

Via Tolosana 2009 - 2010

Voettocht van Jan Aartsen

Arles – Puente la Reine

**08 september – 25 september 2009
10 september – 29 september 2010**

Voorwoord.

De Via Tolosana is een van de 4 aanlooproutes in Frankrijk naar Santiago. Deze routes komen in Saint Jean Pied de Port of in Noord Spanje op de Camino Frances.

Deze route vangt aan in Arles. De anderen vangen aan in Parijs, Vezelay en le Puy.

De Via Tolosana loopt naar Puente la Reina in Spanje.

De totale lengte is ca. 950 kilometer.

Deze route wandel ik met Michel. Met hem heb ik al meerdere tochten gedaan. Hij woont in Dammerie les Lys. Deze plaats ligt tussen Parijs en Fontainebleau.

Ik heb het boek gekocht van Lepere: Sur le Chemin de Saint Jacques de Compostelle, La Via Tolosana, la voie de Soleil.

De route wordt per jaar door ca. 300 pelgrims gewandeld. Dus het zal geen grote drukte zijn. Mede ook, omdat de meeste mensen in het voorjaar gaan.

We komen in de volgende departementen: Bouche du Rhône, Gard, Hérault, Tarn en Haute Garonne.

Het gedeelte voor Toulouse lopen we door het Central Massif. De hoogte varieert van 50 meter in Arles tot ca. 1100 meter in het Massif Central en ca. 1650 meter in de Pyreneeën.

Via Tolasane betekent De Weg van Toulouse, maar deze weg wordt ook De Weg van Arles genoemd.

Michel en ik lopen in september van Arles naar Toulouse. Later zullen we nog van Toulouse tot Puente la Reina lopen. De afstand in september is ca. 430 kilometer.

In Frankrijk is deze route een GR (Grand Randonnée) route en wel de GR653.

De markeringen in Frankrijk zijn door wit/rode blokjes en in Spanje met gele geverfde pijlen. Zowel in Frankrijk als in Spanje worden ook regelmatig geschilderde Jacobsschelpen toegepast.

De route in Frankrijk is ca. 750 kilometer en in Spanje ca. 200 kilometer.

Deze weg was vroeger een Romeinse weg. Via deze weg rukten de Vandalen en Visigoten over Col du Somport vanuit Frankrijk Spanje binnen. In de 8^e eeuw gebruikten de Moren delen van deze route om Frankrijk binnen te vallen.

In de 18^e eeuw bouwden de Habsburgers op de Col Somport vestingwerken tegen Franse invasies, die er begin 19^e eeuw ook kwamen onder Napoleon. Later verlieten de Franse legers via deze Col, na een nederlaag tegen de Spanjaarden, Spanje.

De route.

In Europa zijn veel pelgrimsroutes naar Santiago de Compostela.

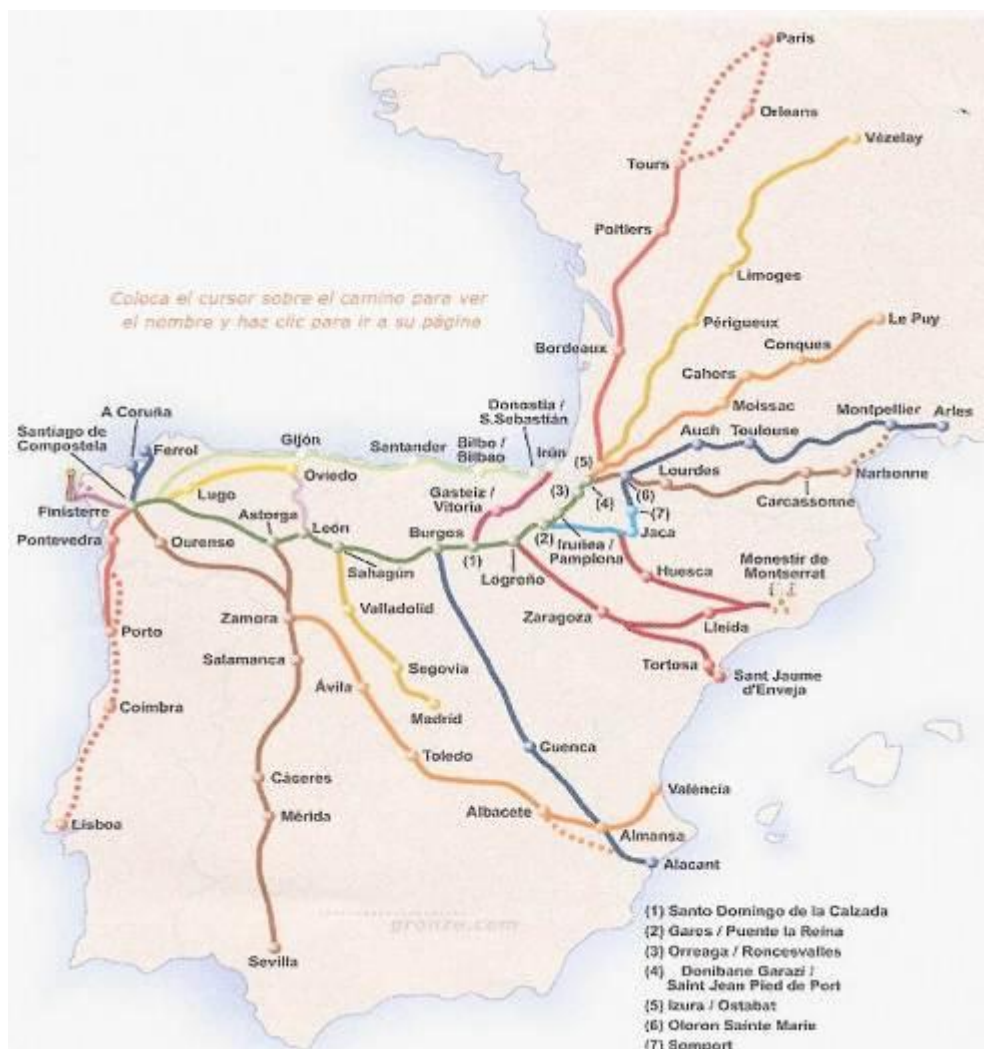
Op bijgaande kaart zijn de belangrijkste routes in Frankrijk, Portugal en Spanje aangegeven.

De bekendste is de Camino Frances in Noord Spanje. Deze route wordt jaarlijks door ca. 60.000 pelgrims gewandeld en is ca. 760 kilometer lang. Veel pelgrims lopen nog verder naar Fisterra, "Het einde van de wereld".

Deze route begint in Saint Jean Pied de Port en passeert de volgende bijzondere plaatsen: Pamplona, Logrono, Burgos, Leon, Astorga en eindigt in Santiago de Compostela.

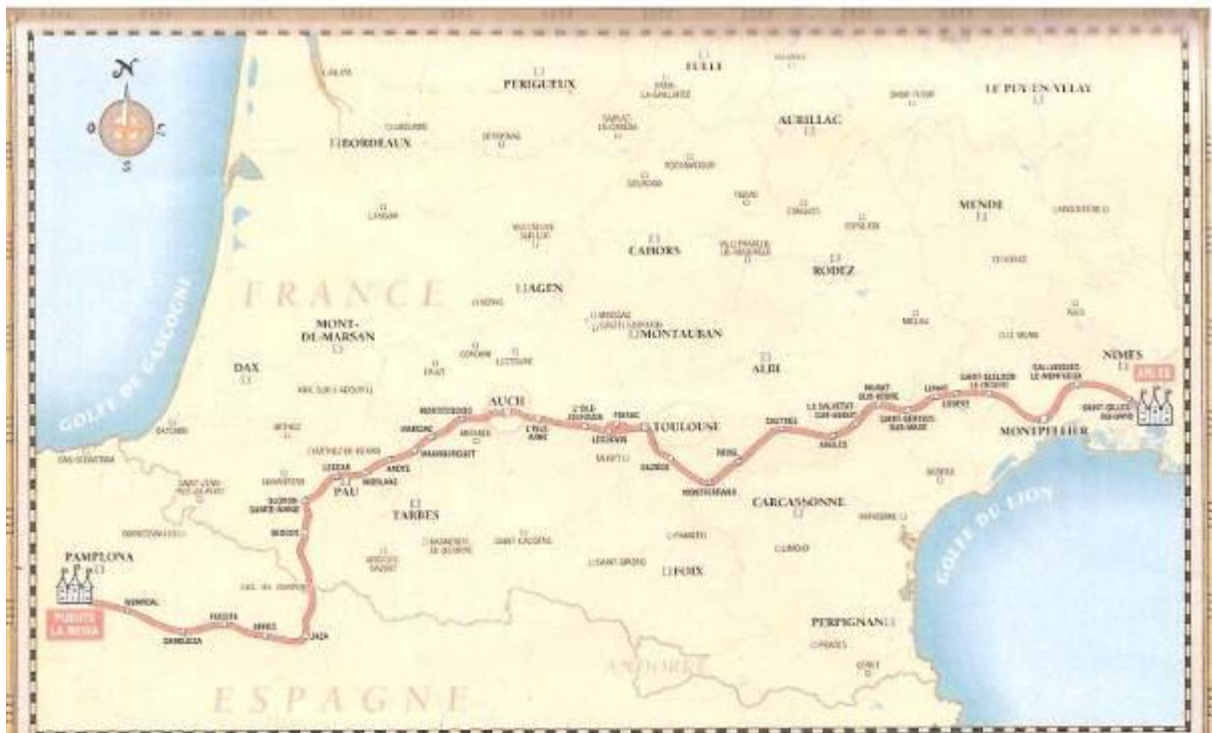
In 2008 kwamen ca. 125.000 pelgrims aan in Santiago, waarvan ca. 75% Spanjaarden.

De routes vanuit Nederland, België, Engeland, Duitsland, Italië, Oostenrijk en Zwitserland sluiten meestal aan op een van deze routes.

De route van de Via Tolosana loopt van Arles naar Puente la Reina in Spanje en passeert de volgende grotere c.q. interessante plaatsen: Arles, Montpellier, Saint Guilhem, Lodève, La Salavat, Castres, Revel, Toulouse, Auch, Lescar, Oleron Sainte Marie en Samport in Frankrijk en Jaca, Sanguesa, Eunate en Puente la Reina in Spanje.

Het middengedeelte tussen Arles en Toulouse gaat door het Central Massif en na Oleron door de Pyreneeën.

De Route Via Tolosana.

Hoogteprofielen

Dag 0: 7 september 2009. Etten-Leur - Arles

Om 8.00 uur stappen Corrie en ik op de trein naar Roosendaal. Onderweg wordt omgeroepen, dat er in België een staking is bij de spoorwegen op de internationale treinen. Dus moet ik met de stoptrein van Antwerpen naar Brussel. Het is elke keer wel wat. Of een vertraging of staking. Het is maar goed, dat ik een trein eerder heb genomen. 2 Jaar geleden heb ik de TGV gemist door een vertraging. Door al het gedoe was ik 3 uur later in Genève.

Ik kom nu een uur later in Brussel aan, maar heb nog royaal de tijd voor de TGV naar Lyon.

Om 11.00 uur vertrekt de TGV richting Lyon. In Lyon moet ik overstappen op de trein naar Arles.

Onderweg zit ik bij een Belgisch gezelschap, dat op vakantie gaat naar Spanje. Gemiddelde leeftijd is ruim boven de 65 jaar.

Om 18.00 uur arriveer ik in Arles. Michel is in de middag aangekomen.

Michel en mevrouw Rata staan mij op te wachten. Het is leuk Michel weer te zien. Hij ziet er nog goed uit, ondanks zijn 77 jarige leeftijd.

De maison d'hôte is ca. 4 km vanaf het station.

Ze rijdt met ons naar haar huis aan de rand van Arles.

Het is een ontzettend aardige vrouw. Ze vertelt druk in het Frans. Ik moet regelmatig vragen langzamer te praten.

Ze woont in een mooi, groot huis.

Michel en ik krijgen ieder een eigen

Kamer. Wat een luxe voor een pelgrim.

Als we ons geïnstalleerd hebben, drinken we koffie op het buitenterras.

Het is heerlijk weer. Ik schat toch wel meer dan 25 graden. De berichten zijn, dat het morgen erg warm wordt.

We spreken af, dat we morgen om 8.30 uur naar de H. Mis gaan in de kerk Saint Trophime. Om 8.00 uur zal de vrouw ons weer naar het centrum brengen.

Om 20.00 uur staat het eten klaar en kunnen we eten.
Het is een stevige maaltijd met als hoofdgerecht Quiche Lorraine. Ook hier een fles wijn bij het eten. Het is een fles Cuvée des Pelerins de Compostelle.
We zetten na het eten nog een kop koffie.
De vrouw komt nog langs met een nieuwe Credential van de Via Tolosana. Het uiterlijk is beduidend anders dan van de andere Camino's.
Ook legt ze de route voor morgen nog eens uit naar Saint Gilles de Gard.
Ze heeft ook de plattegrond van Arles met de bezienswaardigheden.
We spreken af, dat ze ons morgenvroeg om 7.45 uur naar het centrum zal brengen.
We willen om 8.30 uur naar de H. Mis. Dan kunnen we vooraf nog naar de Arena en het Amfitheater. We hebben geen tijd om ook de beroemde ophaalbrug van van Gogh te gaan bekijken. Die heb ik ca. 20 jaar geleden ook gezien.
Om 21.00 uur gaan we naar bed.

Dag 1. 8 september 2009. Arles – Saint Gilles de Gard: 22 km

Om 6.45 uur staan we op. Het is buiten al volop licht.

Het ontbijt staat al klaar. Het is een goed ontbijt. Stokbrood met diverse soorten zelfgemaakte jam, zoals overal in Frankrijk. We zetten zelf koffie.

De vrouw brengt ons om 7.45 uur naar het centrum. Het is een erg vriendelijke, behulpzame vrouw.

We nemen afscheid van haar en lopen naar het amfitheater. Er staan hekwerken omheen, zodat we van de binnenzijde niet veel kunnen zien. De arena wordt gerestaureerd. Vele verweerde zandsteenblokken zijn en worden vervangen. Het gerestaureerde deel is heel wit door het nieuwe zandsteen. Het oude gedeelte is zwart door de vervuiling. Wat betreft het uiterlijk gaat mijn voorkeur uit naar het oude gedeelte.

Om 8.30 uur zitten we in de kerk. De H. Mis is in een kapel van de kerk. Het is een dienst in het Italiaans. De kapel zit vol met Italiaanse pelgrims. Er wordt alleen Italiaans gesproken en gezongen.

Om 9.15 uur is de dienst afgelopen.

We beginnen de route bij de kerk Saint Trophime en steken het kerkplein over. Onderweg naar de Pont de Trinquetaille kopen we nog water en brood (wij zijn echte pelgrims).

We lopen over de brug. Het is een moderne brug, die niet zo fraai is. Hij is erg "zakelijk". We kiezen voor de Historische Route, die door de Kleine Camargue loopt.

Het duurt een tijdje eer we de stad uit zijn.

Op de weg is het druk en het is al vrij warm.

We passeren een fabriek, die gesloten zal worden. Er hangen aan de hekken grote borden met protesten en bij de ingangspoort staan veel houten kruisjes met daarop de namen van de werknemers.

Er hangt een bord bij met de tekst: "Non á la Fermeture".

Om 10.15 uur hebben we Arles verlaten. Ik vertel Michel, dat ik 20 jaar geleden ook in Arles ben geweest. Toen zijn we ook in de Camargue geweest. Ik vertel, dat we toen veel uitgedroogde slakjes op planten zagen.

Even later zien we ze nu ook weer.

De Camargue is een regionaal natuurpark. Het ligt aan de Côte d'Azur, aan de Middellandse Zee en beslaat de Rhônedelta. Het is bekend om de witte paarden, zwarte koeien en stieren en rose flamingo's.

We passeren een naambordje met "Mas de ...". Michel vertelt, dat "Mas" betekent: "Landgoed". Grote landerijen met veel paarden en koeien.

Om 11.00 uur lopen we in de Camargue. We lopen over een asfaltweggetje. Heel soms passeert ons een auto, maar dat zijn er weinig. Het is hier heel rustig met een rustig landschap.

Michel vertelt, dat hij wakker werd, toen ik om 2.00 uur naar het toilet ging. Hij dacht, dat het tijd was om op te staan. Hij ging douchen, scheren en kleepte zich aan. Toen hij op zijn horloge keek, zag hij, dat het pas goed 2.00 uur was. Hij heeft zich maar weer uitgekleept en is weer terug naar bed gegaan.

Zo nu en dan zien we een groep paarden en kuddes zwarte koeien. Ze lopen iets te ver weg om ze goed te kunnen fotograferen.

Het wordt steeds warmer. Ik verwacht, dat het nu wel 30 graden is. Er waait een zacht windje, waardoor het wel aangenaam is om te wandelen.

We gaan in de schaduw wat eten. Hier staat een afrasteringpaal. Op deze paal zit een honingraat met wespen. Ik maak er een foto van.

Naast de weg staat veel lang riet en helmgras met hier en daar een struik, die wel een beetje lijkt op de Mimosa, maar het niet is.

Tegen 12.00 uur zien we in de verte pelgrims lopen. We halen ze in. Het zijn 2 echtparen. We maken een praatje. Ze wonen in Toulouse. Ze zijn eerder van Toulouse naar Santiago gelopen en lopen nu van Arles naar Toulouse.

Om 12.30 uur komen we weer in een streek, waar weer wat huizen staan. We zien ook regelmatig een bord met Saint Gilles.

We komen in Saliers. Hier gaan we in de schaduw van een portiek zitten eten. In dit dorp is echt geen "kip" te zien. Het is net of iedereen nog slaapt.

Daarna gaan we richting Saint Gilles. Ik zie nu regelmatig stickers op lantaarnpalen van een fietsroute van Maastricht naar de Middellandse Zee. De route heet "de Groene Weg".

Ik loop een stukje vóór Michel.

Als ik over een brug over de Petit-Rhône loop, hoor ik Michel roepen. Ik kijk om en zie, dat hij een probleem heeft. Ik ga terug. Hij is zijn fototoestel verloren. Onderweg is hij in de weer geweest met zijn rugtas en is toen zijn fototoestel kwijtgeraakt.

Wat doen we? We gaan terug.

Onderweg zegt Michel, dat hij het avondeten zal betalen, als we zijn toestel vinden.

Na ca. 1,5 kilometer komen we de 4 Fransen tegen. Ze vragen of we verdwaald zijn. Zij hebben het toestel gevonden. Wat een geluk. Michel is zo blij als een kind. Iedereen maakt foto's met het slachtoffer als middelpunt.

We vervolgen weer de weg terug.

Ik zeg hem, dat het een dure avond wordt, als hij voor 6 personen het eten moet betalen. Nee, nu geldt het niet. Hij had de afspraak met mij gemaakt en niet met de Fransen.

We lopen weer naar Saint Gilles. Op de brug verlaten we nu het Departement Bouche du Rhône en komen in het Departement Gard.

We zijn vlakbij Saint Gilles, maar de route loopt bijna om het hele dorp heen. Het is wel een mooie natuur.

We lopen Saint Gilles in en arriveren om 15.00 uur bij de Albergue Maison des Pelerins.

We worden hartelijk ontvangen door Nicole, die de herberg beheert.

Ze biedt ons een glaasje fris aan. Daarna doen we de gebruikelijke activiteiten, zoals douchen, kleren wassen en schrijven.

Er arriveert een Franse vrouw, Agnes uit Valence en later de 4 Fransen.

Om 17.00 uur gaan we de kerk bezichtigen. We kunnen ook in de crypte. Het is een kerk onder de kerk met diverse altaren en graven.

Daarna doen we de boodschappen en gaan koffie drinken.

Om ca. 18.30 uur zijn we terug in de herberg. Ik ga verder met schrijven.

Nicole brengt de Credential van Michel. Deze heeft hij in de kerk laten liggen. Het begint goed de eerste dag. Fototoestel verliezen en Credential vergeten. Ik hoop, dat dit het laatste is.

Om 19.30 uur gaan we eten in een restaurant tegenover de herberg.
 We zitten met de 4 Fransen en Nicole aan een tafel. Later komen ook de eigenaar met zijn vrouw erbij zitten.
 De maaltijd bestaat uit: een salade met radijs en gevulde tomaat, pasta met stukjes vlees en een taartje. Dit alles overgoten met slechte wijn. Als extraatje biedt de eigenaar ons nog een likeur aan. Een eigen brouwsel met een raar smaakje, maar met een hoog alcoholpercentage.

We hebben een geanimeerd gesprek. Het is goed voor mijn Frans, want daar is nog veel aan te verbeteren.
 Om ruim 21.00 uur gaan we weer naar de herberg.
 Door de slechte wijn en de sterke borrel val ik spoedig in slaap.
 Helaas hebben we vandaag geen flamingo's gezien.

Dag 2: 9 september 2009. Saint Gilles – Gallargues le Montueux: 30 km.

Michel en ik nemen een ontbijtje in het restaurant, waar we gisteren gegeten hebben. Het bestaat uit stokbrood met jam en een soepkom voor de koffie.

Om 7.30 uur zijn we aan de wandel. Het is goed weer met een aangename temperatuur van ca. 20 graden.

Het is vandaag een dag van 30 kilometer. Michel ziet er een beetje tegenop. Ik zal er rekening mee proberen te houden.

We lopen het dorp uit over een asfaltpad tussen druivenvelden. De druivenstruiken zijn niet opgebonden en liggen meest op de bodem. Het lijkt me moeilijk de druiven zo machinaal te plukken.

Om 8.45 uur hebben we ca. 6 kilometer afgelegd. Het loopt goed. We genieten ervan.

We komen bij een irrigatiekanaal met de originele naam Canal d'Irrigation du Bas-Rhône Languedoc. Hier blijven we ca. 5 kilometer langs lopen. Het is een puinpad. Het loopt goed.

Michel en ik praten er over, dat wij toch wel erg veel geluk hebben, dat wij dit nog kunnen en mogen. Heel mooi. Hij is 77 en ik ben 66 jaar.

Het is nu al ca. 25 graden. Op de weg is het ontzettend rustig. We genieten ervan. Soms passeert ons een tractor.

Om ca. 9.45 uur passeren we Agnes. Ze zit onder een boom, in de schaduw, te eten. Wij gaan er even bij zitten.

Even later komen we ook bij de 4 Fransen. Zij gaan verder. Even later wij ook.

Wij passeren veel akkers met nectarinebomen. De meesten zijn geplukt.

Na de nectarines worden het weer pruimen.

Na de pruimen wordt het landschap wilder. Het is weer riet langs het pad met olijfbomen en andere struiken.

Er passeert ons een tractor met aanhanger vol nectarines. Ik raap er een en eet deze op. Ze zijn nog erg hard. Ze moeten nog rijpen.

Even later lopen we weer tussen de druiven. Dat is een machine om druiven te plukken. Ik vraag of ze weer gaan beginnen. De vrouw zegt, dat ze net klaar zijn. Dat is jammer. Ik had het graag eens willen zien hoe dat nou gebeurt. Er staat een aanhanger bij vol met druiven zonder bladeren en ranken.

Om ca. 10.45 uur gaan we richting Vauvert. In de verte zien we het dorp liggen. We lopen over een hol pad met aan beide zijden bomen, die over het pad groeien, waardoor we in de schaduw kunnen lopen.

Na het holle pad is het een vlak terrein, waar een kudde zwarte koeien loopt.

We lopen Vauvert in. We volgen de route en komen op een plein met een kerk en een bar.

Het is bijna 12.00 uur. We gaan eten en koffie drinken. Ik neem een koffie met een sandwich. Even later komen ook de Fransen en Agnes. De Fransen drinken snel koffie en vertrekken weer.

Om 12.30 uur vertrekken we weer. Het is nu nog ca. 12 kilometer. We kunnen om ca. 15.00 uur in Gallargues zijn.

We verlaten Vauvert over een asfaltweg. We steken een grote weg over en gaan verder via een puinpad.

Het is hier een landbouwgebied met overal gemaaid graan.

We gaan over de rivier de Vistre.

Dan lopen we weer door een natuurgebied met veel verdorde planten. De zomerse hitte heeft hier zijn vernietigende werking gedaan. Alles is verdord. Veel verdorde planten zitten vol met uitgedroogde slakjes. Als de natuur weer vochtiger wordt, komen de slakjes weer tot leven.

Op de landerijen is te zien, dat er ooit maïs heeft gestaan, maar dat is jaren geleden.

We lopen over een puinpaadje. Michel vertelt, dat hij erg opzag tegen deze dag. Het is wel 30 kilometer. Het is al een tijd geleden, dat hij deze afstand heeft gelopen. Hij zegt, dat het hem tot nu toe erg meevalt, ondanks de hitte. Maar we zijn er nog niet. Langs een pad staan veel ronde broeikassen met plastic over een stalen frame. Ik denk, dat er aubergines gekweekt worden. Er zijn veel kassen met stuk gewaaid plastic. De routemarkeringen komen het laatste gedeelte niet overeen met het boek. We volgen de markeringen. In de verte zien we Gallargues liggen. Op een bordje staat, dat het nog 2,8 kilometer is. Dus we kunnen er om 15.30 uur zijn. We naderen het dorp weer met een flinke omweg.

We lopen het dorp in en komen op het marktplein bij het gemeentehuis. In het gemeentehuis horen we, dat de albergue pas om 17.00 uur open gaat. Dus we moeten nog meer dan 1,5 uur wachten. Op een terras drinken we met de Fransen een biertje. Om 17.00 uur lopen we naar de herberg. Deze is nog steeds gesloten. Om 17.15 uur komt eindelijk Isabelle, de beheerster. Het is een vriendelijk vrouwtje. Ze leidt ons rond in de herberg. Er kan 10 man slapen.

Ze legt de route uit voor morgen. Ze vertelt, dat het niet verantwoord is het laatste gedeelte naar Montpellier te lopen. Door het drukke verkeer is het levensgevaarlijk langs de weg te lopen. Dit staat me tegen. Ik wil eigenlijk niet met de bus of metro. Ze zegt, dat we het laatste stuk moeten overbruggen met de bus. Daarna loopt ze met ons naar de route voor morgen, die iets korter zou zijn. Op de terugweg brengen we een bezoek aan de kerk.

Speciaal in deze kerk is het ronde raam boven de ingang. Op het eerste gezicht is het normaal melkglas. Als je even in het glas kijkt, zie je langzaam een ruiter te paard te voorschijn komen. Deze beeltenis kan ik zelfs fotograferen. Na terugkomst staat er een fotograaf te wachten. Hij wil een foto maken voor een artikel in de Midi Libre over de albergue en de pelgrimage. Daarna nemen we afscheid van Isabelle.

We spreken af in de herberg te koken. Patric (Fransman) wil wel koken. We gaan samen boodschappen doen. Bij terugkomst komt er nog een Oostenrijkse pelgrim binnen. Ze kan ook mee eten.

We eten pasta met gehakte beef met een salade. Fruit en kaas na en natuurlijk goede wijn.

Het is al tegen negen, als we gaan afwassen.

Ik ga snel schrijven. Om 22.15 uur ga ik ook naar bed.

Op de slaapzaal is het donker.

Dag 3:10 september 2009. Gallargues le Montueux - Montpellier: 24 km.

Om 6.30 uur is iedereen al druk bezig met inpakken.

De Fransen zijn al vóór 7.00 uur vertrokken.

Wij (Michel, Agnes en ik) vertrekken wat later.

We volgen de route, die Isabelle heeft uitgelegd.

We verlaten Gallargues via een verharde weg. Overal staan weer verdorde planten met slakjes (escargots). Zelfs de afscheidingspalen en draden zitten vol slakken.

Om 8.00 uur lopen we nog steeds over hetzelfde weggetje, dat overgaat in een puinpad.

De akkerteelt wordt nu druiven.

Het lijkt misschien een beetje saai, maar het is nu heerlijk rustig en het is heel mooi weer. Achter ons komt de zon langzaam op. Het is een mooie zon net boven de horizon bij een nevelige hemel.

We komen bij een riviertje, dat nagenoeg droog staat. Aan beide zijden van het riviertje liggen hoge dijken. Hieraan is te zien, dat het water in de winter erg hoog kan staan.

Om 8.15 uur komen we in Villetele. Het is een dorp, waar geen bar is, maar wel een winkeltje. De 4 Fransen zijn er ook. We kopen nog wat voorraad. We kunnen hier ook koffie drinken. Agnes2 komt er ook bij.

De Fransen vertrekken snel. Als wij willen vertrekken, mist Agnes haar rugtas. Ze schrikt flink, want ze denkt, dat hij gestolen is. Ik help haar zoeken. Hij hangt in een boom. Dat hebben de Fransen(Patric) geflikt. Daarom waren ze zo snel weg.

We gaan ook verder. Even later komen we Patric tegen. Hij is vergeten de koffie te betalen. Hij heeft

geluk. Agnes2 heeft voor hem betaald. Hij loopt een stukje met ons mee.

Om 9.45 uur hebben we ca.10 kilometer afgelegd.

De natuur blijft hetzelfde en we lopen over een zandpad.

Ik loop een tijdje met Agnes2. Ze woont in Oostenrijk. De laatste 2 maanden is ze in Indonesië geweest en heeft daar vrijwilligerswerk gedaan. Ik vraag haar of ze zo'n lange vakantie heeft. Ze is sociaal werkster en werkt met gehandicapte kinderen. Ze heeft een Burnout gehad en wil nu ander werk gaan doen, omdat dit werk voor haar geestelijk te zwaar is.

Ze wil nu wel weer vrijwilligerswerk gaan doen in Indonesië, misschien Engelse les op een school geven.

Ze wil naar Santiago de Compostela. Dat duurt nog wel 2 maanden. Ze heeft genoeg tijd om alles nog eens goed te overdenken wat ze eigenlijk wil.

Ze vertelt, dat haar grootouders beiden 92 jaar oud zijn. Ze zijn nog kerngezond en fietsen nog dagelijks. Ook gaan ze nog regelmatig op vakantie.

We steken een grote weg naar Lunel over. Agnes2 blijft achter. Ze wil wat rusten.

We lopen tussen druivenvelden naast een grote weg. Ik zie een groot richtingsbord met daarop de namen: Montpellier, Toulouse en Barcelona. Het zijn allemaal steden, waar ik eerder ben geweest.

We passeren een paar schuilhutten. Vroeger werden deze gebruikt door herders, maar tegenwoordig soms ook door pelgrims bij regen.

We kunnen zien, dat we de komende dagen de bergen tegemoet gaan. Op de achtergrond zien we de bulten al liggen. Het is de voorbode voor de komende dagen. De druiven in deze omgeving zijn allemaal al geplukt of niet geplukt, maar uitgedroogd. We lopen een tijd parallel aan de grote weg.

Om ca. 11.00 uur stoppen we om wat te eten. We gaan in de schaduw onder een grote boom zitten. We zijn hier met 8 man. Op een of andere manier zijn we weer bij elkaar gekomen. Het is heel gezellig. Een goed sfeertje onderling.

Na een 0,5 uur gaan we verder. We kunnen gedeeltelijk in de schaduw lopen, omdat aan een kant hoge struiken en bomen staan.

Het is intussen erg warm geworden. Het is boven 30 graden.

We passeren weilanden met witte paarden en grote zwarte koeien.

Om 12.00 uur lopen we nog steeds op het pad naast de snelweg.

De natuur verandert niet. Soms druiven, maar meest een ruig landschap met veel verdorde planten en gras tussen struiken.

We passeren een stuk grasland waarop wel 50 jonge stieren lopen. Ze hebben vreselijk grote horens. Iemand vertelt, dat deze stieren gebruikt worden voor het straatrennen in diverse steden en dorpen.

De temperatuur is opgelopen tot wel ca. 35 graden en het is windstil.

Ik heb veel plezier van mijn pet met zonneflappen.

Het is nu nog ca. 1,5 kilometer over een verharde weg. Dat is echt niet aangenaam. 35 graden met de opstijgende warmte van het asfalt. Dit maakt het nog warmer.

We verlaten het asfalt en lopen over een zandpad verder.

Ik loop voor de rest uit. Soms ben ik het erg drukke gesprek van Michel een beetje beu. Hij is nu erg druk met de dames.

Na een bosje lopen we weer in de volle zon. Het is nu ca. 12.30 uur.

Bij een splitsing wacht ik weer op de anderen.

Ze komen niet. De Fransen komen ook langs. Zij hebben Michel en de dames niet gezien. Dan moeten ze fout gelopen zijn.

Ik loop met de Fransen langzaam verder. Na een tijdje hoor ik ze praten. Inderdaad het zijn Michel met de dames. Michel praatte onderweg zo druk, dat ze niet opletten en verkeerd liepen.

Nu gaan we samen verder.

Volgens de Fransen is het nog ca. 2 kilometer naar Vendargues.

In deze plaats moeten we op de bus stappen en met de tram naar Montpellier.

We lopen door een gebied, dat erg rustig is met wilde plantengroei. Het is ook erg warm.

Aan de beplanting is te zien, dat het september is. De bladeren beginnen te vallen of te verkleuren, wat toch mooi is, maar wel een beetje somber. Weer een zomer voorbij.

Michel blijft weer achter met de dames.

Na een natuurgebied arriveren we in Vendargues.

We passeren een bord met de tekst:

“Attention danger manifestation taurisme”.

Ik vraag aan Patric wat dit inhoudt. Hij vertelt, dat hier en in andere plaatsen in de omgeving, zoals Arles, St. Gilles en Vendargues stierenmanifestaties gehouden worden, zoals algemeen bekend in Pamplona. Deze manifestatie vindt een dezer dagen weer plaats. De jonge stieren, die we onderweg zagen, worden ook hiervoor gebruikt.

We lopen verder.

Ik vraag iemand waar de bushalte is. We zijn er vlakbij. Als we er aankomen, ziet een klein vrouwtje van ca. 1,30 m aan de rugtassen, dat we naar Montpellier moeten. Ze biedt aan ons te begeleiden.

De Fransen worden door kennissen opgehaald en slapen bij hen in Montpellier. We zien hen waarschijnlijk morgenavond weer.

We gaan met de bus en metro naar Montpellier.

Agnes¹ weet waar de l'Eglise Saint Roche is. Het blijkt iets moeilijker te zijn. We drinken onderweg wat, want het is bloedheet in Montpellier.

Om 15.30 uur zijn we in de kerk. We kunnen er onze rugtassen achter laten in een afgesloten ruimte.

We bezoeken de kerk en maken enkele foto's, ook van Saint Roche. Saint Roche is de patroonheilige van de pelgrims in Frankrijk.

Tegenover de kerk is een wandschildering van een trap met enkele dames op de trap en leuning. Het lijkt een echte trap. We moeten vlakbij gaan staan om te zien, dat het niet echt is, maar een schildering.

Michel en ik maken een wandeling door het centrum. Hij moet weer ansichtkaarten hebben. Overal waar hij komt, koopt hij ansichtkaarten om te versturen. Elke dag minimaal een naar zijn huisadres. Als we op een terras koffie drinken, komt Agnes2 ook langs en drinkt ook koffie. Om 16.30 uur is de Albergue open. We gaan naar binnen. Het is de oude pastorie met een grote keuken, een grote badkamer, een zitkamer en een kamer met stapelbedden. Er kan 10 man slapen. Er is ook een jong Duits stel gearriveerd.

Dus we zijn hier met 6 man/vrouw.

Ik ga mijn kleren wassen en daarna schrijven.

Om 18.00 uur kan ik douchen.

We spreken met de 2 dames af om 20.00 uur te gaan eten.

Als we vertrekken vraag ik de dames niet te lang te zoeken naar een restaurant, want ik heb honger. Er zijn er genoeg. Je kunt overal op het terras eten en het is heerlijk weer.

Na een half uur hebben ze niet besloten, waar ze willen eten. Dan zegt Agnes2, dat ze toch liever in de herberg eet. Agnes1 gaat ook mee.

Michel en ik nemen het eerste restaurant. We gaan binnen zitten, want op het terras tocht het. We worden vrij snel geholpen. We eten en praten gezellig.

Om 22.00 uur zijn we klaar en gaan terug naar de herberg.

De dames gaan net slapen. Ik ga nog even schrijven en de route voor morgen bekijken.

Om 22.45 uur ga ik ook slapen.

Dag 4 : 11 september 2009. Montpellier – Saint Guilhem le Desert : 31 km

Om 6.30 uur staan we op. We ontbijten eerst in de keuken, want er liggen nog een paar mensen te slapen.

Als we terug naar de slaapkamer gaan, is iedereen op. Dus kunnen we inpakken. Zoals gisteren is afgesproken zullen we met de tram en bus Montpellier verlaten. We zullen onze tocht aan de rand van de stad voortzetten.

Om 7.45 uur vertrekken we naar de tramhalte. Ingrid1 weet de weg, zegt ze. Zij heeft de leiding.

We gaan met de metro naar de bushalte. Het blijkt een verkeerde halte te zijn. We moeten lijn 25 hebben in plaats van 24. Dus stappen we weer in de bus. We komen nu bij de goede halte.

We moeten nog 20 minuten wachten.

Er staat ook een paar uit Versailles en Condom bij de halte. Ook pelgrims.

Agnes2 blijft nog een paar dagen in Montpellier. Dus haar zullen we niet meer zien

Om 9.20 uur arriveert de bus. Het is ca. 15 minuten rijden

We stappen uit in Grabels, waar we de route weer oppakken.

Als we om 7.00 uur te voet gestart waren, waren we dit punt al lang gepasseerd.

In deze plaats is geen bar. Dus geen koffie.

We passeren een tuin met granaatappelbomen. Er hangen er veel aan, maar ze zijn nog niet rijp.

Om 9.45 uur gaan we van de weg af en gaan een bergpad op. Het is een soort geitenpad, dat flink stijgt met veel losliggend puin. Het is bij elke stap goed opletten, dat je niet op je gezicht valt. Het duurt even eer we weer een vlak stuk krijgen.

Het is een goed begin vandaag.

Het is te zien, dat het weer erg warm zal worden vandaag.
Als we over een plateau lopen, hebben we een mooi uitzicht over de lagere hellingen.
Hier en daar ligt een dorp tegen de helling.
We lopen een hele tijd over een vlakte, die regelmatig stijgt en daalt. De begroeiing bestaat uit struiken en op enige afstand enkele bomen.
Ik hoor hier een verschrikkelijke herrie. Het is een puinbreker, die rotsblokken vermaalt tot klein puin voor wegen en paden.
Ik loop voorop en Michel loopt een stukje achter me met Agnes1.
Ik kom een man tegen. Hij vraagt of we naar Santiago lopen. Hij vertelt, dat hij al 3 maal vanaf Arles naar Santiago is gelopen. Hij is nu 68 jaar oud.
Terwijl Michel en ik met de man praten, loopt Agnes1 voorbij.
Als we verder gaan, zien we geen markeringen meer. Ik loop een stukje vooruit. Geen markeringen te zien. We kijken links en rechts. Er is niets te zien.
We besluiten langs de weg naar Montarnaud te lopen.
Door het zoeken hebben we wel de nodige tijd verloren.
Agnes zien we ook niet. Of ze loopt voor ons of ze is verdwaald.
Na een paar kilometer zien we weer markeringen van de route, die de verkeersweg oversteekt. Het is nu ca. 11.00 uur. We hebben nog maar een korte afstand afgelegd. Het is al ruim 30 graden.
We lopen richting Montarnaud.

Om 12.30 uur lopen we het dorp in. Net vóór het dorp roept een vrouw ons en vraagt of we iets willen drinken. Dat willen we wel. Als we er zitten komt ook het Franse stel langs. We mogen onze waterflessen ook vullen.
In het dorp kunnen we koffie drinken. We hebben nu pas 9 kilometer afgelegd en het is al 12.30 uur. Er moet nog 21 kilometer worden afgelegd.
Om het dorp te verlaten moeten we steeds trapje op en trapje af.
Als we het dorp uitlopen, komt ook Agnes1 er aan. Ze was verdwaald. Ze is blij ons weer te zien. Ook het Franse stel vertelt, dat zij ook verdwaald waren. Zo heeft iedereen zijn portie wel gehad.
We gaan weer via een puinpad flink stijgen. We transpireren erg.

Er lopen hier meerdere routes door elkaar. Het is opletten.

We komen op het hoogste punt en moeten een verkeersweg oversteken. Daarna gaat het langzaam dalen.

Vóór la Boissière moeten we even van de weg. Het is een lastige klim en even later komen we weer op de weg terug.

We dalen langzaam naar la Boissière.

Om ca. 14.30 uur arriveren we in het dorp. Bij een fontein vullen we onze waterflessen.

Ik heb vandaag al 2 liter water gedronken.

Het is nu nog 14 kilometer.

We gaan richting de bergen. Dit is de voorbode voor morgen.

Michel zegt, dat hij het erg op zijn gemakje wil doen en dat ik beter kan doorlopen, zodat ik vóór 18.00 uur in de Albergue ben en kan aankondigen, dat zij later komen.

Hij loopt met Agnes¹. Dus hij is in goede handen.

Ik vind het wel prettig. Dan kan ik weer eens lekker doorstappen.

Ik loop een tijd door een groot natuurgebied met brede puinwegen. Steeds richting de bergen. Het geeft mooie uitzichten.

Om ca. 15.30 uur loop ik richting Ariane en zie het dorp in de verte liggen.

Als ik het dorp in kom, loop ik door naar Saint Jean de Fos. Ik moet helaas meest langs de verkeersweg lopen, wat me doet denken aan Portugal dit voorjaar. Het is gelukkig niet erg druk.

Na Saint Jean de Fos is het nog ca. 4 kilometer naar Saint Guilhem le Desert. Ik loop weer langs de verkeersweg. De weg loopt naast de rivier l'Hérault. De weg en de rivier lopen door het dal George de l'Hérault. De rivier ligt misschien wel 10 meter lager dan de weg. Links en rechts hoge bergen. Het is een mooi zicht. Ik loop hier wel een

uur te genieten van de omgeving en op te letten voor het verkeer.

Om ca. 18.00 uur loop ik Guilhem in. Het is een erg historische plaats, maar ook erg toeristisch. De meeste huizen zijn mooi gerestaureerd. Er staan geen nieuwe huizen. Ik loop door het dorp en vraag naar Accueil Spirituel Carmel Saint Joseph. Het moet een klooster zijn.

De kerk is snel gevonden. Ik moet aan de achterzijde zijn bij het klooster,

Ik word vriendelijk ontvangen en word door een mooi, jong Afrikaans zustersje naar het onderkomen gebracht in het dorp, niet ver van het klooster. Ze vraagt of ik me om 19.30 uur weer in het klooster wil melden.

Als ik de poort binnen ga, zitten de 4 Fransen in de tuin. Ze roepen me meteen. Ik krijg een biertje aangeboden.

Ik ga snel douchen en proberen Michel te bellen, waar hij nu zit. Ik krijg geen contact.

Om 19.30 uur is Michel nog niet gearriveerd. Ik ga naar het klooster met mijn Credential.

Als ik daar aankom, zitten Agnes1 en Michel daar ook. Ze zijn net aangekomen.

Ze zijn beiden doodmoe. Michel is helemaal uit zijn humeur. Hij ziet het niet meer zitten. Ik laat hem verder maar even met rust.

Nadat hij zich gedouched heeft, gaan we om 20.45 uur

wat eten in het centrum. Hij is weer wat opgeknapt.

We spreken af er morgen maar een korte dag van te maken, zodat hij weer kan herstellen.

Om ca. 21.30 uur gaan we weer terug naar de albergue.

Michel gaat slapen en ik ga nog wat schrijven.

Dag 5 : 12 september 2009. Saint Guilhem le Desert – Saint Jean de la Blanquière :25 km.

We staan niet zo vroeg op, omdat we toch niet vroeg willen vertrekken. We willen ook Saint Guilhem nog bezichtigen.

Om 8.00 uur gaan we een ontbijtje nemen in hetzelfde restaurant, waar we gisteravond gegeten hebben.

Om Michel wat rust te geven, vertrekken we wat later. Hij zat er gisteren helemaal doorheen.

We brengen een bezoek aan de kerk en de andere gebouwen. Het is erg interessant en de gebouwen zijn goed gerestaureerd.

We kopen nog wat ansichtkaarten. Michel verstuurt er weer veel vandaag.

Ik koop een telefoonkaart. Dat is veel goedkoper dan mobile bellen.

Om 10.45 uur vertrekken we.

Het is vandaag, volgens het boek en de berichten, een zware tocht, waarvan de eerste 1,5 uur erg steil klimmen is.

Buiten het dorp gaan we van de weg en via een smal pad meteen flink klimmen.

Van boven hebben we een uitzicht over het dal. Mooie berghellingen met grote rotspartijen en bomen. Ook berghellingen begroeid met bomen.

Saint Guilhem zien we niet meer liggen.

Soms lopen we in de schaduw van bomen. Vaak is dat niet mogelijk. Soms is het pad wat opgeknapt met brokken puin, wat het lopen niet gemakkelijker maakt.

Om ca. 12.00 uur lopen we nog steeds tegen dezelfde berghelling omhoog. Het is erg warm en mede daardoor erg zwaar.

We zien niet veel hogere bergen meer. Dus we moeten nu het hoogste punt bereikt hebben, zodat we weer kunnen gaan dalen.

We lopen langzaam. Ik pas me aan aan het tempo van Michel, zodat hij zich niet hoeft te forceren. Het gaat goed met hem.

Tegen 13.00 uur gaan we in de schaduw wat eten. Als we verder gaan voel ik me weer een beter mens. Even zitten en eten kan wonderen doen.

We gaan via een pad naar de andere kant van de berg. Ik denk, dat we het hoogste punt zijn gepasseerd, dat op 516 meter ligt.

Het wordt hier een stukje vlak. Na het hoogste punt komen we op een breed puinpad, dat wel 4 meter breed is en langzaam daalt.

Ook waait aan deze kant van de berg een zacht windje, dat voor een beetje afkoeling zorgt.

We volgen dit pad wel een paar uur. We hebben prachtige uitzichten over het dal en de berghellingen. Helaas is het in de verte heilig, wat het uitzicht een beetje beperkt. Ik maak een panoramafilmpje met mijn fototoestel. Ik hoop, dat het weergeeft van wat ik zie.

We zijn op weg naar Arboras. We zien het dorp nog niet in beeld komen.

We gaan over een slingerend pad langs de helling naar beneden.

Het echte klimwerk van de laatste 2 dagen zit me goed in de benen.

Om 14.00 uur lopen we nog steeds via paden langs de berghellingen naar beneden. In de verte zien we in het dal een paar dorpjes, maar we zijn er nog niet. Het lijkt dichtbij, maar dat valt altijd tegen.

We passeren een mooie ruïne van le Chateau du Castellat. Het is een groot complex. Informatie hierover ontbreekt in mijn boek.

Het duurt een hele tijd eer we bij de dorpen komen.

Om ca. 15.00 uur denken we in Arborin te zijn. Het is niet juist. We moeten 1 kilometer verder zijn. We krijgen vers water en kunnen weer verder.

Vóór Arborin gaan we in de schaduw uitgebreid eten.

Daarna gaan we verder langs een verkeersweg.

In Arborin ziet Michel een telefooncel. Hij wil even naar huis bellen. Terwijl hij belt, loop ik langzaam verder.

Onder een afdak zie ik mensen machinaal druiven van de tros verwijderen. Het is erg interessant om te zien. De eigenaar biedt mij een grote tros druiven aan. De druiven worden voor het proces gewassen. Dus dat gaat smaken. Even later komt Michel. Hij krijgt ook een tros.

Als we verder gaan, bemerkt hij, dat hij zijn wandelstok is vergeten. Vanmorgen heeft hij hem uit het bos gesneden en nu al kwijt. Hij heeft hem zeker wel 3 uur gehad. Het zal niet het laatste zijn.

We lopen weer langs een hellingweg omhoog. Volgens de kaart moet het nu nog ca. 5 kilometer zijn. Dus we hebben nog een flink stuk voor de boeg.

Het is steeds een breed, goed beloopbaar puinpad.

Ik denk steeds, dat we geluk hebben, dat het droog is. Als het regelmatig geregend had, hadden we vaak door modder moeten lopen.

Regelmatig liggen er grote brokken puin op het pad, wat het klimmen dan weer lastig maakt.

Zo gaan we de laatste kilometers omhoog. Daarna gaat het weer over gelijksoortige paden naar beneden.

Het gaat nog steeds goed met Michel. Soms loopt hij een stukje achter mij. Dan wacht ik even. Ik wil hem steeds weer in het vizier hebben.

Om 18.00 uur lopen we op een verkeersweg, die naar Saint Jean de la Blanquière loopt. Vrij snel komen we bij het plaatsnaambord bij de ingang van het dorp. We moeten bij de kerk zijn. Deze vinden we gemakkelijk. We volgen de route naar Saint Jacques.

Als we aankomen liggen op 2 bedden onze naamkaarten. Het is een kleine kamer met 5 bedden. Tussen de bedden is bijna geen ruimte. Dus dat wordt woekeren met de aanwezige ruimte. De andere bedden zijn ook bezet.

Het Franse paar uit Moissac en Versailles is er ook. Zij heten Michelle en Claude.

Er zijn nog 3 anderen, die ik niet eerder heb gezien. Het zijn ook Fransen. Ze heten Michelle, Michel en Guy.

Michel komt in paniek binnen en zegt, dat hij zijn camera is verloren. Ik zeg, dat hij nog een foto heeft gemaakt vlakbij de gîte. Hij rent naar buiten.

Ik kijk op zijn bed en zie de camera onder zijn kleren liggen. Sjonge, sjonge!

Als hij terug komt is hij weer gelukkig.

We gaan snel boodschappen doen, want om 19.00 uur zijn de winkels gesloten. Het kan nog net.

Daarna gaan we douchen. De was doen we morgen.
Michelle kookt ook voor ons. Dat is mooi meegenomen. Wij zorgen voor de wijn.
We eten spaghetti met bruine bonen en worst. Eenvoudig, maar lekker en gezond.
Na het eten ga ik schrijven. Om 22.00 uur ben ik klaar en ga meteen slapen.

Dag 6 : 13 september 2009. Saint Jean de la Blaquière – Lodève : 16 km

We halen brood en eten gezamenlijk met de andere pelgrims.

Na iedereen “Bonne Route” te hebben gewenst vertrekken we om ca. 8.00 uur.

We hebben gisteravond nog bekeken hoe we het dorp kunnen verlaten. Dus dat is geen probleem. Vaak zijn de markeringen in de dorpen niet zo duidelijk. Ook ligt de Albergue van de route af.

Het is erg stil op straat. Iedereen slaapt nog. De lucht is kraakhelder. De zon komt achter ons op. Het ziet er naar uit, dat het weer warm wordt vandaag. Dit liever dan regen. Na het verlaten van het dorp gaan we al snel van de weg af en begint het al meteen te klimmen. We moeten het dal uit.

We moeten over een klein riviertje. Het water staat laag en er liggen stapstenen, zodat het met droge voeten kan.

Als we het dal uit zijn is het een vlak terrein.

We lopen door het plaatsje Usclas du Bois.

Er is geen bar. Dus lopen we door.

We passeren hier de 3 Fransen.

Om ca. 9.30 uur stoppen we bij een bank in het bos. We kunnen in de schaduw zitten. De 3 Fransen komen er ook bij zitten.

Michel reserveert een gîte in Lodève, ook voor de 3 Fransen.

Als we verder gaan stijgt het weer. Dit duurt een tijd. We lopen hier ook in het Massif Central.

Na verloop van tijd gaat het weer dalen over een breed pad. Regelmatig zien we jagers met geweer. Ik las gisteren in de krant, dat vanaf vandaag het jachtseizoen weer is geopend.

Een hele periode zien we geen markeringen. Wij hebben weer twijfels of we wel goed lopen. Het is vaak, indien er geen zijwegen zijn, dat er ook geen markeringen zijn aangegeven. Het kan ook wel zijn, dat er vaak veel markeringen zijn. Soms staan er bij een kruising wel 4 stuks. Dat is dan weer overdreven.

We zien weer een markering. Dus het gaat goed.

We komen langs Ancien Prieure de Graumont, een openluchtmuseum. We moeten even van de route. We gaan niet naar binnen, want de entreprijs is erg prijzig.

Bovendien gunnen we ons niet de tijd een museum te bezoeken.

We gaan op een bank zitten om te eten. De receptie is net open. We kunnen een cappuccino bestellen, die uitstekend smaakt. Bij de receptie hangt een foto van de Dalaï Lama, die hier op bezoek is geweest.

De Fransen komen aan, als wij weer vertrekken.

We gaan over rotspaadjes verder. Het is erg warm, ondanks, dat we in de schaduw kunnen lopen.

Volgens de vrouw aan de receptie is het nog ca. 2 uur lopen naar Lodève. Dan kunnen we er om 14.00 uur zijn.

Om ca. 12.00 uur verlaten we de bospaadjes en komen op een verharde weg. We kunnen in de schaduw lopen.

Even later krijgen we Lodève in het vizier. Het ligt in een dal. Het is een mooi uitzicht.

We gaan het pad af en gaan dalen over een pad van leisteel met losliggend materiaal. Soms is het steil naar beneden. We lopen meest in de schaduw.

We komen steeds dichterbij Lodève.

Aan de rand van het dorp vragen we naar de gîte. Het is niet ver lopen. We willen eerst koffie drinken. We passeren een bar en drinken op het terras koffie.

De 3 Fransen komen uit de tegenovergestelde richting. Dat is voor ons onbegrijpelijk. Ze hebben waarschijnlijk een andere route genomen.

De gîte hebben we snel gevonden. We worden ontvangen door Pierre. Hij is een enthousiast persoon. Hij is ook de eigenaar. Hij woont in Montpellier, maar verblijft hier de gehele week.

Hij geeft ons een rondleiding. Er kunnen 15 gasten overnachten.

Het interieur is 2 jaar geleden geheel verbouwd voor € 750.000,- .

De gîte is niet alleen voor pelgrims. Er komen ook veel andere gasten.

Michel en ik slapen op een kamer, die Compostelle heet. Het is een mooie, nette kamer voor 4 personen. De 3 Fransen komen later.

Onze kleren kunnen hier machinaal gewassen worden. We maken er gebruik van om alles nog eens grondig te laten wassen en niet met een snel sopje.

Ik moet Michel nog een blarenbehandeling geven, omdat hij een paar flinke blaren heeft.

Daarna gaan Michel en ik naar het dorp. Alle winkels zijn gesloten, behalve een bakker.

We kunnen daar ook koffie drinken. Morgenvroeg is de bakker al om 7.00 uur open.

We lopen een rondje door de plaats en lopen terug naar de gîte.

Het is ca. 17.15 uur. Ik ga onder een boom in de schaduw schrijven en drink ondertussen een koud biertje van de bakker.

Om 19.00 uur kunnen we eten.

Pierre heeft zelf de maaltijd klaar gemaakt. Een flinke salade, aardappeltjes met kip en een yoghurt na.

We eten met Michelle, Michel en Yves. We hebben een gezellig gesprek. Michelle en Michel hebben gedurende 12 jaar gewerkt in Centraal Afrika. Het verbaast me, dat ze dan alleen de Franse taal beheersen.

Om 20.00 uur lopen Michel en ik nog een rondje door het dorp. Het wordt snel donker en alles is gesloten.

Als we terug in de gîte komen, gaan we meteen slapen.

Dag 7 : 14 september 2009. Lodève – le Bousquet : 25 km

Vóór we vertrekken halen Michel en ik eerst brood bij de bakker.

De 3 Fransen wachten op ons.

Om 7.30 uur vertrekken we.

Als we het dorp uit zijn, moeten we meteen gaan klimmen. Michelle blijft meteen achter. Het is flink steil. Het pad bestaat uit rotsblokken met grote opstappen. Dit maakt het nog lastiger.

Om 8.30 uur rusten we even, zodat iedereen weer bij elkaar komt.

Als we verder gaan hebben we mooie uitzichten en het pad is nu breder. Het loopt nu gemakkelijker.

Michel voelt zich, na de blarenbehandeling van gisteren, weer helemaal opgeknapt. Hij loopt weer lekker te praten met de Fransen en dan voelt hij niets.

De Fransen lopen erg langzaam. Voor mij veel te langzaam.

Boven op de berg staat een zendmast. Volgens Pierre zouden we deze moeten passeren.

Ik heb gisteren mijn hoogtemeter gecontroleerd met die van Pierre. Beiden gaven ongeveer dezelfde waarde aan.

Om 9.30 uur gaan we nog steeds richting zendmast.

De beplanting naast het pad is niet veel meer. Veel zaad en weinig bloemen. Dat is jammer, want planten in bloei geven toch veel extra's. Dat is de herfst. Soms zie ik nog wel een vlinder. Deze te fotograferen lukt niet. Het zijn steeds verschillende soorten en kleuren. Ze hebben, volgens mij, camera-angst. Als je er naar kijkt, zijn ze al weg. Jammer.

Ik zie wel mooie pluizenbollen met zaad staan. Ze staan te ver weg om te fotograferen. Misschien kom ik ze later nog tegen.

Om 10.00 uur lopen we op een hoogte van ca. 565 m. Even later komen we uit bij de zendmast. Deze staat op 590 m.

Het waait hier flink en de wind is erg fris. Het is voor even aangenaam, maar niet te lang. We dalen even en gaan uit de wind zitten, zodat we weer kunnen verzamelen. Daarna gaan we weer verder. Het blijft fris. Ik denk, dat de temperatuur hier niet hoger is dan 10 graden. Met de koude wind voelt het nog kouder aan. Na een 0,5 uur gaan we toch weer stijgen. Het is niet moeilijk lopen. Vandaag lopen we 20 kilometer zonder een dorp te passeren. Alleen maar door de bergen met erg mooie uitzichten. We kunnen in de verte nog Lodève zien liggen. We komen bij een kruising van 2 GR-routes. Het is de GR7, die nu de GR653 kruist. De GR7 loopt van ballon d'Alsace naar Andorra.

Na een kruising gaat het echt dalen. Net vóór aankomst bij de D35 wacht ik op de rest. Ze lopen wel erg langzaam. Ik heb al uitgebreid gegeten, als de anderen arriveren. Als we verder gaan, zie ik, dat de weg door een dal loopt en daalt. De weg loopt naar Lunas.

Om 12.00 uur komen we bij de weg. We moeten 5 kilometer deze weg volgen tot Lunas. Er is maar een klein strookje naast de witte streep om te lopen. Er is geen druk verkeer. Ik loop vooruit en Michel volgt. Hij is het met mij eens, dat hun tempo voor ons veel te laag is. Onderweg reserveert Michel een gîte. Het is in le Bousquet d'Orb. Het is 3 kilometer van de route af, 5 kilometer voorbij Lunas. Het is een eentonig saai stuk weg. Het is ook hier maar fris in de schaduw. Als ik in de zon loop, is

het weer warm.

Om 13.00 uur arriveren we in Lunas. We willen nu koffie. Bij binnenkomst in het dorp is er al een bar. We gaan op het terras zitten. We bestellen un grand café au lait. Dat smaakt erg goed. Na Lunas gaan we verder over de Chemin. Wij volgen de route, niet de kortere weg via de D35. Het is weer een stuk route, dat stijgt, waardoor we een mooi uitzicht

hebben over Lunas en le Bousquet d'Orb.

Om 15.00 uur arriveren we in le Bousquet. De maison d'hôte is buiten het dorp.

Om ca. 15.30 uur arriveren we in de maison d'hôte. Ray ontvangt ons. Hij is een Engelsman, die hier nu woont en een B&B heeft.

We hebben een mooie kamer. Het is perfect. Na de dagelijkse werkzaamheden gaan we nog terug naar het dorp voor de boodschappen. Om ca. 19.00 uur zijn we terug. We kunnen meteen eten.

Michel en ik eten op het terras. Ik voel me hier als een koning. Prachtig uitzicht en we worden bediend. Een salade, aardappelen met boontjes en eend en een taartje en koffie na. En vooral de goede wijn niet te vergeten. Het smaakt uitstekend.

Ray is een echte gastheer en behandelt ons met alle egards, die bij een pelgrim passen. Regelmatig komt hij informeren of alles in orde is en maakt dan een praatje. Hij spreekt slecht Frans, maar goed verstaanbaar Engels.

Hij woont nu hier 6 jaar en heeft nog 2 jonge kinderen.

Om 21.00 uur zijn we klaar en gaan naar onze kamer.

Ik ga mijn tas inruimen en het restant nog schrijven.

Het blijft elke dag een verrassing waar je 's avonds terecht komt. Meestal valt het wel mee, maar dit is een erg goed adres.

Om 21.30 uur ben ik klaar en ga slapen.

Dag 8 : 15 september 2009. Le Bousquet d'Orb – Saint Gervais sur Mare : 27 km

Om 7.00 uur ontbijten we. Ray heeft weer goed gezorgd. Het is een stevig Engels ontbijt.

Hij stelt ons voor ons naar de route te brengen, dan hoeven we niet 3 kilometer terug te lopen. Dat aanbod accepteren wij.

Om 7.30 uur vertrekken we. Hij stopt even bij de bakker, zodat we brood kunnen halen.

Om 7.45 uur zijn we weer op de route en kunnen we gaan lopen.

Ik heb vanmorgen een vest aan getrokken, want het is erg fris.

In de lucht hangen veel wolken in zuidelijke richting. Volgens Ray betekent dit warm weer met regen. Vandaag is de voorspelling droog weer. Dus dat is voor later.

Buiten het dorp moeten we weer uit het dal klimmen. Ik ben nog niet ingelopen. Dan heb ik het erg moeilijk.

In 0,5 uur hebben we al 200 meter geklommen. Regelmatig moet ik stoppen om op adem te komen, want het is erg steil en het is een pad vol stenen.

Het is zwaar en warm. Steeds over losse stenen. Ik hoop, dat dit snel voorbij is.

Om 9.15 uur hebben we de steile klim weer achter de rug. Ik ben op adem en voel me perfect. Het gaat weer goed. Om ca. 9.30 uur lopen we tussen de naaldbomen over een breed pad. Het is ontzettend rustig hier. Het enige wat

te horen is, is de zachte wind.

In de zon is het goed, maar in de schaduw is het fris, maar door het lopen word je vanzelf warm.

Om 10.00 uur komen we op Col des Vignières. Er staat een bord, waarop staat, dat we op een hoogte van 626 meter zijn aangekomen. We hebben nu ca. 8 kilometer afgelegd. We zoeken een plaatsje in de zon om te eten. Michel reserveert de komende overnachting. Dat lukt vrij gemakkelijk.

Daarna gaan we verder over een mooi puinpad. We krijgen mooie uitzichten over de bergen.

Het is hier windstil, waardoor het echt stil is. Geen auto's, geen mensen, geen vogelgeluiden. Helemaal niets. Doodstil.

We zijn nu onderweg naar de Col du Louzel. De top ligt op ca. 700 meter. Het is steeds klimmen. Niet zwaar, maar toch.

Michel blijft steeds achter. Alvorens ik een bocht in ga, wacht ik op hem, zodat ik hem steeds in het vizier heb. Elkaar hier uit het oog verliezen mag niet gebeuren.

Ik kom op een vlak stuk, waar ik 180 graden kan rondkijken over de bergen aan de overzijde van het dal. Ik film dit panorama met mijn fotocamera. Ik ben benieuwd hoe dat er straks uitziet.

Langs de route passeren we nog enkele hogere bergen, zoals Mont Ubac op 977 meter en de Mont Agut op 1022 meter.

Aan de bomen aan de overzijde van het dal is te zien, dat het herfst begint te worden. De bomen krijgen herfstkleuren. Het maakt het geheel kleurrijk. Het ziet er mooi uit. Dat is ook de charme van de herfst.

De uitzichten blijven mooi. Dit is het beeld van de laatste dagen. Het verveelt niet.

Om ca. 12.00 uur begint Michel over zijn trui, die hij aan heeft. Hij vindt, dat het warm wordt. Dat vond ik al om 9.30 uur.

Het is nu meer dan 20 graden en volop zon. Dus dat is niet raar.

We lopen de gehele dag in de bergen. De markeringen zijn heel goed. We hebben vandaag nog niet eenmaal hoeven twijfelen. Dat is eerdere dagen wel eens anders geweest. Je moet er niet aan denken, dat je hier verdwaalt. We hebben de gehele dag nog niemand gezien en ook geen auto's. Je ziet hier alleen bomen en bergen.

Waarschijnlijk lopen er nog een paar pelgrims achter ons. In ieder geval Michelle, Michel en Yves. Als ze eerder gestart waren dan wij, dan hadden we hen wel ingehaald.

Om 13.00 uur zoeken we een plaatsje om te eten. Ik eet stokbrood en een stuk kaas.

Tijdens het eten koelt het af. Ik trek mijn vest aan.

Om ca. 14.00 uur passeren we de Col du Layrac op een hoogte van 765 meter. Eerder zijn we al gedaald van 1020 meter naar 765 meter.

Aan de andere kant van een vallei zien we dorpen liggen. Een van deze dorpen zal Saint Gervais sur Mare zijn.

Het gaat dalen via een bergpad. We hebben geen uitzicht, omdat we tussen de bomen en struiken lopen.

Ik heb ook geen gelegenheid om rond te kijken.

Het is erg steil en ik moet goed opletten.

We passeren Mecle. Het is weer behoorlijk warm. Mijn vest heb ik eerder al uitgetrokken.

We gaan nu richting Saint Gervais sur Mare. Het pad is gevaarlijk. Grote hoogteverschillen, steil naar beneden en veel losliggende stenen. De laatste kilometers zijn erg zwaar.

Tegen 16.00 uur lopen we het dorp in. We moeten enkele keren de weg naar de gîte vragen.

Het is een dorp met maximaal 500 inwoners.

Op de markt drinken we onze eerste koffie van vandaag. € 3,- per kop.

Daarna gaan we naar de gîte. Het is een oud pand met een oude inrichting. Het ziet er ook niet helemaal schoon uit.

Na het douchen gaan we naar het centrum. We kopen een paar ansichtkaarten.

Ik ga op een terras schrijven onder genot van een koud biertje.

Michelle, Michel en Yves komen ook binnen. Later ook Claude en Michelle.

Om 19.30 uur kunnen we eten in de woonkamer. Het ruikt smerig, omdat er wordt gerookt. Het toetsenbord van de computer is erg vuil. Overal liggen er spullen.

Het eten smaakt wel.

Michel Bras (de eigenaar) is een vies mannetje. Hij is niet geschoren en ziet er onverzorgd uit.

Claude vraagt om wijn uit deze streek. Dat is geen probleem zegt Michel.

Als hij later de fles navult, zie ik dat hij de wijn tapt uit een groot kartonnen pak. Later zie ik deze wijn in een supermarkt. € 15,- voor 10 liter rode wijn.

Dit is dus de echte Chateau Migraine. Hij is zelf de beste gebruiker.

Om 21.00 uur ga ik naar mijn kamer en ga verder met schrijven.

Om 21.30 uur ga ik slapen.

Dit was wel de zwaarste dag tot nu toe, maar wel de mooiste.

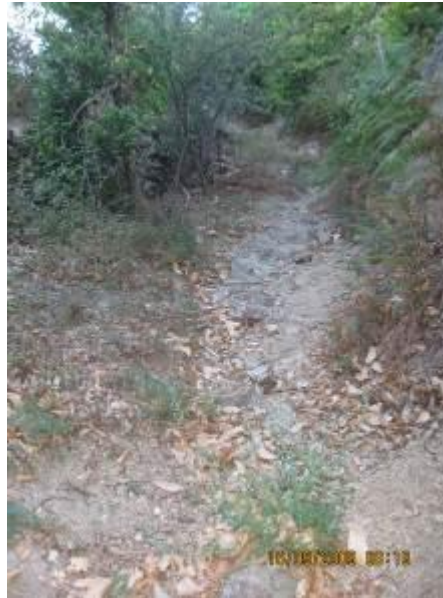
Plaatsnamen onderweg

Dag 9 : 16 september 2009. Saint Gervais sur Mare – Marat sur Vebre : 27 km.

We halen eerst brood halen en daarna vertrekken we.

Zodra we het dorp uit zijn beginnen we, zoals elke morgen, te klimmen om uit het dal te komen. Het gaat over een pad met rotsblokken en veel puin. Het loopt wel goed, als je maar uitkijkt.

Volgens de vrouw van de gîte duurt dit een 0,5 uur.

Het is vandaag ca. 27 kilometer. We beginnen op 350 meter hoogte en moeten naar 1120 meter en daarna weer dalen naar 860 meter in Murat sur Vebre.

We klimmen veel in een korte tijd. Dus het is weer zwaar voor mij, kort na de start flink klimmen.

Tegen 9.00 uur is het zwaarste achter de rug. Het wordt vlakker. Soms een beetje dalen, dan weer klimmen.

Bij vertrek was het fris. Al vrij snel gaat mijn vest uit. Het is dan ca. 18 à 19 graden. Goed wandelweer.

Om 9.30 uur arriveren we in het plaatsje Andabre. Het is een gehucht. Alleen een paar huizen en geen bar. We zijn er snel doorheen.

Om ca. 10.00 uur lopen we weer over paden tegen een berghelling. Het daalt nu meer dan dat het stijgt. Soms hebben we mooie uitzichten en soms lopen we onder de bomen

Plots zien we ca. 10 berggeiten door de struiken rennen, die geschrokken zijn. Als ik Michel hierop attent maak, vindt hij dit geweldig.

We komen uit op een asfaltweg, die richting Castenet le Haut gaat. Hopelijk kunnen we daar koffie drinken.

In Castenet loopt een rivier. Het is de la Mare, die ook door Saint Gervais loopt. Er is geen bar in Castenet. We lopen het dorp weer uit en passeren een Maison d'Hôte. We bellen aan en vragen of er koffie is. Er is koffie. Michelle en Claude komen ook langs en komen bij ons zitten op het terras.

Het is nu al tegen 11.00 uur. Dus we zullen niet vroeg in Murat zijn.

Als we vertrekken stijgt de weg een beetje. We lopen nu op ca. 715 meter. Het gaat goed. De temperatuur is prima met een zacht windje. Dit is wel vol te houden.

Michel loopt steeds een stuk achter mij. Hij heeft sinds gisteren wat last van zijn knie. Ik wacht regelmatig op hem.

Achter ons lopen Michelle en Claude.

Ik passeer het gehucht Sayret. Volgens mij bestaat dit gehucht uit een grote boerderij, die niet meer in gebruik is.

We rusten en eten wat. Michelle en Claude passeren ons. Even later halen wij hen weer in.

Claude vertelt, dat Michelle last heeft van Tendinitis. Dat is een pijnlijke peesontsteking. Dit kan ontstaan door overbelasting van de spieren. Ze heeft van een arts medicijnen gekregen. Sinds vanmorgen is de pijn verergerd. Ze denkt eraan om te stoppen. Ze loopt erg langzaam.

We komen bij een kruising met een asfaltweg. De GR71 komt hier ook uit en loopt verder richting Fagairolles.

Ik vervolg de route naar Ginestet. Net voor Ginestet hoor ik mijn naam roepen. Ik zie Michelle, Michel en Yves aan een picknicktafel zitten te eten. Ik ga bij hen zitten. Even later komt ook Michel.

Michelle vraagt of wij koffie willen. Als we dit bevestigen komt er een klein gasstelletje met een koffiepotje te voorschijn. 10 Minuten later hebben we koffie. Heel lief van Michelle.

Om ca. 13.30 uur vertrekken we weer. Volgens de bewoner van het nabij gelegen huis is het nog ca. 9 kilometer.

We gaan nu op weg naar het hoogste punt van de Via Tolosana tot Toulouse. De Cap de Faulet op 1102 meter. Het pad gaat niet steil omhoog en het is goed beloopbaar. Het duurt lang. Michel blijft steeds achter, maar ik denk toch, dat het redelijk met hem gaat. Met de doorgeprikte blaren gaat het redelijk, maar zijn knie minder. Hij loopt zijn eigen tempo.

Om ca. 14.30 uur arriveer ik op het hoogste punt. Er staat ook een windmolenpark. Yves is al gearriveerd. Ik wacht hier op Michel.

Als Michel is gearriveerd, rusten we nog even en gaan daarna verder. Het is nog 7 kilometer. Dus nog ca. 2 uur lopen.

Als we door de bossen lopen, loopt daar een rare kerel. Hij kijkt en doet raar. Hij wijst ons ongevraagd de weg. We zeggen tegen elkaar, dat je als vrouw of alleen hier loopt het misschien niet veilig is.

Om ca. 15.30 uur lopen we door het gehucht les Senausses. Het stelt weer niet veel voor. De daken van de huizen bestaan meest uit stalen golfplaten. De gevels zijn vaak bedekt met leien, waarvan er meestal veel stuk zijn.

Tegen 16.00 uur passeren we het gehucht Merle.

Dan gaan we richting Murat, waar de overnachting is gereserveerd in de Gîte Communal.

Om 16.30 uur arriveren we in Murat sur Vebre.

We moeten eerst langs het gemeentehuis om de sleutel op te halen, te betalen en voor de stempel in de Credential.

We worden ontvangen door een dame, die alles regelt.

We gaan naar de gîte. Daar blijkt, dat we de verkeerde sleutel hebben mee gekregen.

Michel loopt terug en even later kunnen we naar binnen.

Het ziet er wel netjes uit. Alleen is het er erg koud. Wij zijn de enigen.

Na het douchen doen we de boodschappen, Corrie bellen en koffie drinken.

In de super komen we ook Michelle, Michel en Yves tegen. Zij slapen ergens anders.

Als we in een bar koffie drinken, komt ook Michelle en Claude binnen. Michelle zegt, dat ze het morgen nog wil proberen en als het niet gaat, stopt ze er mee en gaat ze naar huis.

Michel en ik eten ook in deze bar.

Om ca. 20.00 uur lopen we terug naar de Gîte. We zijn nog steeds alleen.
Ik ga schrijven. Michel gaat meteen slapen. Het begint ook al donker te worden.
Ik ga om 21.00 uur ook slapen.

Dag 10 : 17 september 2009. Murat sur Vèbre – La Salvatat sur Agout : 22 km

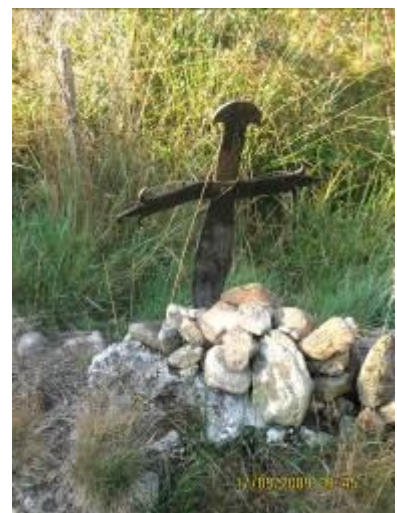
Vanmorgen wilde ik vóór vertrek eerst nog geld pinnen. Dat moet gebeuren in een tabakswinkel. De zaak gaat om 8.00 uur open. Dus drinken we eerst koffie in de bar. Het is vanmorgen erg koud. Ik verwacht, dat het niet meer is dan 5 graden. We lopen nu op een hoogte van ca. 850 meter. Deze hoogte is van invloed op de temperatuur, vooral in de herfst. Enkele dagen geleden was het 's nachts nog erg warm in bed. We lopen naar de kerk om daar de route weer op te pakken. We moeten even zoeken. Michel heeft zijn wandelstok weer vergeten. Die staat nog in de bar. Dit zal nog wel niet het laatste zijn. Hij loopt terug naar de bar. Ik kom Michelle en Claude tegen. Ze stopt echt en gaat naar huis, want ze heeft teveel last van haar been.

Bij de kerk zie ik geen aanwijzingen. Mijn boek geeft aan, dat we de D162 een stukje moeten volgen. Deze weg loopt langs de kerk. De kerk heet Saint Jacques (Jacobskerk). Michel is gearriveerd met stok. Dus we kunnen gaan. We volgen de weg en later komen de markeringen weer. De temperatuur stijgt. Vooral in de zon is het nu aangenaam. We klimmen en dalen regelmatig.

We lopen door het plaatsje Candoubre. Daarna lopen we weer op een pad tegen een berghelling. Naar boven staan bomen en naar beneden is het meest grasland. Het pad loopt niet ver van de rivier la Vebre. Deze rivier loopt ook door Murat.

Om ca. 10.00 uur is het ca. 14 graden. De markeringen zijn de laatste dagen erg goed. Behoudens 2 dagen is de bewegwijzering eigenlijk goed geweest. Toen zijn we ook een paar keer verdwaald. Waar het nodig is staan nu ook de markeringen. Het is maar goed, dat het goed is, want er lopen maar enkele wandelaars. Er zijn er weer 2 afgevallen. Na vandaag stoppen ook Michelle en Michel een paar dagen. Dan blijft alleen Yves over, die ongeveer op hetzelfde dagdeel loopt.

De rivier la Vebre mondt uit in het meer Lac de Lansas. We lopen een tijd langs dit meer.

Het wordt nu snel warmer. Ik denk, dat het om 10.30 uur al 20 graden is.
Het gaat goed met Michel. Hij heeft geen last van zijn knie vandaag en zijn blaren zijn zo goed als genezen.
Aan de overzijde van het meer ligt Condomines.
Om 11.00 uur arriveren we bij het meer Lac de Lanzas.
We lopen nu op een asfaltweg met weinig verkeer.

Deze weg moeten we 4 kilometer volgen.
We gaan op een rustig plaatsje in de zon op een bank stokbrood en kaas eten en een appel.
We lopen richting Villelongue. We lopen om het dorp heen, maar passeren wel de kerk.
De deur is open. We gaan naar binnen. Het is een leuk kerkje, gewijd aan Saint Roche met de hond. Er staat ook een beeld van hem in de kerk. Saint Roche is de patroonheilige van de Franse pelgrims.

Michelle en Michel hebben eerder vandaag iets in het gastenboek geschreven.
Om goed 12.00 uur verlaten we deze plaats via een asfaltweggetje.
De temperatuur loopt flink op. Het is nu 24 graden.
Als we door een bos lopen, gaan we in het gras zitten om wat eten. Het is al 13.00 uur.
We passeren een bordje waarop staat, dat we 16 kilometer hebben afgelegd. Dus er is nog ca. 6 kilometer te gaan.

Even later halen we Michelle en Michel in. We lopen even met hen op tot in la Montouse. Hier kunnen we koffie drinken.

Volgens de gegevens dalen we tot Salvatat nog 170 meter. Dat is veel over een paar kilometer.

We lopen langs weilanden en velden waar graan gestaan heeft.

Net voor Salvatat verlaten we een asfaltpad en dalen af naar het dorp.

Om ruim 15.00 uur zijn we in het dorp.

We hebben een gîte gereserveerd via Office Touriste, waar we ook de sleutel moeten ophalen.

Na een paar keer vragen zijn we er redelijk snel.

We betalen, krijgen een stempel in de Credential, de sleutel en een plattegrondje. De gîte is vlakbij. Het is een gerestaureerd pand. Het is erg koud binnen.

Na de gebruikelijke werkzaamheden lopen Michel en ik naar het centrum om te bellen,

boodschappen te doen en koffie te drinken.

Het dorp is erg toeristisch. Er zijn een paar winkels, bars en andere voorzieningen. Ik kan er zelfs een Nederlandse krant kopen. De winkelfrouw zegt, dat er vlakbij een camping is, waar altijd Nederlanders staan.

Om 18.00 uur zijn we weer in de gîte.

Yves komt ook nog. Dus we zijn vandaag met 3 personen.

Michel en ik bekijken de planning voor de komende dagen. Zoals nu de situatie is zijn we donderdag in Toulouse en gaan we vrijdag met de trein naar huis. We laten het ook een beetje afhangen van de weersomstandigheden of misschien tegenslagen.

Ik ga schrijven. Om 19.00 uur ben ik klaar.

Om 19.30 uur gaan we eten in een restaurant. Yves gaat ook mee. We zijn de enige klanten.

Om ca. 21.00 uur zijn we klaar en lopen terug naar de gîte. Het is nu behoorlijk koud buiten.

Als we terug zijn gaan we meteen naar bed.

We willen morgen vroeg op.

Overnachtingsplaatsen onderweg.

Dag 11 : 18 september 2009. La Salvatat sur Agout – le Bouisset (le Rico) : 26 km

Het heeft de gehele nacht hard geregend en bij vertrek regent het nog steeds.
We drinken eerst koffie in een bar. We vertrekken met de poncho aan. Het regent niet hard, maar genoeg om goed nat te worden.
We lopen tegen 8.00 uur Salvatat uit.

We gaan naar Bouisset. Het is 26 kilometer vandaag. De maison d'hôte ligt een paar kilometer buiten het dorp.
Michel heeft getracht gisteravond te reserveren, maar hij kreeg geen contact. Dus we gaan het straks nogmaals proberen.
Na een paar kilometer asfalt gaan we de natuur in.
Het blijft een beetje regenen, maar de paden zijn goed beloopbaar.
We lopen weer door de bergen. Klimmen en dalen. We lopen nu op 835 meter.
Over een afstand van 8 kilometer liggen geen dorpen, waardoor het moeilijk in te schatten is hoeveel kilometer we afleggen.

Om 11.00 uur lopen we nog steeds door de bergen. Door de bomen is zo nu en dan te zien, dat de zon door de wolken schijnt. De regen is opgehouden. De poncho gaat uit. Michel probeert contact te krijgen met de overnachtingplaats voor vannacht. Het lukt niet.

Dan komen we uit bij een asfaltweg. We hebben dan 13 kilometer afgelegd. Even later lopen we door het dorp les Crouzettes. Het is dan ca. 11.45 uur. Dan hebben we vanmorgen redelijk voorspoedig gelopen.

Om ca. 12.00 uur verlaten we de bergen. We lopen over een weggetje tussen akkerland met gemaaid graanvelden. Dit weggetje blijven we volgen tot Anglès.
We komen bij het naambord Anglès. Het staat 2 kilometer voor het centrum.
Aan de rand van het dorp drinken we koffie in een restaurant.

We lopen naar het centrum. Het lukt nu om de maison d'hôte in Bouisset voor vannacht te reserveren. Dus we vertrekken naar Bouisset. Het is nog ca. 8 kilometer.

Voor we vertrekken kopen we nog brood voor morgen. Vandaag en morgen zijn er onderweg geen mogelijkheden meer om brood te kopen.

Als we weer op pad gaan schijnt de zon volop.

We lopen door een groot privé-terrein met bossen. Naast de wit/rode aanwijzingen zien we hier Jakobsschelpen bevestigd aan de bomen.

Net voor het riviertje Puisseau de Peyroux staat een richtingsbordje naar maison d'hôte le Reclot. We volgen dit bordje en gaan van de route af.

Ik eet mijn stokbrood, want ik krijg erge honger.

Hier staan diverse monumenten van de 2^e Wereldoorlog.

Onderweg is Michel weer zijn pet verloren. Waar zal dit eindigen?

We komen in Bouisset. Er staat weer een bordje naar le Reclot.

Om 16.30 uur arriveren we bij de maison d'hôte. Het lijkt een grote boerderij.

We worden ontvangen door de dochter. De ouders zijn nog aan het werk.

Het ziet er van binnen oud uit, maar het is mooi. De inrichting is echt Frans met oude Franse meubels.

Ze leidt ons rond en wijst ons onze kamers.

Als we goed en wel binnen zijn, gaat het weer verschrikkelijk regenen. We hebben tot nu wel geluk, want de zware regenbuien vallen meest 's avonds of 's nachts.

Om 19.30 uur kunnen we eten.

De dochter heeft een goede maaltijd klaar gemaakt. Een heerlijke salade, een medium gebakken biefstuk met gebakken aardappels en een appeltaartje na. En een karaf wijn. Het smaakt prima.

De ouders zijn intussen ook thuis gekomen en komen er bij het nagerecht bij zitten.

De man doet boswerkzaamheden en de vrouw werkt in Castres, waar we morgen heen gaan. De dochter heeft 4 banen zegt ze. Ze houdt het huis schoon, ook werkt ze in de huishouding bij burens. Ze verzorgt de paarden en ze zorgt voor de pelgrims.

Om 21.00 uur zijn we bijgepraat en gaan we naar bed.

Dag 12 : 19 september 2009. Le Bouisset – Castres : 28 km.

Om 7.30 uur vertrekken we. Ik weet niet of het vannacht nog veel geregend heeft. De Fransen hebben geen gordijnen maar vensters, die alle contact met buiten uitsluiten. Ze zijn lichtdicht en bijna geluiddicht.

Na het ontbijt brengt de man ons weer naar de route met de auto.

De temperatuur is erg goed. De voorspelling is, dat het vanmorgen regent. Daarom heb ik mijn beenkapjes al aangetrokken en de poncho hangt aan mijn rugtas. Dus bij de hand.

We gaan meteen het bos in. In het bos is het nog behoorlijk donker. We moeten goed opletten om de markeringen te zien.

Vandaag gaan we dalen van 770 naar 170 meter. Dat is 600 meter dalen. Dat is al snel te merken.

Na 1 uur lopen we nog steeds in de bossen.

Volgens mijn gegevens is Boissezon ca. 12 kilometer. Over deze afstand passeren we geen dorpen.

Om 9.00 uur zijn we al 300 meter gedaald.

Ik heb nu wel gemak van mijn stokken.

Hiermee kan ik afremmen, zodat ik niet gemakkelijk struikel. Door de rugzak ben ik wel topzwaar.

Om ca. 9.30 uur begint het plotseling te regenen. We trekken onze poncho's aan en gaan verder. Het regent niet

hard, maar genoeg om goed nat te worden. Daar heb je dan wel de rest van de dag last van.

Het blijft dalen. We blijven in de bossen.

Om ca. 10.00 uur staan we vrij onverwacht in Boissezon. Voor het gemeentehuis staan we wat rond te kijken. De burgemeester komt op zijn balkon en zwaait ons vriendelijk toe. Hij wenst ons "Bon Courage". Hij heeft met ons te doen, omdat we door de regen moeten.

We gaan eerst naar de kleine super. Ik neem een stuk kaas.

Daarna gaan we in een bar koffie drinken.

Als we verder gaan, is het al tegen 11.00 uur. Het regenen is opgehouden. We bergen de poncho weer op.

We verlaten Boissezon. Om het dorp te verlaten, moeten we weer uit het dal omhoog. Het is nu nog 16 kilometer naar Castres.

We komen bij een splitsing. Volgens mijn boek moeten we rechtsaf. De markeringen geven aan, dat we rechtdoor moeten. We volgen de markeringen.

We komen in de plaats Noailac. We lopen het dorp in.

Ik verwacht, dat de route is aangepast om ook deze plaats aan te doen. Waarschijnlijk is ook hiervoor gekozen, omdat je dan niet 4 kilometer over een asfaltweg hoeft te lopen. Als we het dorp hebben verlaten, lopen we weer door een natuurgebied. Het is verstandig geweest de route aan te passen, want het is wel mooi hier. Misschien lopen we wel een paar kilometer extra. Maar och..

Om 12.30 uur schijnt de zon weer volop. Het is jammer, dat we nu door een bos lopen. Onderweg probeert Michel een paar maal te bellen om de overnachting te reserveren. Geen bereik, zegt hij.

Hij belt met mijn telefoon. Wel bereik.

Hij krijgt contact met Les Amis de Saint Jacques. We krijgen een logeeradres. We wachten met bellen tot we in Castres zijn. Ik zeg hem een goed telefoontoestel te kopen.

Om 13.45 uur komen we op een asfaltweg, die ons naar Castres zal leiden.

We gaan in het gras zitten om te eten. Het is lekker rustig hier. Geen auto's op de weg.

Als we verder gaan, laat Michel zijn zakmes in het gras liggen. Als ik hem inhaal, vertel ik hem, dat ik pelgrims ken, die met 12 kilogram thuis vertrekken. Als ze in Santiago aankomen hebben ze nog 7 kilogram. Hij begrijpt het niet tot ik zijn zakmes laat zien. Dan wil hij het nog niet begrijpen.

We lopen door het plaatsje Hipolyte. Er staan hier veel mooie huizen. Het is nog ca. 4 kilometer naar het centrum naar Castres.

Op het opgegeven adres kunnen we niet overnachten. De andere adressen zijn al vol of ze willen ons niet meer, omdat we al redelijk laat zijn.

We gaan naar het centrum en zullen een hotel nemen. Om 15.30 uur zijn we in het centrum. We vragen aan iemand naar een hotel. We komen uit bij Hotel Rivière aan de rivier l'Agout, die door het centrum loopt.

We krijgen een 2 persoons kamer voor een redelijke prijs.

Na de dagelijkse werkzaamheden gaan we boodschappen doen, zoals brood en drinken voor morgen.

Michel wil ook sokken kopen, want zijn huidige hebben grote gaten.

Het is tegen 19.00 uur. We willen meteen eten. We moeten een 0,5 uur wachten. Dus we proberen eerst de wijn.

In het restaurant zijn wij de eersten, want 19.30 uur is in Frankrijk erg vroeg om in een restaurant te eten.

Ik bestel een pizza. Michel neemt pasta met diverse vleessoorten. We drinken een glaasje rosé.

Om 21.00 uur zijn we klaar en gaan terug naar het hotel.

Michel gaat ansichtkaarten schrijven en ik schrijf mijn dagboek en lees een Belgische krant, die ik hier gekocht heb.

Om 22.00 uur ga ik slapen.

Dag 13 : 20 september 2009. Castres – Dourgne : 23 km

We verslapen ons vanmorgen. We zijn pas om 7.30 uur op. Het is geen probleem, want het is vandaag slechts 23 kilometer.

We ontbijten in het hotel en vertrekken om 8.30 uur.

We lopen door de stad langs de rivier l'Agout.

We gaan naar Dourne vandaag, naar het klooster Abbaye Sainte Scholastique.

Het is zwaar bewolkt, maar het is droog. Alle regenspullen hebben we bij de hand. De temperatuur is vrij hoog. Ik heb het al snel warm met mijn vest aan.

Langs de rivier staan veel huizen direct aan het water.

Als we Castres verlaten lopen we tussen akkers, waar

meest graan gestaan heeft. Overal staan bomen, meest populieren.

Om 9.00 uur lopen we nog steeds over een asfaltweg.

De weersvoorspelling is regen voor vandaag.

Het is tot nu toe nog steeds droog. Het is prima.

Om 10.30 uur verlaten we eindelijk de asfaltweg. Het pad is niet best. Het is een beetje modderig en glibberig.

We gaan richting Viviers les Montagnes. Er is hier een ruïne van een verdedigingswerk.

We kunnen hier ook koffie drinken.

We hebben nu ca. 12 kilometer afgelegd. Het begint nu een beetje te miezeren.

Michel koopt weer een aantal ansichtkaarten om naar huis te sturen. Dat is in elke plaats hetzelfde.

Om ca. 12.30 uur komen we in het plaatsje la

Coutarie.

De laatste dagen zien we regelmatig stalen kruizen met een gele schelp. Er staan er hier vrij veel.

pelgrims weer.

Na ca. $\frac{3}{4}$ uur houdt regenspellen weer uit. We komen uit bij een Hier moeten we We passeren de ook geïnformeerd om antwoordapparaat Dit is een klooster van

Bij de kerk Saint Jean treffen we een Franse pelgrim, die zijn maat is kwijt geraakt. Hij vraagt of hij met ons mag lopen. Ik loop vooruit en kom even later de verloren zoon tegen. Hij moppert flink, omdat hij, volgens zijn zeggen, al een uur zijn maat zoekt. Ze zijn er nu 2 een beetje boos over. We laten ze weer samen.

Het begint plots flink te regenen. We trekken snel onze poncho aan. We komen bij een afdakje met hooi. Michel en ik gaan onder het afdakje zitten om te schuilen en te eten. Even later passeren de 2

het op met regenen en kunnen de

asfaltweg en gaan we richting Dourgne. uitkomen bij het klooster.

Abbaye d'en Calcat. Hier hebben we te slapen, maar via het vernamen we, dat het gesloten was. de Franciscanen.

slaapplaats is in een van de bijgebouwen van het klooster. Het zijn nette tweepersoons kamers. Nette douches en toiletten. Er is ook een grote "huiskamer" met boeken.

Even verder komen we bij het klooster Abbay Sainte Scholastique. Het is een imposant klooster. Het klooster dateert uit ca. 1895. Het is een Franciscaner klooster. Er huizen hier nog ca. 60 zusters.

We worden goed ontvangen door een paar nonnen. We worden naar onze slaapplaats gebracht door zuster Jean Marie. Ze vertelt meteen, dat de Vespers om 18.00 uur in de kapel zijn. Om 19.00 uur kunnen we eten.

Het ziet er erg goed uit. De

Na het douchen ga ik meteen schrijven. Michel gaat op verkenning door het klooster. Om 16.30 uur ben ik klaar met schrijven.

Michel en ik gaan de kerk bezichtigen en naar de winkel, waar het behoorlijk druk is. Ik koop een CD met Gregoriaanse muziek, gezongen door de zusters van dit klooster. Er zijn nog een paar pelgrims binnen gekomen. We zijn hier nu met 6 mannen. Ook de verloren pelgrims zijn intussen aangekomen.

Ik ben mijn adressen en routeboekje Miam Miam Dodo kwijt geraakt. Een van de anderen heeft hetzelfde boekje. Ik kan er een paar kopieën van maken bij de zusters. Dat gaat nog niet zo eenvoudig. Tien blaadjes kopiëren. Er moet eerst overlegd worden. Voor aanvang van de Vespers kan ik terug komen.

Tegen 18.00 uur ga ik terug. De kopieën zijn klaar. Ik vraag wat de kosten zijn. Een vrije bijdrage, zegt de zuster. Ik geef ruim voldoende, naar Nederlandse maatstaven. Ik vind de kopieën wel belangrijk.

Om 18.00 uur gaan we naar de Vespers. Er komen ca. 60 zusters in een rijtje de kerk binnen lopen. De handen samen gevouwen en de hoofden voorover gebogen. Ik moet aan vroeger denken. Toen liepen de nonnen ook in een rij over straat naar de kerk. Er wordt mooi gezongen door de zusters.

Het is redelijk druk in de kerk. De meeste mensen beleven deze dienst heel devoot.

Om ca. 18.45 uur is de dienst voorbij.

We kunnen eten in de eetzaal van het klooster, zonder zusters. Zij hebben hun eigen refter.

Het is nog geen 19.00 uur. Dus moeten we wachten in de bibliotheek.

Om exact 19.00 uur gaat de deur van de eetzaal open.

Er zitten een priester, een paar zusters in opleiding, een paar mensen, die ik niet kan plaatsen en de pelgrims aan twee tafels.

Er is een geweldige maaltijd bereid en er wordt de beste wijn geschonken. Het is gezellig met de mensen te praten. Ze komen van overal in Frankrijk. Van Bretagne tot de Côte d'Azur.

Om 20.00 uur zijn we klaar. Ik ga een krant lezen, die ik gisteren gekocht heb.

Om 21.30 uur ben ik klaar en ga slapen.

Dag 14 : 21 september 2009. Dourgne – les Cassès : 32 km

We vertrekken om 7.30 uur Het is eigenlijk nog donker.

Bij het oversteken op een zebrapad wordt Michel bijna overreden. Hij maakt de sprong van zijn leven. Hij is woedend.

Het is vandaag 32 kilometer. Dus het wordt een hele dag.

Het klimmen en dalen hebben we nu gehad en het is nu tot Toulouse nagenoeg vlak. Gelukkig maar.

Het verblijf in een klooster is telkens weer een aparte ervaring. Steeds weer de erg vriendelijke en behulpzame nonnen en paters of broeders.

We lopen langs een vrij drukke verkeersweg. Soms moeten we op het smalle strookje lopen naast de witte streep. Soms ligt er naast de weg een smal looppadje.

Om ca. 8.00 uur zijn we weer op de route en kunnen we de wit/rode blokjes weer gaan volgen.

We lopen richting Ravel. Ravel ligt op ca. 12 kilometer.

In Ravel moeten we inkopen doen voor vandaag en morgen, want onderweg is niets te koop.

Als we de drukke verkeersweg hebben verlaten, lopen we over een verharde weg tussen landerijen. Er staat nog veel maïs. Andere akkers zijn leeg door het gemaaide gras.

Het is zwaar bewolkt. Soms vallen er een paar druppels regen. Het is te weinig om de poncho aan te trekken.

We passeren een grote vijgenboom. Hij hangt vol rijpe vijgen. Ik laat ze me weer goed smaken. Als je ze ziet hangen, lijken ze rot, maar ze zijn heerlijk. Om 9.30 uur begint het toch te regenen. Michel en ik helpen elkaar met het aantrekken van de poncho.

We komen bij de plaats le Moreaux. Dan hebben we toch al 10 kilometer afgelegd. Net voorbij le Moreaux komen we 2 pelgrims tegen, die, net als wij, verstopt zitten in de poncho. Ik zeg gedag en wil een praatje met ze maken. Ineens zie ik, dat het Arno en Huberta zijn van de Albergue in Saint Jean Pied de Port. Ik ben daar 2 maal geweest. Ze vertellen, dat ze onderweg zijn naar Rome. Ze lopen dit jaar tot Turijn. Het is voor mij een grote verrassing. Voor hen is het dit ook.

We blijven even met elkaar praten. Michel begrijpt er niets van, dat ik bekende Nederlanders hier in Zuid Frankrijk tegen kom. Ik begrijp het ook niet.

In januari heb ik hen ook nog ontmoet in Vessum op een pelgrimsdag. Zij zijn gestart in Saint Jean Pied de Port en lopen via de Via Tolosana tot Arles.

Ik vergeet door het tumult een foto van hen te maken.

Na een kwartier gaan we verder. Dat was een hele grote verrassing.

Om ca. 10.30 uur staan we aan de rand van Ravel. We moeten de gehele stad door.

We gaan koffie drinken en eten een sandwich. Het smaakt, want ik heb erge honger.

We nemen er nog een voor de rest van de dag en een voor morgen.

Ravel is een middeleeuwse vestingstad uit de 14^e eeuw aan de voet van de Montagne Noir. Het ligt op de grens van 3 departementen, n.l. Haute Garonne, Tarn en Aude.

We passeren een mooi marktplein met in het midden de oude, overdekte markthal uit de 16e eeuw met een overdekte galerij met winkeltjes, bars en restaurants.

We lopen het stadje uit en komen bij het kanaaltje la Rigole. Dit kanaal blijven we volgen tot we van de route af moeten naar Cassès. Dat is vandaag nog 15 kilometer.

La Rigole is een kanaal, van ca. 60 kilometer lengte. Het komt uit de bergen en is aangelegd om het water uit de bergen af te voeren. Het kanaal is niet breder dan 2

meter. Het slingert door het landschap. De uitgekomen grond is gebruikt om een dijkje aan beide zijden van het kanaal aan te leggen. Het is in de 17^e eeuw gegraven. Allemaal handwerk!!! Het kanaal mondt uit in Canal du Midi.

De temperatuur is goed. De poncho en het vest kunnen weer uit.

Op een akker zie ik weer de planten staan, die veel lijken op maïs. Alleen hebben de planten geen kolven, maar zaadtakken in de top. Het is kisch, die gebruikt wordt voor de gebakjes. Ik heb deze planten eerder gezien 2 jaar geleden op Via Gebennensis. Het pad bestaat uit grof zand en is uitstekend beloopbaar.

We komen bij het meer Lac de Lenclas. Hier is een restaurant. We nemen koffie en eten wat.

Na 0,75 uur gaan we weer verder. Het is nu 15.30 uur. Het is nog ca. 3 kilometer lopen. We komen bij de afslag naar de maison d'hôte. We verlaten het kanaal en lopen via een verharde weg naar Cassès. Het is nu nog ca. 1,2 kilometer naar Herbergement la Passeur – Elle.

Tegen 16.00 uur bereiken we les Cassès. We passeren een ruïne van een oude kerk en volgen de bordjes naar la Passeur – Elle.

Even later stappen we binnen. We worden ontvangen door een vriendelijke mevrouw. Ze heet Christiane.

Het is van binnen erg mooi en de slaapkamer idem. Alleen de douche is erg klein.
Na de huishoudelijke taken ga ik wat lezen.

Om 19.00 uur kunnen we eten.

Het is een gezellig gesprek met Christiane. Ze weet heel veel over de pelgrimage naar Santiago. Ze heeft zelf de Ruta de la Plata gelopen tot Salamanca en gaat op 6 oktober weer verder naar Santiago.

Ze praat een klein beetje Nederlands. Ze heeft even in België gewerkt als lerares. Ze vertelt, dat ze in die periode ook de Keukenhof heeft bezocht.

We eten soep, Tarte au Fromage met camembert, salade en fruit na. En ook natuurlijk een goede wijn.

Christiane reserveert voor ons de overnachting voor morgenavond.

Ze is een geweldige gastvrouw, een vrouw met klasse.

Om 20.30 uur zijn we klaar. Ik pak mijn tas in en ga om 21.00 uur slapen.

Morgen om 7.30 uur ontbijten.

Dag 15 : 22 september 2009. les Cassès – Avignonnet Lauragais : 23 km

Na een uitstekend ontbijt verlaten we deze uitmuntende gastvrouw. Ze loopt met ons mee tot de weg. Het is ca. 1 kilometer.

Onderweg blaft haar hondje flink tegen een andere hond onder een poort door. Haar hondje raakt bekneld en komt vast te zitten. Hij komt met flinke schaafwonden vrij. Hij loopt even kreupel.

Het is zwaar bewolkt weer. De temperatuur is zo goed, dat ik in T-shirt kan vertrekken. Er is goed weer voorspeld.

We lopen terug naar het kanaal La Rigole.

Vandaag zullen we weer 15 kilometer langs dit kanaal lopen. Het wordt onderhand wel erg veel. Dan lopen we 30 kilometer langs hetzelfde kanaal. Eigenlijk is het maar een sloot, die door een dorp of stad loopt.

Het kanaal loopt flink slingerend door het landschap. Als het recht zou zijn gemaakt, zou hij zeker de helft korter zijn.

Het is heel rustig. Slechts een paar fietsers passeren ons. Voor de rest is niets te horen of te zien.

Om ca. 10.00 uur ga ik aan het water zitten en wacht op Michel, die achter is gebleven. Na een kwartier is hij weer bij. Het water in het kanaal staat hier stil. Eerder was er een behoorlijke stroming en was het water kraakhelder. Hier is het erg troebel.

Volgens mijn boek moet er een restaurant zijn. Het ligt even van de weg. We lopen erheen. Het is gesloten vandaag. We lopen naar een obelisk. Het is een betonnen zuil, wat geen bezienswaardigheid is.

Om ca. 12.00 uur gaan we richting le Canal du Midi. Hier stroomt la Rigole in de Canal du Midi.

Verderop is een restaurant waar we wat kunnen eten en drinken. We nemen er royaal de tijd voor.

Als we verder gaan, bereiken we om ca. 14.00 uur le Canal du Midi. Al snel verlaten we het kanaal en lopen richting Montferrand. Het is een stil dorpje, waar niets te beleven is, zonder winkels of andere voorzieningen.

Daarna lopen we naar de N113 en blijven deze volgen tot Avignonnet Lauragais.

We passeren 2 borden. Op het ene bord staat vermeld, dat we het departement l'Aude verlaten en een ander bord, waar opstaat, dat we Haute Garonne in komen.

Om 15.00 uur staan we aan de rand van Avignonnet Lauragais.

Al vrij snel zijn we bij de bar/hotel l'Obelisk.

De kamer is redelijk en schoon.

We gaan meteen naar het dorp. We willen geld pinnen. We lopen door het dorp. Geen pingelegenheid.

De huizen zijn oud en veel huizen staan leeg en behoeven een degelijke opknapbeurt.
 Er zitten wat kunstenaars in oude huizen. Er lopen alleen wat oudere mensen.
 Er is geen enkele winkel, behalve een bakker, maar die is met vakantie.
 In het hotel, waar wij overnachten, is morgenvroeg brood te koop.

Om 16.30 uur zijn we terug in het hotel. Ik ga douchen en schrijven. Kleren wassen sla ik vandaag over.

Om 19.00 uur kunnen we in het hotel eten. Het is druk in de bar. Er is een man, die erg dronken is. Hij tettert boven iedereen uit. Hij loopt waggelend de deur uit en stapt in zijn auto en rijdt weg. Het is onverantwoord, dat de barkeeper dit laat gebeuren.

Om 20.30 uur hebben we gegeten en gaan naar onze kamer.

Om ca. 21.00 uur ga ik slapen.

Dag 16 : 23 september 2009. Avignon Lauragais – Baziège : 26 km

Om 7.00 uur kunnen we ontbijten in de bar. Het is al druk. Het zijn allemaal mensen, die aan de bar een ontbijtje met koffie nemen en daarna naar het werk gaan.

Om 7.30 uur vertrekken we. We willen de route volgen, niet de alternatieve langs le Canal du Midi. We hebben de laatste dagen genoeg kanaal gezien. Dus we lopen naar de kerk, waar de route vervolgt.

Als we bij de kerk komen, kunnen we geen markeringen vinden. Na even zoeken, zonder resultaat, besluiten we toch maar le Canal du Midi te lopen en deze te volgen.

Om 8.15 uur zijn we bij het kanaal, waar we deze gisteren hebben verlaten.

We willen ook naar Villafranca de Lauragais gaan om daar geld te pinnen. Daarvoor moeten we ca. 2,5 kilometer van de route af. De afslag komt na ca. 8,5 kilometer. We zullen er om ca. 10.30 uur aankomen.

In de buurt van het kanaal ligt een verkeersweg. Het is de A61. Het is op deze weg erg druk met veel personen- en vrachtverkeer.

Wat is het een genot hier te mogen wandelen en niet in drukte op de A61 te rijden. Er hangt boven de weg een groot bord, waar opstaat, dat het nog 20 kilometer is naar Toulouse. Voor ons is het, via de wandelpaden, nog zeker 45 kilometer.

De temperatuur is uitstekend. Ik ben vanmorgen in T-shirt en korte broek vertrokken.

Over de Canal du Midi liggen frequent bruggetjes of bruggen over het kanaal. Allemaal verschillend. Soms zijn er mooie weerspiegelingen in het water. Er zijn ook veel sluisjes in het kanaal gebouwd.

Le Canal de Midi is een kanaal, dat in de 17^e eeuw is gegraven. Het loopt van de Middellandse zee naar de Atlantische Oceaan. Het is een van de oudste kanalen van Europa. Het valt nu ook onder de Unesco.

Het kanaal heeft veel bijgedragen tot de economische bloei in de Middeleeuwen van dit gebied.

Oorspronkelijk heette het kanaal Canal Royal, maar veranderde van naam gedurende de Franse Revolutie in le Canal de Midi.

Dit kanaal is over het algemeen vrij recht, met zo nu en dan een flauwe bocht. Dit in tegenstelling met het kanaaltje la Rigole.

Om ca. 9.30 uur passeren we een sluisje. Hier liggen een aantal mooie plezierboten.

We komen een aantal fietsers tegen. Ze stoppen, omdat ik op mijn kaartje loop te kijken.

Ze willen helpen of willen een gesprekje. Het is een gezelschap van 6 man/vrouw. Het zijn Canadezen uit Vancouver en zijn onderweg van Bordeaux naar Marseille.

Het is een sportief gezelschap. Ze vragen ook waar wij vandaan komen. Een vertelt, dat zijn partner ook Nederlandse ouders heeft en dat er nog vaak Nederlanders op bezoek komen. Hij kan de plaats van herkomst zich nu niet herinneren Hij vertelt nog wel, dat de Canadese Nederlanders nog steeds dol zijn op een bolletje ijs. Ze zijn nu 7 dagen onderweg.

Als we verder gaan verlaten we het fietspad en lopen over een voetpad, direct naast het kanaal. Dit is echt een wandelpad zonder asfalt.
Om 10.00 uur nemen we de afslag naar Villafranca.
Het is wel ruim een half uur lopen.

We beginnen met koffie in de eerste bar.
Tegenover de bar is een internetcafé.
Daar sturen we nog een e-mail.
We kunnen hier geld pinnen en gaan dan richting kerk om daar de route weer op te pakken. De voorkeur gaat uit naar een andere route, zodat we niet weer de rest van de dag langs het kanaal behoeven te lopen.
We bezoeken de kerk en doen boodschappen bij de Spar (echt waar).
We komen Claude tegen. Enkele dagen geleden heeft hij zijn vriendin op de bus

gezet en is zelf verder gegaan.

Bij de kerk vragen we een paar keer naar de route. Niemand kan ons helpen. Ik raak Michel kwijt en zoek alleen verder. Ik wacht nog even, maar ik zie hem niet meer. Een vrouw wijst mij de route. Ik loop er heen en zie aanwijzingen. Ik ga verder en volg de markeringen. Ik vertrouw het niet, want dit wijkt af van mijn kompas. Ik zie ook nergens Michel. Ik hoop, dat hij de route gevonden heeft.

Ik loop flink door in de hoop, dat ik hem inhaal.

Na 2 kilometer zie ik een bord met een plaatsnaam, dat niet klopt met de route, die ik moet volgen. Ik kijk nog eens goed in mijn boek. Inderdaad, waar ik bang voor was, is gebeurd. De vrouw heeft mij de verkeerde richting uit gestuurd. Dit is de alternatieve weg terug.

Ik bel Michel. Geen contact. Ik loop terug naar Villafranca. Ik loop naar de kerk. Ik besluit toch maar naar le Canal du Midi te lopen. Dan weet ik zeker, dat ik in Baziège kom. Het is nu wel wat langer, want ik moet nu weer een paar kilometer lopen naar het kanaal.

Het is nu 13.00 uur. Na 1 uur lopen ben ik weer terug bij de kerk.

Om 13.45 uur ben ik weer bij het kanaal en kan ik deze route weer vervolgen.

Michel belt, dat hij op de goede route loopt en nu in Montgaillan is. We spreken af om ieder apart naar Baziège te gaan. We zullen elkaar zien in de albergue. Hij is opgewekt en het gaat goed met hem. Ook is hij een beetje trots.

Ik zie een Nederlandse auto langs het kanaal. Mensen zijn bezig de fietsen van de trekhaak te halen. Ze gaan fietsen langs het kanaal. Ik heb even een leuk gesprekje met hen. Ze staan hier in de buurt op een camping. Daarna ga ik verder. Ik zet er flink de pas in.

Het is nu veel drukker op het kanaal dan vanmorgen. Het is allemaal pleziervaart.

Ik vraag onderweg nog aan iemand bij welke brug ik het kanaal moet verlaten om in Baziège te komen. Het is vanaf nu de 2e brug en het is nog ca. 4 kilometer. Dat is minder dan een uur.

Het is wel eentonig steeds langs het kanaal. Het is steeds hetzelfde. Soms vaart er een bootje. Soms passeert een fietser, soms vriendelijk, maar meestal niet.

Ik ga aan de waterkant zitten en eet stokbrood met een stuk kaas. Wat een rust.

Heerlijk alleen. Eigenlijk leuker.

Om 15.00 uur ben ik bij de afslag naar Baziège. Via een tunneltje ga ik onder de A61 door. Ik zie een bord boven de A61 naar Andorra, Foix, Perpignan en Barcelona.

Ik moet vóór Baziège een ommetje om het dorp maken.

Ik loop het dorp in richting de kerk.

In het dorp vraag ik naar de albergue. Deze is snel gevonden in een erg smal straatje. Ik word vriendelijk ontvangen. Michel is nog niet gearriveerd. Ik ga meteen douchen en kleren wassen. De Fransen, die in het klooster waren komen ook binnen. Na een 0,5 uur komt Michel ook binnen. Hij is in de 7^e hemel, dat hij het zonder mij heeft gered. Hij heeft zelfs kangoeroes gezien onderweg. Om 17.00 uur ga ik naar huis bellen. Daarna gaan Michel en ik boodschappen doen. We willen vandaag zelf koken.

Om 18.30 uur gaat Michel koken. We eten pasta met een stuk rundvlees. Hij is een geweldige kok. Het eten smaakt uitstekend. Na het eten gaan we afwassen. Dan ga ik schrijven. Om 20.30 uur ben ik klaar. Ik blijf nog even praten met de hospitaleros en zijn vrouw. Ze wonen in Barcelona. Ze hebben 10 jaar geleden de Ruta de la Plata gedaan tot Salamanca. Dit jaar gaan ze nog van Salamanca naar Santiago. Om ruim 21.00 uur ga ik naar bed. Morgen is de laatste dag.

Dag 17 : 24 september 2009. Baziège – Toulouse : 26 km

We staan vroeg op, want we willen tijdig in Toulouse zijn, zodat we onze treinkaarten kunnen kopen voor de terugreis morgen.

In het dorp kopen we nog een stokbrood.

We gaan weer richting le Canal du Midi, die we vandaag weer gaan vervolgen.

Het ziet er naar uit, dat het uitstekend weer wordt.

We bereiken vrij snel het kanaal.

Er is niet veel veranderd ten opzichte van gisteren. Een asfaltpad naast het water.

Soms wordt het een zandpad.

Aan de andere kant van het pad is het landbouw met zonnebloemen, kisch, gemaaid graan en maïs. De zonnebloemen zijn zwart geblakerd.

We komen langs een plaats, waar baggermolens bezig zijn met het uitbaggeren van het kanaal. Michel vindt dit geweldig. Hij heeft dit nog nooit eerder gezien.

Het lopen gaat goed. Zeker met Michel. De eerste dagen had hij moeite met de dagafstanden, maar dat gaat steeds beter. Hij loopt liever door in plaats van regelmatig te rusten. De paden zijn goed, zodat we een goed tempo kunnen aanhouden.

We passeren een paar dorpen zoals Castanet, Tolosana en Auzille Tolasane.

Tegen 11.00 uur bereiken we de buitenwijken van Toulouse. Het is dan nog ca. 10 kilometer naar het centrum c.q. station.

We drinken koffie bij een tentje langs het kanaal.

Ook eten we nog aan een piknicktafel.

Er passeert een vrouw, die aan het trimmen is. Ze stopt en vertelt, dat ze vorig jaar in le Puy is gestart en tot Leon heeft gelopen. Ook vertelt ze, dat ze ook marathons loopt. Ze heeft er al 33 gelopen. Michel vindt dit geweldig.

De temperatuur is flink gestegen. Het is meer dan 30 graden. Langs het kanaal kunnen we regelmatig in de schaduw lopen.

We blijven maar langs het kanaal lopen. Dat zal blijven tot bijna bij het station.

Regelmatig staan er bordjes, waarop de afstand naar het station is aangegeven.

Het is hier veel drukker met wandelaars, trimmers en fietsers.

Michel vraagt zich af wie er nog werkt in Frankrijk. Zoveel mensen op straat en langs het kanaal. Er liggen hier veel woonboten in het kanaal.

Om ca. 13.30 uur bereiken we het station. Het station ligt vlakbij het kanaal. Er is erg veel verkeer rond het station.

We gaan het station binnen en sluiten aan in de rij. Bijna 1 uur later staan we weer buiten met treinkaarten voor morgen.

We gaan op zoek naar een hotel vlakbij het station. Het verbaast ons, dat bijna alle hotels "complet" zijn.

Na een tijdje zoeken, vinden we een hotel. Het is erg sober van binnen.

Na het douchen gaan we wat eten in de stationsrestaurantie.

We gaan naar het Capitaal. Het is een winkelgebied in het centrum van Toulouse. Het is nog erg warm en ook erg druk. Waar zijn de mensen, die werken?

We kopen wat souvenirs en gaan om ca. 18.00 uur terug naar het hotel.

Om 19.00 uur gaan we naar een restaurant voor het galgenmaal. We evalueren de afgelopen 17 dagen en komen tot de conclusie, dat we volgend jaar weer samen deze tocht zullen afmaken tot Puente la Reine.

Om 20.30 uur gaan we terug naar het hotel. We vullen onze tassen en gaan om 21.00 uur slapen.

Nawoord Deel 1.

De volgende dag vertrekken we vroeg met de TGV. In Parijs moet ik overstappen op de Thallys. Om ca. 17.00 uur ben ik weer in Etten-leur. Iedereen weer blij.

We hebben deze route gelopen van 8 tot en met 25 september. Het is weer een heel andere tocht dan de vorige. We passeren geen spectaculaire steden. We zijn echter een aantal plaatsen gepasseerd, die zeker de moeite waard zijn. Zoals: Montpellier, Saint Guilhem, Lodève

en Toulouse.

De eerste week was redelijk vlak. De tweede week is behoorlijk klimmen en dalen en de laatste dagen was het weer behoorlijk vlak.

In de bergen zijn meestal erg mooie landschappen met prachtige panorama's, waar ik niet genoeg van kan krijgen.

Het lopen met Michel was weer uitstekend. Een paar dagen had hij het erg zwaar, maar over het algemeen ging het goed. Hij wordt binnenkort 78 jaar oud. Met mij ging het ook goed. Geen blaren of blessures.

Het was niet moeilijk overnachtingplaatsen te reserveren. Vaak sliepen we in Chambres d'Hôte of Gîtes. Wel is het in Frankrijk aanmerkelijk veel duurder dan in Spanje of Portugal, behalve in de pastorieën of kloosters.

We hebben relatief weinig collega-pelgrims gezien. Al met al ca. 8 á 10 man/vrouw.

Overal waar je komt, vraagt men waar je vandaan komt en waar de tocht heen gaat.

Dat is meestal tijdens elke wandeltocht, als men de rugzak en schelp ziet.

De mensen zijn meestal vriendelijk en wensen je "Bonne Route" of "Buen Camino".

Het was een mooie tocht, niet spectaculair, maar zeker de moeite waard om verder te gaan. Het is een tocht, waar je helemaal tot rust kunt komen.

Door het najaar hebben we minder kunnen genieten van mooie bloemen en planten, hoewel de herfstkleuren ook erg mooi kunnen zijn.

We hebben meest door de vrije natuur kunnen lopen, waardoor je helemaal tot rust komt in een meestal mooie omgeving.

Op naar het vervolg of volgende tocht.....

Voorwoord Deel 2.

We gaan beginnen met het 2^e deel van de Via Tolosana op 10 september 2010. Dit gedeelte loopt van Toulouse naar Puente la Reine. De afstand is ca. 490 kilometer.

We denken er ca. 3 weken over te doen. Het gedeelte in Frankrijk is ca. 320 kilometer en het gedeelte in Spanje is ca. 170 kilometer.

Op de grens tussen Frankrijk en Spanje ligt de Col de Somport. Deze bergpas is ca. 1630 meter hoog. De laatste kilometers naar de top gaan we per bus, omdat de weg te gevaarlijk is. Het is een tweebaansweg met druk vrachtverkeer.

Dag 0: 09 september 2010. Etten-Leur – Toulouse.

Om 7.30 uur zijn Corrie en ik op het station in Etten-leur. Mijn trein naar Roosendaal zal om 8.00 uur vertrekken.

Eerst wordt omgeroepen, dat de trein vertraging heeft. Net voor 8.00 uur wordt omgeroepen, dat de trein uitvalt. De volgende trein vertrekt om 8.30 uur.

Nadat we afscheid hebben genomen, zit ik om 8.30 uur in de trein naar Roosendaal. In Roosendaal moet ik 45 minuten wachten op de trein naar Brussel. Dat betekent, dat ik een vertraging heb van 1:15 uur.

Het zal spannend worden of ik op tijd ben om de Thalys naar Parijs te halen.

Het zit mee. De trein naar Brussel rijdt op tijd en de conducteur heeft mij uitgelegd op welk perron deze trein aankomt en op welk perron de Thalys vertrekt naar Parijs.

Ik haal de trein naar Parijs. Vanaf nu gaat alles goed.

Ik arriveer op Gard du Nord en rijdt met de metro naar het station Montparnasse. De TGV vertrekt om 14.10 uur.

Het is mooi weer in Frankrijk. De zon schijnt volop. Het is te zien, dat het einde van de zomer nadert. Het graan is geoogst. De zonnebloemen laten hun zwarte kopjes hangen. De aardappelen worden gerooid. De maïs staat gerijpt op het land. Het ziet er nu somberder uit dan in het voorjaar en zomer.

De TGV stopt in Poitiers, Anguilèmes, Agen, Mountauban en Toulouse.

Richting het zuiden zijn er steeds meer druivenvelden, gereed om geplukt te worden.

Ook staan er veel fruitbomen. Over veel fruitbomen zijn netten gespannen om te voorkomen, dat de vogels er teveel van snoepen.

Ondanks de staking van de afgelopen dagen is het niet overmatig druk in de trein.

Michel is een paar uur eerder uit Parijs vertrokken. Hij gaat de route verkennen hoe we morgen Toulouse kunnen verlaten via Le Pont Neuf.

Ik ben benieuwd, hoe het met Michel zal gaan.

Onderweg denk ik er aan, dat ik sinds 2006 voor de 9^e keer op pad ga. Corrie vindt het nog steeds goed. Ik vind het mooi van haar, dat ze mij dit gunt.

Om 19.30 uur arriveert de trein in Toulouse. Michel staat in de hal op mij te wachten.

Het is weer leuk hem te zien.

We gaan eerst koffie drinken en wat bijpraten. Hij heeft weer veel te vertellen. Hij

mailde mij, dat hij een mooie stok had gekocht. Nu is hij hem vergeten.
We gaan naar het hotel, waar we vorig jaar ook hebben overnacht.
Ik zet mijn tas op de kamer. Daarna gaan we eten.

In het restaurant zit een
echtpaar, dat vóór mij in de
trein zat. Ze herkennen mij. Ze
komen uit Australië en zijn op
vakantie in Engeland en
Frankrijk.
Om 21.30 uur gaan we terug
naar het hotel.
Nog even in mijn dagboek
schrijven en om 22.30 uur ga
ik naar bed.

Bewegwijzering onderweg.

Dag 1: 10 september 2010. Toulouse – Lègevin: 25 km.

Als we vertrekken vallen de laatste regendruppels. Het is nu 8.15 uur. Michel heeft gisteren de route uitgezocht en we lopen via La Place de Capitale naar Le Pont Neuf.

Daarna staan er regelmatig aanwijzingen. Het zijn nu gele schelpjes en pijlen op een blauwe achtergrond.

We lopen door smalle straatjes met druk autoverkeer.

Als we aan de rand van Toulouse lopen, worden de straten breder en de huizen hebben hier een voortuin.

We passeren een vrouw, die aan de poort staat. Het lijkt wel of ze ons opwacht. Ze vraagt meteen of we een tomaat willen. Die willen we wel. We willen de vrouw niet teleur stellen. Dan vraagt ze of we ook vijgen willen. Die willen we zeker. Dan vertelt ze, dat ze al vier maal naar Santiago is geweest. Dit jaar heeft ze de Camino Portugues gedaan vanaf Lissabon. Eerder is ze vanaf huis naar Santiago vertrokken. Ze wil er graag over vertellen, maar wij willen verder. Ze wijst ons nog een stuk van de route.

Het weer is uitstekend. Het is ca. 20 graden, maar het is wel bewolkt.

We lopen langs een weg met druk verkeer. Er passeert ons een fietser. Hij keert zijn hoofd om en roept: "Goeie morgen". Hij draait zich nog een keer om en vraagt: "Alles goed?". Hij moet een Nederlander zijn.

Om ca. 9.45 uur gaan we van de verkeersweg af en gaan een bos in. Vanaf nu zijn de markeringen wit/rood. Het is een groot park. We zien meerdere veldjes met springtoestellen voor paarden. Regelmatig zien we ook ruiters te paard.

Om ca. 11.00 uur komen we tot de conclusie, dat we een verkeerde route volgen. We komen in Tournefeuille. We lopen terug en via het dorpje Ramassier naar Colomiers. We hebben wel een aantal kilometers extra gelopen.

Om 12.00 uur zijn we in Colomiers. Hier kunnen we de route weer vervolgen. We zien hier weer schelpjes.

In Colomiers nemen we een sandwich, die we in het park opeten.

Even later houden de markeringen weer op. We gaan nu de richting volgen naar Pibrac.

De temperatuur is flink gestegen. Het is nu 30 graden.
Tot nu gaat het goed met Michel. Hij voelt zich goed.
Om ca. 15.00 uur zijn we in Pibrac. Hier drinken we wat.

Er

staan hier 2 kerken. Een kathedraal en een grote kerk. Nadat we deze bezichtigd hebben, gaan we verder.

We volgen de korte route. Helaas is het weer over asfalt.

Het is nu nog ca. 4 á 5 kilometer.

Het gras in de tuinen is overal geel van de droogte en tussen de bloemen staat veel onkruid, dat overal groeit. Alleen de bloembakken van de gemeente staan er volop bloeiend bij. Die zullen volop water krijgen.

Ook de planten op een kerkhof staan er ook mooi bij. Die zullen ook een goede verzorging krijgen.

We blijven over asfalt lopen, volop in de zon, met voorbij razende auto's.

Als we aan de rand van Lègevin zijn, staat er een grote winkel van Lidl. We willen vanavond zelf koken.

We doen hier onze boodschappen.

Michel heeft last van zijn rug gekregen, omdat de band aan de voorzijde van zijn rugtas los is gegaan.

Het is een flink gesjouw met de boodschappen.

Een jong meisje brengt ons naar de herberg. Het is een echte pelgrimsherberg. Een zaaltje met 8 stapelbedden.

Eén man is al aanwezig. Hij heet ook Michel en woont in Grenoble. Hij loopt al maanden. Hij is gestart in Genève. Hij is naar Fisterra gelopen en via de Camino del Norte terug gekomen. Het is vandaag zijn laatste wandeldag. Hij gaat morgen met de bus naar Toulouse en gaat verder met de trein naar huis.

Het is nu ca. 16.30 uur. Om 18.00 uur zijn we klaar met de werkzaamheden.
De beheerder Pierre komt langs en probeert de route uit te leggen, omdat morgen de
aanwijzingen niet goed zouden zijn, volgens hem.
Michel wordt er steeds zenuwachtiger van, als hij vertelt, dat je in het bos
gemakkelijk verdwaalt.
We koken in de keuken. We eten pasta met een stukje vlees met yoghurt na en
natuurlijk een flesje rode wijn.
Ik kook en het lukt uitstekend. Van Michel mag ik nog meer koken.
Om ca. 22.00 uur gaan we naar bed.

Dag 2: 11 september 2010. L'éguevin – L'Isle-Jourdam: 18 km.

Om 8.00 uur kunnen we brood halen. Hierdoor kunnen we pas om 8.45 uur vertrekken.

De aanwijzingen zijn snel gevonden, want de aanwijzingen staan bij de bakker voor de deur.

Michel is goed bang geworden door patron Pierre van de herberg. Hij houdt de papieren vast in de hand.

De zon schijnt volop. Het is al meer dan 20 graden. Het zal een warme dag worden.

De aanwijzingen het dorp uit zijn goed, ondanks de praatjes van Pierre.

Als we het dorp uit zijn, komen we op een asfaltweg, die we 3 kilometer moeten volgen tot een groot bos.

Volgens Pierre is het vanaf hier zeer slecht aangegeven. We zullen wel zien.

Om 9.30 uur komen we bij het bos. We gaan over een brugje. Er zijn hier voldoende aanwijzingen. We lopen over een smal pad tussen bossages. De aanwijzingen in het bos zijn goed.

De temperatuur is ruim 20 graden. We kunnen meestal in de schaduw lopen, behalve waar de bomen zijn gekapt en jonge bomen zijn geplant.

Om 10.30 uur lassen we een rustpauze in om te eten en wat te drinken.

Michel snijdt een wandelstok in het bos. Hij vindt het toch gemakkelijker met een stok te wandelen.

Om 11.00 uur zijn we weer op pad. Ik schat, dat we nu ca. 6 kilometer hebben afgelegd.

Met Michel gaat het goed. Vanmorgen zag hij het even niet meer zitten. Hij vertelt, dat hij er vannacht over gedacht heeft om vandaag niet meer te vertrekken en naar huis te gaan.

Maar nu is hij weer happy.

Om ca. 12.00 uur zijn we het bos weer uit en lopen langs het bos.

Het is nu ca. 25 graden. Het is een heerlijke warmte. Door de droge lucht transpireer ik niet. We hebben er zin in.

Als we het bos uit zijn, komen we op een asfaltweg.

Na 1 kilometer lopen we door een dorp. De naam is Pujaudran. In de verte zagen we de kerk staan. De kerk is gesloten. De bar-tabac is ook gesloten, maar de eigenaar wil ons wel koffie schenken.

Als de koffie op is, gaan we de bordjes volgen van Chemin Historique de St. Jacques.

De weg is toch ook een asfaltweg, ondanks de mooie naam. We zijn benieuwd wat het wordt.

Op een perceel worden zonnebloemen gemaaid met een soort combine. De zonnebloemen worden tot halve hoogte gemaaid, vermalen en in een container geblazen. Daarna wordt het onderste gedeelte gemaaid. Dit blijft op het land liggen. De zonnebloemen met hun zwarte, hangende koppen staan er nog veel op de akkers. Er zijn al veel akkers omgeploegd. Misschien zullen deze nog ingezaaid worden of het is winterklaar. Het zal hier in de winter aanmerkelijk minder koud zijn dan in Nederland.

Om 13.30 uur nemen we weer een rustpauze in de berm in de schaduw, vlakbij het plaatsnaambord L'Isle-Jourdam. We hebben de rand van het dorp bereikt.

Michel wil zijn appel eten. Hij kan hem niet vinden. Als hij de moed al heeft opgegeven, blijkt de appel in zijn broekzak te zitten.

Michel belt de herberg voor de overnachting. Het is een herberg bij een meer. Het staat aan het eind van het dorp. We lopen langs het dorp naast een verkeersweg met aan beide zijden grote plataanbomen. Het is zeker nog 3 kilometer lopen.

Om 15.30 uur arriveren we bij het meer. Het is druk met watersporters, vooral waterskiërs.

Het kantoor is open en we worden geholpen door een vriendelijke jonge vrouw. Ze brengt ons naar de slaapplek. Het is een mooi, vrij nieuw gebouw.

Er is een keuken, badkamer en 4 kamers met 4 bedden. Alles is netjes. Alleen de warmwatervoorziening is defect. Douchen moeten we verderop in een ander gebouw.

Er is al een pelgrim gearriveerd. Het is Pierre uit Carcassonne. Hij praat erg hard en vlug. Hij kijkt ook een beetje wild om zich heen. Zelfs Michel kan de man niet volgen vanwege het dialect en omdat hij erg vlug praat.

Na het douchen en wassen ga ik schrijven.

Even later komt Pierre tevoorschijn met een felrode Baskische alpinopet op. Hij is er erg trots op

Om 18.00 uur gaan we naar het centrum om boodschappen te doen en te eten. Bij de uitgang komen we nog een pellegrina tegen. Het is een Duitse vrouw uit Hamburg. Ze is erg vermoeid en wil snel gaan rusten.

Als we naar het centrum lopen, komen we Pierre tegen met een grote tas boodschappen. Hij draagt zijn opvallende rode pet.

Het restaurant, waar we willen eten is om 19.00 uur open. We kunnen eerst boodschappen doen. Om 19.00 uur zijn we terug in het restaurant. We kunnen buiten eten. Het is heerlijk weer.

We bestellen iets, waarvan we niet weten wat het is. Het bestaat uit stukjes aardappel met stukjes kip en veel kruiden en veel verschillende groenten. Het lijken mij granen en andere zaden. Het blijkt een Zuid Amerikaans gerecht te zijn. Het smaakt heerlijk. We drinken er ook wijn bij.

Als we bijna klaar zijn komt de Duitse vrouw langs. Ze zoekt een telefooncel, maar komt toch even bij ons zitten. Ze spreekt heel goed Frans en Engels, maar ook nog Italiaans. Ze is vandaag gestart in Toulouse, maar ze heeft tot Pibrac de bus genomen. Als ze verder gaat, rekenen wij af. De vrouw van het restaurant vraagt of wij iets in het gastenboek willen schrijven. Dat doen we. Als ik afreken, krijgen we 15% korting, omdat we pelgrims zijn. Daarna gaan we terug naar de herberg. We zien Pierre weer op straat lopen met zijn rode pet. Vandaag hebben we het departement Haute Garonne verlaten en zijn nu in het departement Gers. Om 21.00 uur zijn we terug en gaan meteen slapen.

=====

Dag 3: 12 september 2010. L'Isle-Jourain – Gimont: 24 km.

Om 7.00 uur staan we op. Pierre staat op het punt te vertrekken. Gelukkig maar. Zo'n drukke man zo vroeg in de morgen is niet alles.

We eten met de Duitse vrouw en vertrekken om ca. 8.00 uur.

Volgens het meisje van de receptie zijn de aanwijzingen naar Gimont erg goed.

Als we buiten komen, zien we de schelp al staan.

We lopen even langs de N124 en verlaten deze weg na ca. 200 meter.

Het wordt een breed pad met karrensporen. Het pad gaat over in een dijkje met aan een zijde een riviertje en aan de andere zijde landbouw.

Weer veel zwarte zonnebloemen en ook verrassend veel akkers met Kisch. Deze plant lijkt op maïs.

Het is zondag. Regelmatig zien we weer jagers, die er flink op los schieten.

We lopen een tijdje langs een spoorlijn. In de tijd, dat we er langs lopen, zien we geen trein.

We lopen weer even in de buurt van de N124. We gaan er onderdoor richting Monferran - Savès.

Het pad blijft goed, de omgeving interessant en vooral de rust, die alles uitstraalt.

Geen mensen, geen werkzaamheden op het land. Heel soms worden we gepasseerd door mountainbikers. Iedereen is vriendelijk.

Om ca. 10.30 uur zijn we in Monferran-Savès.

We kunnen koffie drinken in een winkeltje. Het smaakt goed. Michel haalt nog iets lekkers bij de bakker.

We hebben geen haast. We hebben al 10 kilometer afgelegd.

De Duitse vrouw komt er ook bij. Ze heeft flink door gelopen om ons in te halen. Als we vertrekken, loopt ze met ons mee.

Het is behoorlijk warm geworden. De zon laat zich regelmatig zien en ook voelen.

Michel loopt vandaag als een kievit. Het is een groot verschil met de eerste dag.

Om 12.00 uur gaan Michel en ik in de schaduw wat eten. De Duitse vrouw loopt door, want zij wil vandaag ca. 10 kilometer meer lopen dan wij.

Michel is een beetje balorig. Ik moet van hem een foto maken, als hij “vermoeid” onder in een sloot ligt.

We gaan weer verder tussen de akkers en komen in het plaatsje Giscaro.

Het is hier erg stil. Iedereen heeft siësta. Er staat wel een leuk, eenvoudig kerkje.

Als we verder gaan, zien we in de verte Gimont liggen. Het zicht wordt later ontnomen door bomen en struiken. We zien geen mogelijkheid om af te buigen naar Gimont, want het dorp ligt niet aan de route.

Verderop halen we de Duitse vrouw in. Ze heeft net gerust. Ze loopt weer met ons mee.

We komen op een asfaltweg richting Gimont. Het blijkt, dat we te ver zijn gelopen, want we moeten terug lopen naar het dorp. We moeten ca. 2 kilometer terug lopen.

De Duitse vrouw gaat een andere richting op naar het volgende dorp.

Na een paar keer vragen vinden we het hotel, dat we gereserveerd hebben.

We worden vriendelijk ontvangen. Ook wordt ons uitgelegd hoe we het buitenzwembad kunnen gebruiken, maar dat is niet nodig.

We gaan eerst een biertje drinken, alvorens we gaan douchen en wassen.

Als ik mijn kleren wil wassen, ontdek ik, dat ik mijn recorder nog in mijn broekzak heb laten zitten. Ik haal hem snel uit mijn broekzak. Helaas, hij is nat en doet het niet meer. Ik kan me wel voor mijn hoofd slaan. Dom, dom.

Om 17.30 uur gaan we naar het dorp. Gimont is veel groter dan ik dacht. Er is een grote rommelmarkt. Het is ook echte rommel, dat verhandeld wordt. Het gaat met veel lawaai gepaard en er wordt veel bier gedronken.

We lopen over de markt en zien grote hoeveelheden rommel, die niet verkocht wordt.

Om 19.00 uur gaan we eten. We eten een grote pizza. Het smaakt wel, maar is voor mij veel te groot.

Om 21.00 uur zijn we weer in het hotel. We gaan meteen slapen. Michel heeft een onrustige nacht. Dan de overgordijnen dicht, dan weer open. Hetzelfde met de schuifdeuren. Dan weer naar het toilet. Ik probeer er maar doorheen te slapen.

Dag 4: 13 september 2010. Gimont – La Croisée de St. Cricg: 35 km.

Om 7.45 uur kunnen we ontbijten. We nemen een royaal ontbijt, want het wordt vandaag een lange dag.

Om 8.15 uur vertrekken we. We lopen naar de brug van Gimont.

Hier is het twijfelen. We gaan onder de brug door en zien aanwijzingen.

We gaan deze volgen en lopen een tijd langs het water. Het pad is goed beloopbaar.

De temperatuur is zeker al 20 graden en de hemel is stralend.

Na 1 uur lopen zien we een bord waarop staat, dat het nog 1.5 uur lopen is naar de herberg in Giscaro. Deze plaats zijn we gisteren gepasseerd. Dit moet helemaal fout zijn.

Bij een huis vragen we aan een man hoe het zit. De man vertelt, dat we inderdaad fout lopen. De kortste weg terug is ca. 1 kilometer. We gaan snel terug.

Om 10.30 uur zijn we terug bij de brug.

We nemen nu de goede richting. Vanmorgen hadden we de weg terug gevolgd.

Gisteren waren we eerder van de route af gegaan, omdat we aan de andere kant van het dorp moesten zijn. We passeren een grote kapel. We wilden eigenlijk naar Auch lopen, maar dat zullen we niet halen. We zullen straks bekijken waar we zullen stoppen.

Ik eet eerst nog wat, nadat we de kapel bezocht hebben.

We komen op een vrij steil pad. Gelukkig zit er regelmatig een vlak stuk in.

We komen op een pad met aan beide zijden hoge struiken. Achter de struiken liggen de akkers. Het loopt hier heerlijk in de schaduw. Het is nu ca. 29 graden.

Tussen de struiken staan veel bramenstruiken. Bijna alle bramen zijn rijp. Ze zijn goed van smaak.

Om ca. 12.30 uur zijn we L'Isle Arné. We gaan op een trap van een leegstaand gebouw zitten om te eten.

We nemen de tijd om uitgebreid te eten en overleggen waar we zullen overnachten. Het wordt La Croise de St. Cricq. Het ligt 3 kilometer vóór Auch. Michel belt nog even zijn vrouw. Dat duurt erg lang. Hierdoor gaan we pas om 13.15 uur verder. Het is nog 14 kilometer.

We gaan richting Lussan. Overal liggen akkers met geoogst graan, maïs en geploegd land. In Lussan drinken we wat en gaan verder. We vragen aan mensen de afstand naar Auch. De een zegt 10 kilometer, de ander 16 kilometer. Wat moeten we hier mee? Wij denken, dat het nog 12 kilometer is. Na Lussan lopen we tussen alleen zonnebloemen. Het is een treurig gezicht. Zwarte zonnebloemen en allemaal hangende kopjes naar beneden. Als we uit het bos komen zien we de plaats Montegut liggen. Het ligt op een heuvel met een paar kerken en een kasteel. We krijgen een mooi uitzicht op het dorp. Via een zandpad komen we steeds dichterbij het bos.

We komen aan de rand van het dorp bij een kerkje. Op een bank gaan we wat eten. Het is nu 17.00 uur.

Als we verder willen gaan is het niet duidelijk welke richting we moeten volgen, want er is hier ook een alternatieve route.

We nemen de route van mijn kaartje. Het blijkt de goede te zijn.

We passeren een spoorlijn, de N124 en lopen door een bos. Het duurt toch behoorlijk voor we weten hoever we nog moeten lopen.

Als we uit een bos komen, geeft een bordje aan, dat het nog 300 meter lopen is naar de gîte. Bij de poort worden we opgehaald door 3 flink blaffende honden.

We worden ontvangen door Chris. Er zijn ook 2 Belgische meisjes.

We gaan meteen onze werkzaamheden doen.

Om 20.30 uur kunnen we eten in de tuin.

Het is heel gezellig en het is heerlijk weer.

Om 22.00 uur zijn we klaar.

Ik ga naar bed. Michel blijft nog even kletsen met Chris.

Dag 5: 14 september 2010. La Croisée de St. Cricq – L'Isle de Noé: 27 km

We staan wat later op vandaag.

Michel komt naar me toe en wil me even spreken. Hij vertelt, dat hij vannacht heeft besloten om naar huis te gaan. Zijn vrouw heeft een baan gevonden en er moeten allerlei formulieren ingevuld worden en daar heeft ze hem bij nodig. Zijn Indonesische vrouw kan slecht Frans lezen en schrijven. Het beste is, dat hij naar huis gaat. Hij is flink zenuwachtig.

Hij belt zijn vrouw om dit haar mede te delen. Ze zegt, dat hij niet naar huis hoeft te komen en dat alles geregeld is. Ik ben buiten, als hij deze boodschap krijgt. Chris komt mij dit vertellen.

We ontbijten bij Chris. Brood met jam en koffie. Het is oud brood, dat geroosterd is, maar met veel koffie is het wel te eten.

Tijdens het ontbijt is Chris erg druk.

Om 9.00 uur vertrekken we. Door al het gedoe zijn we flink verlaat. Chris geeft een briefje met daarop de getekende route richting Auch. Ze loopt een stukje met ons mee. Daarna proberen we de route volgens de tekening te volgen, maar het blijkt hier niet te kloppen.

We vragen de route een paar keer. Nu blijkt, dat haar route halverwege Auch begint. Na meerdere keren vragen en zoeken, komen we er uiteindelijk uit. Het is nog een behoorlijk stuk lopen naar de kathedraal. Deze toort overal bovenuit. Het is een grote kerk. Michel schrikt weer. Hij denkt, dat hij zijn portemonnee is vergeten. Wat blijkt. Hij heeft hem in zijn andere broekzak zitten. We gaan richting de Cathedral Sainte-Maria. Links van ons zien we de Pyreneeën liggen. Ze wachten op ons, maar dan pas over een aantal dagen. In Auch is het erg druk met zwaar verkeer. We passeren een brug over de rivier de Gers. Als we dichterbij de kathedraal geraken, wordt het

erg toeristisch. Smalle straatjes met veel souvenirwinkeltjes. De kathedraal wordt aan de buitenzijde gerestaureerd. Hij staat gedeeltelijk in de steigers met doek ervoor. Op het doek staat de afbeelding van het deel, dat achter het doek wordt gerestaureerd. Het is een mooie voorgevel. De binnenzijde van de kerk is erg mooi. Er staan veel beelden en achter het altaar staat een erg groot orgel. Het koor is samengesteld uit 113 koorstoelen met als decor ca. 1500 personen in eiken houtsnijwerk.

De kathedraal dateert uit de 16^e eeuw, maar de voltooiing was in de 18^e eeuw. Als we de kerk verlaten is het ca. 11.00 uur. We gaan de aanwijzingen van de route volgen en verlaten Auch. Onderweg moeten we nog eten kopen. Het duurt even eer we een bakker hebben gevonden.

Om 11.30 uur gaan we echt op pad. Ik denk, dat we nog 22 kilometer moeten lopen. Het landschap is heuvelachtig. Dat is klimmen en dalen. Het is nu ca. 22 graden. Heerlijk weer om te wandelen.

Het landschap is sinds ons vertrek in Toulouse niet bijster interessant. Eerder eentonig. Om 13.15 uur lopen we nog steeds over asfalt. Volgens mijn routeboek duurt dit nog wel even. In de verte kunnen we de Pyreneeën zien liggen. Er zijn zelfs bergtoppen met sneeuw.

Na nog enkele kilometers asfalt gaan we het bos in. Het is een smal bospad. Na enige tijd zien we 2 jonge pellegrina's langs het pad zitten. Ze zitten een boek te lezen. Ze vertellen, dat ze vanmorgen in Auch zijn begonnen met de Camino en willen lopen tot Barzan.

Om 15.30 uur zijn we in Barzan.

In een winkeltje kopen we wat te drinken. Het is hier in het dorp 32 graden. We verlaten Barzan weer, want we kunnen hier geen koffie drinken. Ik zie hier enkele Nederlandse auto's rijden. Waarschijnlijk vakantiegangers. We gaan over asfalt naar L'Isle de Noé.

In de berm groeit hetzelfde onkruid als bij ons. Veel brandnetels, veel zaaddragend onkruid, en takken, die lijken op bramen met veel doornen. Ook staat er veel gras, dat geel is door de droogte.

Om 17.00 uur arriveren we in L'Isle de Noé.

De eerste bar gaan we binnen. Ik neem koffie.

Er komt een man binnen. Hij vraagt of wij ook pelgrims zijn. Hij slaapt in dezelfde Maison d'Hôte als wij. Hij loopt met ons mee. Zijn vrouw treffen we daar ook. Het zijn Noren.

Het is een nette herberg met een vriendelijke gastvrouw.
Na de werkzaamheden wil ik naar huis bellen, maar ik heb hier geen bereik. Buiten lukt het een beetje. Ik kan net bellen en zeggen, dat ik geen bereik heb.
We eten met zijn vieren. De man heet Tor en zijn vrouw heet Inger Lise. Hij is ingenieur koeltechniek, met name voor schepen en zij was lerares Engels.
Michel gaat na het eten naar huis bellen. Hij komt weer in paniek terug en vertelt, dat hij morgen toch naar huis moet. De problemen zijn groot.
Hij gaat een taxi regelen voor morgenvroeg. Hij zal proberen over een paar dagen terug te komen.
Om 21.45 uur ben ik klaar met schrijven.
Ik spreek met de Noren af, dat we morgen samen lopen.

Dag 6: 15 september 2010. L'Isle de Noë – Monlezun: 27 km.

We staan vroeg op. Ik help Michel om weg te komen. Om ca. 7.30 uur komt de taxi.

We nemen afscheid. Hij zegt, dat hij terug wil komen vóór de Col de Somport.

Om 8.15 uur vertrek ik met Inger Lise en Tor uit Noorwegen. Ik loop soms achter, soms voor hen.

Al snel merk ik, dat Lise het tempo wat ophoudt.

Ik ga voorop lopen en loop voor hen uit en wacht regelmatig op hen. Al snel verlaten we het asfalt. We lopen dan over paden met karrensporen.

Het weer is goed. Het is nog vroeg en het is al 20 graden.

We komen bij een viersprong. Er staat geen aanwijzing. Het meest logische is dan rechtdoor te gaan. Dat doen we, maar we zien geen aanwijzingen meer en na ca. 300 meter is de weg gebarricadeerd door omgezaagde bomen en struiken.

We kunnen er niet langs.

We gaan terug naar de kruising. We kijken kritisch in de andere paden op aanwijzingen. Rechtsaf zie ik een vage wit/rode aanwijzing. Dus dat is de route.

We komen uit bij een asfaltweg. We passeren het plaatsje Maset en komen in Montesquiou. Hier kunnen we koffie drinken.

We nemen er de tijd voor. Ik laat de barman reserveren in Monlezun. In deze maison d'hôte hadden Lise en Tor al eerder gereserveerd.

We doen nog wat boodschappen en gaan om ca. 11.30 uur verder.

Als we het dorp verlaten, lopen we weer tussen de maïs en soms druiven.

Het wordt steeds warmer. Het wisselt regelmatig. Dan lopen we tussen de akkers, dan weer door bossen. De aanwijzingen zijn hier erg goed.

We komen in het dorpje Saint Christaud. Hier staat een grote kerk en 2 huizen. We vullen op het kerkhof onze waterflessen en rusten hier even. We gaan verder over een flink dalend pad door een bos.

Onderweg nemen we samen nog een pauze. We kunnen goed met elkaar praten. We passeren Lagardère. Vóór Monlezun ga ik in de schaduw zitten en wacht op hen. Het duurt ca. 20 minuten eer zij arriveren. Dan gaan we samen richting de kerk van Monlezun. We lopen tussen de akkers en komen bij de kerk uit. We volgen de aanwijzing naar de maison d'hôte. Het is ca. 1 kilometer buiten het dorp.

We komen bij een aantal mooie bungalows. Hier moeten we zijn. Een oudere mevrouw ontvangt ons. Het is een heel aardige vrouw, ondanks dat ze wat stuurs kijkt.

Ze wil onze kleren wassen. Als we dan de kleren buiten ophangen, kan alles vandaag nog droog zijn. We krijgen een pilsje uit de koelkast. Dat smaakt, want het is om 18.00 uur nog altijd 32 graden. Ik geef zowat al mijn kleren om te wassen. Dan is alles weer fris. Na het douchen hang ik mijn kleren aan de waslijn. Om 19.00 uur kunnen we eten. We beginnen met een Armagnac met daar aan toegevoegd een eigen gemaakt brouwsel. Het smaakt

heerlijk. Daarna een salade met veel verschillende groenten, alles uit eigen tuin.
Daarna draadjesvlees met champignons en brood. Daarna kippenbillen met brood en een appeltaartje na. Dit alles met rode wijn.
Ton geeft mij zijn visitekaartje. Op de voorzijde staat een foto van zijn huis. Het is een echte Noorse woning. Laag en geheel van hout. De oppervlakte is ca. 150 m2. Het ziet er goed uit.
De gastvrouw van het huis is heel gezellig. Het is een schat van een vrouw.
Lise en Ton vertellen, dat ze 3 dochters hebben en 8 kleinkinderen.
Om 20.30uur zijn we klaar. Ik ga schrijven en duik om 21.30 uur mijn bed in.

Dag 7: 16 september 2010. Monlezun – Maubourget: 27 km.

Om 7.15 uur zitten we aan het ontbijt. De gastvrouw heeft alles gereed en begint al direct druk te praten. Het gebeurt in hetzelfde ritme als gisteravond.

Ze wil perse, dat ik in het gastenboek schrijf. Dat doe ik graag.

Om 8.00 uur vertrekken we.

Als we buiten komen regent het een beetje. Ik trek meteen mijn hoes over mijn rugtas en trek mijn jas aan. Voor de poncho regent het nog niet hard genoeg.

De gastvrouw zegt, dat het maar even zal regenen.

We lopen terug naar de kerk, waar we de route kunnen vervolgen.

We lopen richting Marciac. We lopen even over asfalt, maar later over zandpaden.

Het is koeler dan de vorige dagen. Het is 20 graden. Dat is toch aangener dan de 32 van gisteren.

Vanavond zal ik ca. 200 kilometer hebben afgelegd.

De route is heel goed gemarkeerd. Soms zijn de markeringen wat ver uit elkaar, maar dat komt dan, omdat het een rechte weg is. Maar soms maakt het me wel ongerust.

We lopen meest over zandpaden tussen hoge struiken, met daarachter landbouwgrond.

Als het droog wordt, trek ik mijn jas uit. Als ik mijn rugtas weer op mijn rug heb, begint het weer te regenen. Dus trek ik mijn jas maar weer aan om hem daarna niet meer uit te trekken.

We passeren een kerk met een kapelletje. Tegen 10.00 uur arriveren we in Marciac. Het is een plaatsje met ca. 1000 inwoners. We komen op een groot plein met allerlei winkels en een gemeentehuis.

We gaan eerst koffie drinken. Ik ga Corrie bellen en naar een bakker. Lise en Tor doen ook de boodschappen.

Om 10.30 uur vertrekken we weer en vervolgen de route.

We komen weer snel tussen de akkers. Het regent nog steeds een beetje.

Bij de kerk Eglise de Samazan gaan we onder een afdak zitten om te eten. Ik eet stokbrood met een stuk kaas.

Tegen 12.00 uur gaan we weer verder.

Vandaag verlaten we het departement Gers en komen in Haute- Pyrenees. We lopen wisselend over asfalt en over zandpaden.

Lise en Tor blijven regelmatig erg ver achter. Dit komt omdat Lise last heeft van haar rug en schouder, waarschijnlijk door de rugtas.

We gaan richting Auriébat. In de verte zien we de kerk al staan.

Het is een ranke, hoge toren.

Als we bij de kerk aankomen, zitten daar 2 jonge vrouwen. Ze willen net vertrekken. Zij lopen naar Lourdes en wonen in Straatsburg. Ze willen met ons meelopen, maar wij willen eerst wat eten en drinken.

Als we daar zitten, komt de pastoor en vraagt of we de kerk willen zien. Dat willen we wel.

Het is een mooie kerk uit de 14^e eeuw en een gedeelte uit de 16^e eeuw. Het altaar bestaat geheel uit marmer. Het witte marmer komt uit Carrara en het rode marmer elders uit Italië. Er staan ook beelden van Jeanne d'Arc en St. Michel.

Boven in de kerk is een deur naar buiten. Deze deur is daar gemaakt voor het geval de inwoners uit deze plaats moesten vluchten. Ze werden dan met een touw opgehesen naar de deur.

De pastoor vertelt, dat a.s. zaterdag en zondag overal de kerken open zijn, zodat de kerken bezichtigd kunnen worden. Misschien kunnen wij daar ook gebruik van maken.

Voor we vertrekken reserveer ik een maison d'hôte voor vanavond.

Om ca. 14.45 uur gaan we verder. Het blijft maar regenen.

Het eerste gedeelte lopen we samen. Tor vertelt, dat hij zijn huis verwarmt met hout.

Hij kan volop bomen zagen bij een kennis. Het is allemaal hardhout. De binnenwanden in zijn huis zijn gemetseld. De stenen nemen de warmte langzaam op, maar geeft het ook langzaam af. Hierdoor blijft het 's nachts in huis, ook al is de kachel uit, nog voldoende warm. Het buitenglas bestaat uit 3 lagen en de tussenruimten zijn gevuld met gas.

Na Auriébat is het nog 7 kilometer naar Maubourget. Ik loop weer vooruit en houd er flink de pas in. Dat loopt voor mij goed.

Langs de asfaltwegen staan veel platanen. De bomen worden behandeld als knotwilgen. Deze bomen worden hier geknot, waardoor ze een eigenaardige vorm krijgen. Vóór Maubourget wacht ik op Lise en Tor en lopen we samen het dorp in. Tor typt op zijn GPS de straatnaam in, zodat het geen probleem is de maison d'hôte te vinden.

We arriveren er om ca. 17.00 uur.

Er is ook een Nederlander aanwezig. Het is een fietser. Hij heet Ton en woont in Klimmen. Hij is onderweg naar Santiago en fietst via Lourdes.

De dames uit Strassbourg zijn hier ook. Ook is hier een Frans stel, dat naar Lourdes loopt. Zij lopen vanaf hier in 3 dagen naar Lourdes.

Om 19.30 uur kunnen we eten. We eten tomatensoep en pasta. Bijna elke dag pasta wordt onderhand wel erg veel. We krijgen een taartje na. Er wordt rosé bij het eten geschonken.

Het is wel gezellig aan tafel. Er zitten 4 Fransen, 2 Noren en 2 Nederlanders. Het komt niet vaak voor, dat ik met een Nederlander aan tafel zit.

De 2 dames studeren beide geneeskunde. De studie duurt totaal 12 jaar. Zij hebben er nu 4 jaar op zitten. Ze gaan morgen met de bus naar Lourdes.

Ton is op 31 augustus vertrokken in Klimmen en hoopt 30 september in Santiago aan te komen.

Na het eten komt Tor komt mij vertellen, dat zij morgen maar 15 kilometer willen lopen, vanwege de blessures van Lise. Henry biedt aan hen 10 kilometer met de auto weg te brengen, zodat zij ook naar Anoye kunnen. Dat willen ze wel.

Henry reserveert voor ons een overnachting in Anoye.

Ik bel Michel. Hij denkt erover om over een paar dagen terug te komen. Als hij komt, belt hij nog. Ik heb het gevoel, dat dit niet zal gebeuren.

Om 21.00 uur ben ik overal mee klaar en ga daarna meteen slapen.

Dag 8: 17 september 2010. Maubourget – Anoye: 24 km.

Vanmorgen ga ik alleen op pad. De route kan ik vervolgen bij de voordeur vanaf de maison d'hôte.

Voor mij loopt het paar, dat naar Lourdes loopt. Ze zullen snel deze route verlaten richting Lourdes. We wensen elkaar Bon Camino.

Buiten het dorp is het weer maïs. Overal staat maïs van ca. 2 meter hoogte. Er is niets te zien. Ik kijk steeds tegen de maïs.

Aan het pad is te zien, dat het gisteren en vannacht flink geregend heeft. Overal staan flinke plassen water.

De temperatuur is ca. 17 graden. De voorspelling is, dat het vandaag niet erg warm wordt. De aanwijzingen zijn weer erg goed.

Ik loop om ca. 9.30 uur door het plaatsje Lahitte Toupière. Het is maar een gehucht. Ik loop via een landbouwweggetje naar Lacrabère. Het alleen lopen bevalt me goed. Je kunt wat nadenken en hoeft niets te zeggen of te luisteren.

Ik kom bij een snelstromend riviertje, waar normaal een wegje doorheen loopt. Ik kan er nu niet doorheen. Ik zie een aanpassing van de route, die leidt naar een brugje, dat gemaakt is met een paar betonnen lichtmasten. Aan één zijde is een eenvoudige leuning aangebracht. Ik had er niet aan moeten denken door het koude water te moeten.

Om ca. 10.00 uur loop ik langs Vidouze. Na Vidouze ligt er land zonder maïs. Dan kan ik verder kijken en is te zien, dat het een heuvelachtig landschap is. Er lopen enkele paarden en veel schapen. In een weiland lopen meer dan 100 varkens in de modder. Het stinkt hier flink.

Om ca. 11.00 uur stop ik bij een picknicktafel om te eten. Als ik hier zit, is het koud. Ik trek mijn jas aan. Het begint ook nog te regenen.

Ik loop weer verder tussen de maïs.

De route gaat nu naar Arriagosse. Er staat een kerkje. Op een bord staat, dat het kerkje binnenkort wordt gerestaureerd.

Ik hoor iets achter me. Ik schrik ervan. Het is een fietser. De man vraagt of ik naar Anoye ga. Als ik dat bevestig, zegt de man, dat het nog 8 kilometer is.

Er staan hier geen bomen met appels, vijgen of perziken, die ik kan plukken. Als ze er staan, dan zijn ze niet rijp of aangetast door de wespen.

Alle plaatsjes, die ik passeer hebben geen voorzieningen, zoals bakker, kruidenier of bar. Dat is erg ongemakkelijk.

In Benlayou-Serée zie ik geen aanwijzingen meer. Ik probeer de weg naar Lucano te volgen. Ik vraag het voor de zekerheid een paar maal. Het gaat goed.

Bij een riviertje zie ik weer aanwijzingen. Ik volg deze nu weer.

De temperatuur is ca. 20 graden. Ik heb mijn jasje nog aan. Dat is eigenlijk te warm.

Ik loop om een behoorlijk groot meer. In de verte zie ik Momy liggen.

Ik kom op een asfaltweg en moet meteen flink klimmen.

Achter het hoogste punt zal het dorp liggen.

Na Momy is het nog 30 minuten naar Anoye. Het daalt nu weer flink. In 15 minuten daal ik ca. 100 meter.

Op ca. 1,5 kilometer van Anoye zie ik Lise en Tor vóór mij lopen.

Als ik ze inhaal zeggen ze, dat ze wel verwacht hadden, dat ik ze zou inhalen. Ze hebben mij ook zien lopen in Vidouze, toen ze met de auto werden weggebracht.

Om ca. 14.00 uur arriveren we bij de maison d'hôte in Anoye.

Het is een grote boerderij met veel grond er omheen.

We slapen boven in de schuur. Deze ruimte is omgebouwd tot verblijfruimte. Het ziet er goed uit. Het dortoir heeft 6 bedden.

We drinken eerst koffie, want het is een beetje fris in deze ruimte.

Terwijl ik schrijf vertelt Tor, dat zij erover denken te stoppen, omdat Lise erg veel pijn heeft. Ze willen dan naar de Middellandse Zee gaan om daar op te knappen.

Ik voel me niet lekker. Ik denk, dat ik vandaag een kou gevat heb.

Ik ga op bed liggen onder een

deken. Daar knap ik wel wat van op. In de Maison d'hôte is het ook koud.

Om 19.00 uur gaan we aan tafel zitten en praten wat.

Een 0,5 uur later wordt het eten gebracht.

Het begint met een heerlijke salade, bestaande uit sla, paprika, tomaten, ui en veel meer. Het geheel is op smaak gebracht met dressing.

De gastheer vertelt trots, dat alles in eigen tuin is gekweekt.

Daarna koteletten met brood en als nagerecht een yoghurt met bessen. Dit alles wordt overgoten met rode wijn.

Als het ene gerecht op is, wordt het andere gebracht door de gastheer. Elke keer heeft hij een praatje. Hij vertelt, dat hij met pré-pensioen is gegaan op 53 jarige leeftijd. Hij regelt de maison d'hôte, heeft paarden en een ezel en is ook steeds aan het verbouwen van zijn boerderij.

Na het eten blijven we nog wat napraten over onze kinderen en onze ervaringen op de Camino's. De gastheer brengt nog wat wijn na.

Tegen 22.00 uur gaan we naar bed.

Ik slaap slecht door mijn griepigheid en ook omdat het erg koud is.

Dag 9: 18 september 2010. Anoye – Morlaas: 16 km.

We zitten om 7.00 uur aan het ontbijt. Daarna vertrekken we.

We passeren het gemeentehuis en zien het bord: Gîte Communal, gemeenteherberg.

Als we het dorp uit zijn loop ik door. Lise en Tor gaan de weg volgen. Ik volg de route uit het boek. We spreken af, dat ik een sms stuur, als ik bij de kerk in Morlaas ben aangekomen.

Ik kom op een goed beloopbaar pad, maar helaas weer tussen de maïs. Het ontnemt mij alle uitzicht.

Het is hier wel ontzettend rustig. Je hoort hier geen auto's en geen mensen. Het is vandaag zaterdag. Dus iedereen komt wat later op gang. Als de aanwijzingen goed blijven, is het heerlijk om hier te lopen.

Het is weer nationale schietdag vandaag. De jagers gaan op zaterdag en zondag weer volop jagen. Dan is de rust voorbij en wordt er overal weer volop geknald.

Om ca. 10.00 uur haal ik een Frans echtpaar in. Ze hebben vannacht in de Gîte Communal geslapen en gaan ook naar Morlaas. Dan zie ik ze vanavond nog wel. Volgens hen zijn er nog 3 echtparen onderweg zonder rugzakken. Zij lopen enkele dagen. Ik passeer de gehuchten Abère en Lapoudge.

Even later staat het gezelschap bij een picknicktafel. Ik maak een praatje met hen. Ze zijn in Arles gestart en lopen een week. Ze rijden steeds met 2 auto's, waar alle spullen in liggen. Ze hopen over 7 jaar in Santiago aan te komen. Ze lopen per keer ca. 150 kilometer.

Het wordt steeds warmer. De voorspelling, dat het vandaag zou regenen, is gelukkig nog niet aan de orde. Ik trek mijn jas uit.

Ik passeer een bordje, waarop staat, dat het naar Morlaas nog ca. ruim 1,5 uur lopen is. Ik kan vóór 12.00 uur in Morlaas zijn.

Ik loop steeds over halfverharde wegen of over asfalt. Het loopt goed.

In de verte zie ik de hemel steeds blauwer worden. Misschien wordt de rest van de dag nog zonnig.

Ik passeer het bordje, waarop staat, dat het nog 0,75 uur lopen is naar Morlaas.

Via een brug passeer ik twee riviertjes. Eerst passeer ik de Biarré en later de Le Luy en France.

Morlaas komt steeds dichterbij. Ik zie de huizen aan de rand van het dorp al staan. Ik volg het bord naar het centrum bij de kerk.

Ik zoek het Hôtel de France. Ik ga er koffie drinken en ik stuur een sms naar Tor, dat ik gearriveerd ben. Tor stuurt een bericht terug, dat zij er over ca. 1 uur zullen zijn. Ik drink koffie en eet een paar broodjes met kaas. Het smaakt goed. Daarna ga ik naar de kerk. De kerk is wel open, maar het is donker binnen. Om 13.00 uur arriveren Lise en Tor. Zij willen in het hotel overnachten. Ik ga op zoek naar de Refuge Pélerins bij de Camping Municipal. Het ziet er redelijk goed uit. Het is een dortoir. Dus iedereen slaapt op een zaaltje. Het Franse echtpaar is hier ook

gearriveerd. Ze vertellen, dat ze in Le Puy en Velay wonen.

Ik ga meteen douchen en wassen. De zon schijnt en er waait een windje. De was zal wel drogen.

Ik heb met Lise en Tor afgesproken, dat ik vanavond met hen ga eten in Hôtel de France. Om ca. 16.00 uur ben ik overal mee klaar en ga wat lopen in de omgeving. De camping is nagenoeg leeg. Er staan misschien 5 caravans en tenten.

Ik loop weer naar de kerk. Lise zit ook in de kerk. Er is een oefening gaande voor de jeugd in zang en dans. Het zijn allemaal kinderen. Het gaat er erg rommelig aan toe. Er klopt nog niet veel van.

Als ik terug naar de herberg ga, koop ik een kaart van dit gebied tot de Col de Somport.

Om 19.30 uur ben ik in het restaurant. Lise en Tor komen even later.

Het voorgerecht is in buffetvorm. Ik neem een salade met erwten, peentjes, ei en nog veel meer. Het smaakt uitstekend. Het hoofdgerecht is een lap bief met frieten. En als nagerecht neem ik een yoghurt naturel.

Om ca. 22.00 uur ben ik weer terug in de herberg. Het Franse echtpaar ligt nog te lezen.
Ik ga meteen slapen.

Dag 10: 19 september 2010. Morlaas – Lescar: 21 km.

Ik heb met Lise en Tor afgesproken, dat we om 7.30 uur samen ontbijten in Hôtel de France.

Ik neem een goed ontbijt.

Om 8.15 uur neem ik afscheid van Lise en Tor en vertrek richting Lescar.

De route gaat weer verder bij de kerk. De zon schijnt, ondanks dat het wel fris is.

Buiten het dorp loop ik door bossen. Als ik uit de bossen kom, zie ik in de verte de stad Pau liggen en de Pyreneeën, die elke dag dichterbij komen. Het duurt nog een paar dagen eer ik de bergen zal bereiken.

Op mijn thermometer zie ik, dat het 10 graden is. Het zal snel beter worden, want de zon schijnt volop achter de bomen.

Even verderop loop ik weer tussen de maïs. Dit kan niet uitblijven na de vorige dagen.

Om ca. 9.30 uur loop ik langs het gehucht La Madeleine. Het ligt net vóór Pau.

Er staan prachtige huizen. Dit dorp zal een forenzendorp van Pau zijn.

Als ik een weg oversteek, passeert een oud vrouwtje op de fiets. Ze zegt: “Bonjour”. Als ik dat ook zeg, zegt ze “bon courage”.

Om 10.00 uur is het ca. 20 graden. Er vliegen regelmatig

laagvliegende vliegtuigen over, die dalen. Het vliegveld van Pau ligt hier niet ver vandaan. Ik kom bij een poort. Achter de

poort staat een groot bord met daarop de tekst:

Foret Dominale de Bastard. Er zijn hier veel trimmers, fietsers en wandelaars. Het is erg druk. Het is te zien, dat het vandaag zondag is.

Aan het eind van het bos loop ik weer langs mooie huizen, eerder villa's. Het moet heerlijk zijn hier te wonen aan de bosrand.

Er komt een Franse vrouw met rugzak mij tegemoet. Ze is op weg naar Morlaas.

Om ca. 11.00 uur loop ik onder de A64 door. Ik heb tot nu 12,8 kilometer afgelegd.

Ik loop langs een grote paardenrenbaan. De baan is wel 20 meter breed. Op het middenterrein staan veel struikjes. Het moet een belangrijke renbaan zijn, want er staat een groot hoofdgebouw met tribune bij.

Mijn wandelpad wordt ook gebruikt door ruiters, want het pad staat vol paardenhoeven.

Ik loop rond de baan en langs het hoofdgebouw. Het is een erg mooi nieuw gebouw.

Om ca. 11.30 uur loop ik langs het dorpje Lons. In een park ga ik wat eten aan een picknicktafel. Het is heerlijk hier. Het is zonnig en erg rustig.

Als ik verder ga, passeer ik het riviertje L'Ousse de Bois. In de verte zie ik het bord staan met de naam Lescar, maar vóór dit bord ga ik rechtsaf.

Ik loop door een buitenwijk van Lescar. Lescar heeft ca. 1000 inwoners. Vroeger was hier enige tijd de bisschopszetel, maar werd door Pau overvleugeld.

Er zijn veel mensen op straat, die staan te praten. Iedereen is vriendelijk. Het is ook mooi weer.

Na diverse omzwervingen kom ik in het centrum bij de kerk. Het is vandaag een feestdag. Rond de kerk staan veel standjes voor een rommelmarkt, die nog moet beginnen.

Het toeristenbureau is nog gesloten en is pas om 15.00 uur open. Het is nu 12.30 uur.

Ik ga alvast naar de herberg. Deze staat net buiten het centrum. Er is nog niemand gearriveerd. Ik ben de eerste. Ik ga eerst de werkzaamheden doen.

Tegen 14.30 uur loop ik terug naar het centrum. De 2 Fransen uit Le Puy zijn ook bij het toeristenbureau.

Ik moet de overnachting hier betalen. De vrouw legt uit waar we kunnen eten vanavond. Dat zal om 19.30 uur zijn. Daarvoor zijn er festiviteiten met dans en muziek.

Ik drink wat in het centrum en loop terug naar de herberg.

Het wordt druk in de herberg. Er komen 5 Oostenrijkers en later nog 5 Fransen bij. Nu is de herberg vol.

Om ca. 16.00 uur komen ook Lise en Tor nog binnen. Dan is er helaas geen plaats meer. Zij gaan naar het toeristenbureau voor informatie.

Ik ga verder met schrijven en ben hier om ca. 17.00 uur mee klaar.

Iedereen is intussen naar de festiviteiten net buiten het centrum gegaan. Ik ga er ook heen. Het is een openluchtvoorstelling.

De festiviteiten zijn nog niet begonnen. Om 18.00 uur gaat het beginnen. Het zijn folkloristische wedstrijdjes tussen de wijken uit het dorp. Het publiek supportert zijn wijk met vlaggen en toeters. Ik krijg ook een vlag, die ik al vrij snel aan een kind geef. Ik neem een sandwich met kaas en daarna een zakje met staafjes, die ruiken en smaken naar oliebollen.

Om 20.00 uur ga ik terug naar de herberg. Het Franse gezelschap is volop aan het kokkerellen.

Ik kijk het even aan en ga om ca. 20.30 uur slapen. Het is nog lang lawaaierig.

Dag 11: 20 september 2010. Lescar – Oleron Sainte-Marie: 33 km.

Vannacht heb ik slecht geslapen. Ik heb veel gehoest, vanwege mijn keel. Ik denk, dat dit nog de naweeën zijn van het griepje.

Als ik om 7.00 uur opsta, is er al een gezelschap vertrokken. Ze waren al weg toen het nog donker was. Als ik vertrek, zijn er nog geen winkels open. Ik heb nog wel wat te eten in mijn tas.

De bar La Teresa is open. Hier drink ik koffie.

De route de stad uit staat goed aangegeven.

Ik maak een grote omweg, omdat ik de rivier Le Gave de Pau over moet via een brug, die niet vlakbij Lescar ligt.

Ik kom bij een groot sportcomplex. Ik loop 50 meter verkeerd, omdat de richting niet duidelijk is aangegeven.

Na een flinke klim kom ik in de bossen. Het is 18 graden en de zon schijnt volop. Mijn jas heb ik al eerder uitgetrokken.

Als ik uit het bos kom, heb ik zicht op de Pyreneeën. Het lijkt alsof ze vlakbij zijn. Om ca. 10.00 uur loop ik door heerlijke bossen. Het ruikt goed, de temperatuur is goed en het is heel stil.

Als ik uit het bos kom, loop ik in zuidelijke richting. Dat betekent, dat de zon vol in mijn gezicht schijnt. Ik zet mijn pet op met de klep voor mijn ogen.

Ik loop langs het gehucht Artiguelouve. Ik zie alleen een paar huizen.

Als ik tegen een berghelling loop heb ik een mooi uitzicht over het lager gelegen gebied met de Pyreneeën op de achtergrond.

Ik zie, dat er overal veel maïs staat, maar nu kijk ik er overheen. Dit heb ik vóór Toulouse vaak gezien.

Ondanks dat de herberg vol was, heb ik vandaag nog geen andere pelgrims gezien.

Enkele van hen gingen vandaag met de bus. De meeste gingen vandaag niet verder dan Lacommande. Op een bordje staat, dat het nog 4.40 uur lopen is naar Oleron Sainte-Marie. Zoals ik het nu schat zal ik er om ca. 16.00 uur zijn.

Om 11.00 uur ben ik in Lacommande. Op een bank bij de kerk ga ik eerst wat eten. Net buiten het dorp moet ik van de weg af een bos in en het wordt flink klimmen. Ik transpireer heel erg. Het bos heeft de naam: Bois de Lacommande.

Tot 13.00 uur loop ik nog steeds door bossen. Steeds klimmen, dalen en transpireren. Waar het pad vochtig is, kruipen veel rode naaktslakken. Zij zijn tussen de 10 en 15 cm lang. De bossen bestaan meest uit naaldbomen en de paden zijn over het algemeen goed.

Als ik het bos uit kom, sta ik weer voor maïs. Hoe kan het ook anders.

Ik nader het dorp Estialescq en loop er met een boog omheen.

De temperatuur is intussen opgelopen tot 32 graden en het is windstil.

Ik kom een man tegen met 2 paarden. De paarden zijn bepakt. De man loopt met blote borst fluitend naast zijn paarden.

Hij spreekt mij aan. Hij is een pelgrim. Hij is gestart in Saint Jean Pied de Port en is nu onderweg naar huis.

Na een stukje asfalt is het weer klimmen en dalen. Ik krijg weinig rust. Op een berghelling heb ik weer de zon vol op mijn gezicht. Het is erg warm.

De bergen komen steeds dichterbij. Ze worden, voor mijn gevoel, steeds hoger. Op een bordje staat, dat het nog 1 uur lopen is naar Oleron.

Even verderop loopt een Fransman, die vannacht ook in de herberg heeft geslapen.

Ik haal hem net vóór Oleron in.
Hij belt nog even of er in de
herberg, waar hij slaapt, nog plaats
voor mij is. Er is voldoende plaats.
We lopen samen naar Oleron
Sainte-Marie.
Het is een groot dorp met meer
dan 10.000 inwoners en een
mooie kerk Sainte-Marie. Ook
passeren we weer
meerdere bruggen over de Gave
d'Aspe.
De herberg is snel gevonden. Om

ca. 16.00 uur stappen we binnen.

De albergue heet Relais de Bastait.

Het is een onlangs geheel gerestaureerde herberg. Het ziet er nog nieuw uit.

De Fransman en ik slapen op een kamer.

Om 17.30 uur gaan we boodschappen doen. Hij gaat naar het station voor informatie over de trein naar huis. Hij gaat over enkele dagen naar huis.

Terwijl hij naar het station is, ga ik wat eten.

Om ca. 19.00 uur zijn we terug in de herberg. Ik ga schrijven.

Als ik klaar ben, loop ik nog even door het dorp. Het is vroeg donker vandaag.

Om 21.00 uur ga ik naar bed.

Dag 12: 21 september 2010. Oleron Sainte-Marie – Sarrance: 22 km.

Het heeft vannacht flink geregend. Nu is het droog, maar het is wel zwaar bewolkt.
Het is de vraag of het droog blijft. Het is nu al erg warm.
Ik ga langs de bakker om brood te halen. Ik drink er meteen koffie.
Ik moet zowat het gehele dorp door om het te verlaten.

Het is 9.00 uur, als ik de stad uit ben. Ik passeer het echtpaar uit Lectour, die ik gisteravond even gesproken heb in de herberg.
Ik trek mijn jas uit. De man zegt, dat dat een goed idee is. Ik zeg tegen hem, dat als ik mijn jas uittrek, het meestal niet lang daarna weer gaat regenen.
Net buiten Oleron ga ik meteen de bossen in met gladde paden. Even regent het nog.

Om 10.00 uur loop ik op een asfaltweg.

Ik zie vóór me de Fransman, mijn kamergenoot van vannacht, lopen. Ik haal hem nu nog niet in, want ik wil eten.

Na 15 minuten ga ik verder. Het weer is goed. Aangename temperatuur en soms een zonnetje.

Ik zie weinig dorpjes, meestal op enige afstand.

Om ca. 10.30 uur ben ik in het plaatsje Eysus. Daar staat op een bordje, dat het nog ca. 1 uur lopen is naar Lurbe-Saint-Christau.

Het gaat wisselend door bossen en over asfalt, die heel rustig zijn met practisch geen verkeer.

Ik kom in de plaats Saint Christau aan de D638. Dit is een dorp met veel thermische centra. Hier stroomt de rivier Le Gave d'Aspe. Er staan vele grote landhuizen met dito tuinen. Het is hier heel rustgevend.

Tegen 12.00 uur loop ik Lurbe binnen. Ik loop door het laatste stukje dorp. Buiten het dorp zit de Fransman, kamergenoot, te eten. Ik ga bij hem zitten. Ik eet nu ook. Als hij klaar is gaat hij verder.

Als ik ook verder ga, zie ik weldra de eerste hoge bergen vlak vóór mij. Ik ben er vlakbij.

Vóór een hoge berg ga ik linksaf. Het onderste gedeelte van de berg wordt afgegraven, waarschijnlijk voor de wegenbouw of puinverharding. Het ziet er hier erg groen uit. Het moet hier regelmatig regenen.

Ik loop om de berg heen en loop dan in een dal tussen hoge bergen.

Om 13.15 uur passeer ik Ascot. Het is een dorpje.

Na het verlaten van het dorp steek ik de N134 over via een grote brug met minimaal 10 bogen. Daarna moet ik via bergpaden over berghellingen. Het is soms erg gevaarlijk. Ik loop vaak langs de afgrond over zeer smalle paadjes.

Naast mij raast het riviertje Le Gave d'Aspe. Met groot geweld komt het water van de bergen af.

Het pad is soms lastig door gladheid of weggespoelde delen van het pad.

Na een uur klauteren kom ik op een asfaltweg. Het is de N134. Meteen zie ik een bord met "Sarrance". Ik zal hier overnachten.

Ik loop het dorpje door. Het dorp ligt in een vallei aan de N134.

Ik moet naast de kerk in een klooster zijn. Het is gewijd aan de H. Maria.

Ik bel aan en kan doorlopen. Ik kom een pater of pastoor tegen. Hij schrijft mij in. De Fransman komt ook binnen.

We slapen in een dortoir met ca. 10 bedden. Later komt ook het echtpaar uit Lectour binnen.

Om ca. 17.00 uur ben ik klaar met de werkzaamheden.

Het is nog steeds droog. Soms is het dreigend.

Ik loop door het dorp op zoek naar een epicerie. Om 17.45 uur gaat de winkel open. Naast de winkel is een restaurant, waar ik vanavond kan eten. De Fransman en ik drinken hier een pilsje.

Om 19.00 uur ga ik naar het restaurant. De anderen maken zelf eten in het klooster. Ik ben de enige gast in het restaurant. Er wordt mij een pelgrimsmenu aangeboden voor €14. Dat is goedkoop. Ik krijg een groot bord heerlijke groentesoep. Een kotelet met aardappelpuree en een aardbeientaartje na met wijn.

Om 20.00 uur ben ik weer terug in het klooster. Ik maak nog een praatje met de andere gasten. De Fransman loopt morgen nog een stukje. Daarna gaat hij met de bus naar Somport, loopt dan weer naar Canfranc en gaat vandaar met de trein naar huis.

Tot nu toe heb ik nog maar een pater gezien. Dat zal de enige bewoner zijn.

Er zijn erg veel lege kamers, waar alleen oude spullen staan.

Om 21.00 uur ga ik slapen.

Dag 13: 22 september 2010. Sarrance – Etsaut: 23 km.

Eerst ga ik langs de bakker. Er is nog geen brood, maar wel koffie.

Ik steek de N134 over en loop weer het bos in. Ik begin nu op een hoogte van ca. 100 meter.

Ik loop nu aan de andere kant van Le Gave d'Aspe. Het lijkt veel op gisteren. Hoge op- en afstappen en vlak langs gevaarlijke ravijnen. Er liggen grote stenen, die vaak glad zijn. Ik begrijp niet goed waarom zulke gevaarlijke stukken worden uitgezocht.

Het pad wordt verderop een breed zandpad. Het is zacht en het is alsof mijn voeten gestreeld worden. Verderop wordt het pad weer een smal pad met losliggende stenen.

Het is nu 14 graden. Heerlijk wandelweer.

Ik loop door het plaatsje Osse en Aspe. Hier is een epicerie, waar ik brood koop.

Ik ga op een bank zitten om brood te eten. Na Lees-Aspen merk ik, dat ik in noordelijke richting loop. Dat kan niet goed zijn. Ik vraag naar de weg D237. Ik moet 200 meter terug, rechtsaf en ik loop dan in de goede richting.

Ik loop tussen de bergen in een dal. Ik zie regelmatig paragliders voorbij zweven. Ik kom in het dorp Lees. Ik loop door dit dorp. Het duurt toch nog even eer ik de N134 bereik. De N134 is een drukke verkeersweg door de dalen. Aan beide zijden van de weg zijn hoge bergen.

Als ik weer op de weg loop, ga ik vrij snel weer van de weg af en zie op een bordje, dat het nog 1,40 uur is naar Borce. Na een kwartier ben ik weer op de weg.

Even later ga ik weer van de weg af. Het gaat nu door bossen en over hellingen. De temperatuur is opgelopen tot 25 graden.

Ik loop tussen de bergen, in de zon en weer over gevaarlijke hellingpaden.

Uiteindelijk kom ik weer op de N134. Deze weg blijf ik volgen. Ik neem de afslag naar Etsaut, waar ik zal overnachten.

Hier stopt morgen de bus naar Col de Somport. Ik heb n.l. van meerdere mensen vernomen, dat het veel te gevaarlijk is om langs de N134 naar Somport te lopen. Het is een tweebaansweg met veel vrachtverkeer.

De herberg is snel gevonden.

Er is al een vrouw-pelgrim en later komt haar partner, een fietser. Zij vertelt, dat zij met de bus naar de volgende slaapplek gaat en haar vriend komt dan later met de fiets. Zij komen uit Schotland.

De herberg is, volgens mij, een boerderij. De gastheer houdt ezels. Er lopen 10 ezels in de wei. Hij doet ook aan wedstrijden mee. Aan de binnenzijde van de staldeuren hangen veel trofeeën.

Als ik door het dorpje wandel, zie ik de markeringen van de GR10. Dat is een route, die over de Pyreneeën loopt van de Middellandse Zee naar de Atlantische Oceaan. Om 19.00 uur ga ik eten in de bar Le Randonneur. Wel een toepasselijke naam.

Dag 14: 23 september 2010. Etsaut – Canfranc Estation (Spanje): 7 km.

Vanmorgen hoef ik niet te haasten, want de bus naar Somport gaat om ca. 9.30 uur bij de kerk. Als ik heb ontbeten, ga ik naar het busstation bij de kerk.

Ik ben er royaal op tijd. Ik kan nu zien hoe het er allemaal aan toe gaat op het dorpsplein. Straatvegers van de gemeente blazen het plein bladvrij. De bladeren worden over de leuning van de brug in het water gekieperd.

Mannen, die naar de epicerie gaan, blijven lang bij elkaar staan praten.

Er passeert wel 4 maal een gemeenteauto met hetzelfde mannetje erin. En steeds lijkt hij haast te hebben. Een vrouwtje van een groot huis doet wel 3 maal de voordeur open om even buiten te kijken.

De vrouw, die bij de fietser hoort, komt ook bij de bushalte. Als ik wat tegen haar zeg, praat ze zo zacht terug, dat het bijna niet verstaanbaar is. Als je niets zegt, lacht ze heel verlegen.

Om 9.30 uur komt de bus. Het is maar een klein busje. Als ik instap zie ik bekende gezichten. De Oostenrijkers en het Franse stel uit Le Puy. De rit naar Somport is ca. 16 kilometer.

Ik zie op mijn horloge, dat het hier flink stijgt. We moeten naar ruim 1600 meter hoogte.

De bus rijdt tussen de bergen. Het is een prachtig uitzicht over de bergen en dalen. Er zijn bergtoppen, waar nog sneeuw ligt. Deze sneeuw zal niet meer smelten, want het zal snel kouder worden. De top van de Col de Somport ligt op 1633 hoogte meter.

Halverwege stopt de bus en het Franse stel stapt uit en gaat tevoet verder. Ik vraag aan een Oostenrijkse hoe zij verder gaan. De vrouw zegt, dat er nog een bergroute is, die, sinds kort, gemarkeerd is. Dit wist ik helaas niet.

Om ruim 10.00 uur arriveren we op de Col de Somport. Er staat een voormalige douanepost, een kapel, een kunstwerk van een pelgrim en een restaurant/ herberg. Ik had hier een dorp verwacht.

Er staan 2 grote borden met "Frankrijk" en "Spanje". Hier ligt de grens tussen de 2 landen.

Ik drink in het restaurant koffie, maak enkele foto's en ga om ca. 10.30 uur verder.

De route gaat via een geitenpad naar beneden. Dus niet over de drukke verkeersweg.

Ik loop hier op ca. 1600 meter. De temperatuur is wat lager. Het is nu ca. 16 graden. In de zomer kan het weer ook zeer onaangenaam zijn, maar nu is het goed om te wandelen.

De routemarkeringen zijn hier in Spanje erg goed. Het zijn vaak de bekende gele pijlen. Soms staan er paaltjes met wit/rode blokjes en een geel schelpje.

Het pad is aan de gevaarlijke zijde afgezet met een houten leuning.

Ik loop langs een groot dorp met de naam Candanchu. De gebouwen zijn meest appartementen. Het is een wintersportplaats.

De lucht is heilig. De zon komt er nog niet doorheen, hoewel het al vrij warm is.

Tegen een berg zie ik een grote kudde schapen met een herder. Er rennen een paar honden omheen om de schapen bij elkaar te houden. Een paar schapen dragen een bel. Dat geeft een flink gegalm tussen de bergen.

Om ca. 11.00 uur ga ik zitten om te eten. Dat moet voorzichtig gebeuren, want ik heb sinds enkele dagen een

flinke blaar in mijn mond, door het harde stokbrood, en dat is erg gevoelig. Ik blijf steeds op hetzelfde geitenpad lopen. Meestal is het dalen. Het loopt goed. Ik passeer een monument. Het lijkt op een schoorsteen. Volgens de tekst op het monument is hier in de 16^e eeuw een fabriek gebouwd met een hoge schoorsteen. Eerst werd er zilver gesmolten, later ook koper en ijzer. Er werden messen en beitels gemaakt. In de Carlistische oorlog werd de fabriek vernield. Later is hier dit monument gebouwd ter herdenking.

Ik passeer een schuilhut voor pelgrims. De hut is gemetseld met granieten blokken. De buitenzijde is beschilderd met een schelp en bloemen. Aan de binnenzijde is op een wand de tekst geschilderd: "Bon Camino".

Ik zie geen medepelgrims. Het is hier zalig rustig. Soms hoor ik het geluid van een riviertje, dat hier in de buurt stroomt en soms de bellen van schapen en koeien in de bergen. In het weiland staan veel paarse krokussen. Het zijn mooie bloemen. Ik passeer een riviertje. Het is de Rio Aragon. Het is een snelstromend berggrivertje.

Even later komen de eerste huizen in zicht. Het is de plaats Canfranc Estacion. Ik passeer het station. Het is een immens groot gebouw. Deze

plaats is het centrum van vele spoorlijnen.

Ik wil naar Hostalaria Pepito Grillo. Hier wordt mij medegedeeld, dat de herberg vol is.

Dan ben ik genoodzaakt een hotel te nemen. Ik kom uit bij Hotel Villa Anayet. Het is een redelijk lux hotel. Een overnachting met ontbijt kost € 15, -. Dat is erg goedkoop. Het is een mooie kamer met badkamer en toilet. Het diner kost €10, - extra, maar dan kan ik pas eten om 21.00 uur. Dat is te laat voor mij.

Na het douchen ga ik ansichtkaarten kopen en wat eten.

Om 15.30 uur ben ik weer terug en ga de kaarten schrijven.

Als ik de kaarten ga posten, kom ik het Franse stel tegen, dat onderweg naar Somport uit de bus stapte. Zij hebben toch een slaappleats bij Pepito, waarschijnlijk, omdat zij met 2 zijn. Ze willen echter verder, want er is veel jeugd in de herberg en er is veel lawaai. Ik ontmoet nog een Fransman, die ook in hetzelfde hotel slaapt.

Ik ga vroeg naar bed.

Dag 15: 24 september 2010. Canfranc Estacion – Jaca: 25 km.

Vanmorgen eet ik weer een Spaans ontbijtje met de bekende cakejes op een velletje papier en café con leche.

Als ik buiten kijk, regent het flink. Ik vrees, dat het ponchoweer wordt.

Als ik iets voor 8.00 uur buiten kom, is het droog. Het is wel zwaar bewolkt, maar droog.

Ik kan er nog steeds niet over uit, dat ik maar €15, - heb betaald. Ongelooflijk voor een dergelijk mooi hotel.

Het eerste stuk loop ik langs een verkeersweg. Het is niet druk. Ik passeer de afslag naar een tunnel, die door de bergen naar Frankrijk gaat. Deze tunnel is er nu sinds een paar jaar.

Het lijkt wel of de lucht steeds helderder wordt. Het zou nog mooi weer kunnen worden. De toppen van de bergen zie ik in de zon liggen.

Ik loop over de N330. Dat is de weg, waar ik de gehele dag bij in de buurt zal blijven.

Als ik Canfranc Estation uit ben, moet ik van de weg af en ga de natuur in.

Al snel passeer ik een flinke stuwdam.

Ik loop over een bergpad. Hier staan op gevaarlijke situaties stevige houten

leuningen. Hier denkt men aan de veiligheid van de pelgrims. Veel beter dan in Frankrijk. Ik loop nu op een hoogte van ca. 1200 meter. Het voelt aangenaam en het is niet koud.

De aanwijzingen zijn erg goed. Elke 40 á 50 meter staat er wel een aanwijzing.

Meestal een gele pijl, een schelp of een bordje met GR653.

Om ca. 9.00 uur loop ik weer langs de N330 en kom bij het plaatsje Canfranc. Het is één straat met huizen. Het waait hier flink en het is fris. Ik kom bij een oude Romeinse brug. De brug heeft iets met pelgrims te maken. Volgens mij is deze brug vroeger speciaal gebouwd voor pelgrims. Er staat een foto bij van de restauratie in 1965. Er is een gedenksteen uit de oude brug gehaald, waaruit blijkt, dat de brug is gebouwd in 1599.

Om ca. 9.30 uur betreft de lucht en de eerste regendruppels vallen.

Ik loop onder 2 bruggen door en passeer de rivier Rio Aragon.

Het gaat niet regenen. Het klaart zelfs op. Ik loop nu op een hoogte van ca. 1040 meter. Het daalt steeds licht. Het pad is vaak door de losse stenen lastig beloopbaar.

Ik nader een splitsing bij de plaats Villanua. Ik kan hier kiezen voor een alternatieve route, maar ik kies voor de GR653.

Ik drink koffie in een bar met weer een paar cakejes, want de bakker is vanmorgen gesloten.

Ik heb vandaag behoorlijk last van mijn rechter hak. Ik denk, dat het komt door de vele losliggende stenen op de paden. Ik voelde gisteren al wat, maar nu is het pijnlijker. Om ca. 11.00 uur loop ik nog steeds in de buurt van de N330.

Rechts van het pad een grote rioolbuis met een aanwijzing. Ik kruip door de buis. Aan de andere kant zie ik geen

aanwijzing meer. Was het een grap?

Ik loop maar verder parallel aan de weg en probeer weer zo snel mogelijk op de weg te komen. Ik loop door een plaatsje, waar ik naar de weg kan en deze kan oversteken. Als ik ben overgestoken, zie ik meteen weer een aanwijzing. Dus door de buis was een grap.

De bergen in de omgeving worden steeds lager. Ik loop nu op ca. 1000 meter.

Ik blijf in de buurt van de N330.

De paden bestaan steeds uit losliggend puin.

Ik kom uit bij een asfaltweg, die ik moet gaan volgen. Hij loopt naar de oprit van de N330. Ik verlaat deze weer en ga de natuur in. Ik passeer voor de eerste maal een betonnen zuiltje met daarop een schelp afgebeeld. Deze zuiltjes komen veelvuldig voor in Spanje als aanwijzing. Vaak zijn ze voorzien met de afstand naar Santiago.

Tegen 12.00 uur kom ik bij een plaats met hoge appartementsgebouwen. Het is Castillo de Jaca. Het is eerder dan ik dacht. Dan is het nu nog 8,5 kilometer

naar Jaca.

In Castillo de Jaca drink ik koffie en eet een sandwich in een bar. Het is nog vroeg. Dus ik neem er de tijd voor.

Om 12.30 uur ben ik weer op weg. Het is nu wel bewolkt, maar niet meer zo dreigend en de temperatuur is nog wat gestegen.

Bij een groot huis, in the middle of nowhere, staat een stalen silhouet van een pelgrim met een schelp omgehangen.

Ik loop nu weer enige tijd langs de rivier Rio Aragona. Het stroomt snel.
Na enige tijd kom ik weer bij de N330 en meteen zie ik in de verte de eerste huizen van Jaca.
Richting Jaca gaat het stijgen. Het gaat ook harder waaien en het wordt killer.
Als ik even van de weg af ben geweest en terugkom, zie ik meteen het naambord met Jaca.
Ik kom op de Avenida Francia. Deze moet ik volgen tot de cathedraal. Het plattegrondje uit mijn boek geeft duidelijk de route aan.
Uiteindelijk kom ik bij de pelgrimsherberg. Hij is gesloten en gaat om 16.00 uur open. Het is nu pas 14.00 uur.
Ik loop terug om wat te gaan eten in een barretje. Het waait hier behoorlijk. Het is niet aangenaam.
Als ik mijn telefoon pak, zie ik dat Lise en Tor een

sms hebben gestuurd met de mededeling, dat ze gisteren in Somport zijn aangekomen. Ik sms terug, dat ik nu in Jaca ben gearriveerd. Tor sms't terug, dat zij morgen naar Jaca gaan.

Tegen 16.00 uur ben ik terug bij de herberg. De Fransman, die ook in hetzelfde hotel sliep, is ook gearriveerd.

Om 16.00 uur komt een mevrouw om de herberg te openen, in te schrijven en af te rekenen. De herberg ziet er erg netjes uit. Het is een gemeentehuis.

Er komt nog een Italiaan uit Rome bij. Hij heet Alberto. Hij wil naar Santiago lopen. Hij wil morgen ook naar Arres.

Het Franse echtpaar uit Le Puy arriveert hier ook. Er komen steeds meer mensen. Er komen zelfs om 19.00 uur nog mensen binnen.

Tegen 19.00 uur ben ik klaar met schrijven en ga nog boodschappen doen en eten. Ik ga ook langs een apotheek om Compeed te halen om op mijn hak aan te brengen. Misschien dat dit helpt tegen de pijn.

Het Franse echtpaar neemt morgen een afwijkende route, want zij willen het klooster Monasterio de San Juan de la Pena bezoeken.

Om 21.00 uur ga ik slapen.

Dag 16: 25 september 2010. Jaca – Arres: 25 km.

Er wordt al vroeg ingepakt om te vertrekken. De eersten vertrekken al, als het nog donker is. Ik heb daar geen goede ervaringen mee opgedaan. Dus ik wacht tot het licht is.

Als ik om 8.00 uur vertrek, zijn de meesten al weg.

De route de stad uit heb ik gisteren al bekeken. Dat gaat goed.

Als ik de stad uit ben, gaat de route richting de weg N240.

Het is kil buiten. Er waait een koude wind en het is slechts 10 graden. Ik loop nu in de zon. In de verte zie ik grijze wolken en de wind komt van die kant. Wie weet wat me nog te wachten staat.

Om 9.00 uur loop ik in de buurt van de N240. Deze weg loopt van Jaca naar Pamplona. De afstand is ca. 100 kilometer. Ik blijf de gehele dag in de buurt van deze weg.

Om ca. 10.00 uur passeer ik Alberto. Hij zit op een bank te rusten. Hij heeft een winterjas aan. Hij vertelde gisteren ook nog, dat hij een paar reserve schoenen in zijn rugtas heeft. Ik passeer de Rio Gas via een brug.

Het is zaterdag. Dat is in Spanje de dag van de fietsers. De eersten zijn me al gepasseerd. Het zullen er veel meer worden.

Op de N240 is weinig verkeer. Elke 5 minuten passeert er misschien een auto.

Om 10.45 uur loop ik in de bergen naast de weg over goede paden.

Tot nu toe heb ik weinig last van mijn hak. Ik denk, dat de Compeed zijn werk goed doet.

Ik ga even wat eten uit de wind. Het is hier vlak en er staat een strakke wind.

Dat komt niet vaak voor.

Om goed 11.30 uur loopt de route door Cilia de Jaca. Het is een dorp met nieuwe buitenwijken. In het centrum zijn het oude huizen. Bij de bakker haal ik een zakje met cakejes, maar een bar is niet open.

Ik zie een Spaans stel op een bank zitten eten. Zij hebben ook in Jaca overnacht.

Om 11.45 uur moet ik even van de N240 af om er even later weer op te komen. Het was even klimmen en dalen.

Verderop is een restaurant bij een camping. Hier kan ik koffie drinken.

De zon schijnt volop met een frisse wind. Van de zware bewolking is niet veel meer over. Even verder moet ik via een steile trap naar beneden en ga verder via een bospad. Ik kom uit bij een grote verzameling gestapelde poppetjes. Het lijkt wel een sprookje. Allemaal poppetjes gestapeld met grindkeien. Er staan er honderden. Ze staan in grote groepen bij elkaar aan beide zijden van het pad.

Wat is dat leuk! Ze staan er misschien al jaren en niemand vernielt de poppetjes. Het pad is misschien wel 100 meter lang en overal staan poppetjes. Het is ontzettend leuk dit te zien.

Er zijn poppetjes, die wankel gestapeld zijn, maar niemand stoot ze om. Het gaat nog steeds goed met mijn hak. Ik voel het wel, maar het gaat goed. Verderop staan weer een groot aantal poppetjes. Het is in de buurt van een rivierbedding, waarvan de bodem is bedekt met kiezelstenen in alle afmetingen. Het is de rivier de Rio Aragona. Ik passeer een stelletje. Ik wil met hen een praatje maken, maar ze spreken alleen Spaans. Dus ik ben snel uitgepraat. Ik begrijp wel, dat zij ook naar Arres gaan. Ik passeer de afslag naar Puente la Reine de Jaca. Ik ga nu de route volgen naar Arres. Vanaf hier is het nog 3,2 kilometer naar Arres.

Ik moet flink klimmen. Ik stijg nu in korte tijd weer meer dan 100 meter en loop over een geitenpad.

In de verte zie ik een grote plaats liggen. Als ik op mijn kaartje kijk, denk ik dat het Berdún is. Van de plaats Arres zie ik nog niets. Elke keer, als ik om een bocht ga, hoop ik iets te zien.

Ik blijf langs een helling lopen. Ik loop wisselend in de zon, dan weer in de schaduw. Soms waait er een flinke wind.

Aan de voetstappen te zien ben ik niet de eerste pelgrim, die hier vandaag loopt. Het uitzicht is hier fantastisch. Er staan geen struiken of bomen, die het uitzicht belemmeren.

Ik blijf in afwachting van een dorp, maar er is niets te zien.

Het is nu ca. 14.00 uur. Het pad loopt nu echt naar beneden. Dan moet ik nu in een dorp uitkomen.

Ik zie in de verte een ruïne. Hoe dichterbij de ruïne ik kom, hoe meer er tevoorschijn komt. Ik zie ook een kerk en enkele huizen tevoorschijn komen. Het is een heel klein dorpje met meest ruïnes.

Vrij snel kom ik in het dorp. Sommige huizen hebben specifieke schoorstenen, die ik vanmorgen ook heb gezien.

Ik zie een gebouw met de tekst "Association de Hospitaleros". Ik kijk in mijn boek en zie, dat het de herberg is, waar ik moet zijn.

Er komt een man naar buiten en zegt, dat hij de hospitaleros is. Hij stelt zich voor. Hij heet Hervé.

De herberg is een gerestaureerd gebouw.

Het gebouw heeft 3 etages. Op de begane grond kun je naar binnen gaan en op de 2e etage ook weer naar buiten. Het huis staat tegen een berg. De binnenmuur aan de zijde van de berg is ook de berg.

Hij schrijft mij in en legt het programma uit voor de rest van de dag.

Om 16.00 uur ben ik klaar met de dagelijkse werkzaamheden. Als ik naar buiten ga, komt de Fransman binnen, die in Jaca in het bed naast mij sliep. Hij heet Daniel en woont in Noisy le Grand bij Parijs. Hij is erg vermoeid. Hij vertelt, dat hij onderweg

Alberto nog gesproken heeft. Hij was zo erg vermoeid, dat hij vandaag Arres niet zal halen.

Er komt nog een stelletje binnen. De man is Kroaat en de vrouw is Spaanse. Ze heten Frank en Andrea.

Ook arriveert het Spaanse stel, dat ik eerder zag. Zij heten Maria Eugenia en Ramiro. Veel later komt ook nog een Duitse vrouw. Ze komt uit Mainz en heet Heidemarie. In de nabijgelegen bar drink ik koffie met een tortilla. Een tortilla is een omelet met ei en aardappel.

Het dorp is verder niet veel. Een kerk, enkele huizen en een herberg.

Het waait hier ontzettend hard en het is koud.

Om 19.00 uur is er een kerkdienst. Er wordt een 0,5 uur besteed aan uitleg over de kerk, de beelden en de afbeeldingen op de wanden. Dit gebeurt door een vrouw in het Spaans. Voor mij onverstaanbaar.

Dan gaat Hervé een korte kerkdienst leiden. Hij doet het in het Spaans, Frans en Engels.

Er wordt gezongen, samen gebeden en ieder leest een stukje voor in zijn eigen taal. Hervé vertelt over de pelgrimage.

De pelgrimage bestaat uit 3 facetten. Dat zijn:

- Nature
- Simplicity of life
- Fraternaty (brotherhood)

Eenieder kan hieraan zijn eigen uitleg geven en invullen.

Om 20.15 uur eten we in de eetzaal.

We zitten aan tafel met Hervé, Daniel, Frank en Andrea, Heidemarie, Maria Eugenia en Ramiro en ik. We praten over de 3 facetten van de pelgrimage.

Het is een leuk gezelschap. Ieder heeft zijn eigen verhaal.

Hervé is een goed gastheer. Hij heeft zelf enkele keren een Camino gedaan. Hij werkt 2 maal per jaar als Hospitaleros. Soms in Granon in Spanje en eenmaal in Moissac. In Granon was ik tijdens de Camino in 2006. Het was toen voor mij een onvergetelijke ervaring. Hetzelfde gevoel heb ik hier ook.

Andrea vertelt haar ervaring van dit voorjaar. In het voorjaar waren zij op de Camino. Een ernstig zieke vrouw uit Parijs liep met hen mee. Ze had kanker. Ze voelde, dat het steeds slechter met haar ging. Ze ging naar huis, omdat ze de laatste levensfase met haar familie wilde doorbrengen. Toen ze eenmaal thuis was, verbeterde haar situatie plots. Haar huidige situatie is, dat ze beter is verklaard. De artsen kunnen dit niet verklaren. Ze wil volgend jaar terug naar Spanje om haar

Camino afmaken.

Het is misschien haar wilskracht geweest, die ze onderweg heeft opgedaan, om te overleven.

De maaltijd bestaat uit: salade met brood, aardappelsoep met brood en een groot stuk meloen. Met natuurlijk ook de vino tinto.

Na het eten ga ik naar bed. Sommigen gaan in de nabij gelegen bar nog koffie drinken.

Dag 17: 26 september 2010. Arres – Ruesta: 27 km.

We kunnen in de herberg ontbijten en nemen daarna afscheid van Hervé. Ik vertrek om 8.00 uur. Als ik het dorp uit ben, merk ik dat het flink waait. Het is een koude, ijzige wind. Het is maar 10 graden. Het voelt kouder. Ik vertrek vandaag voor het eerst in de lange broek. Ik heb ook een truitje aangetrokken.

De weersvoorspelling is droog en zonnig weer. Het droge weer is wel het belangrijkste.

De hoge bergen, die hier in de buurt liggen, gaan tot 3000 meter hoogte. Dit zag ik op een kaart in de refugio. Om ca. 9.00 uur loop ik uit de wind. Dat is heerlijk. Het is zelfs een beetje warm. Ik daal steeds langzaam. Het pad is ca. 2 meter breed en soms kaarsrecht. Ik moet na enige tijd van het pad af en moet even

klimmen. Ik kom op een vlakte. Het is hier erg koud. Op enige afstand passeer ik het plaatsje Martes, dat tegen een berghelling ligt. Het moet erg koud zijn, als het, naast de wind, ook nog regent.

Na 10.00 uur passeer ik een houten brug, die is aangelegd voor de pelgrims. Bij zware regenval stijgt het water flink in het riviertje, zodat de pelgrims er niet doorheen kunnen waden. De brug is gedateerd, volgens een plaatje op de brug, 08-04-2010. Het ziet er nog erg nieuw uit.

Om ca. 10.15 uur heb ik,

volgens een afstandspaal, ca. 11 kilometer afgelegd. Het loopt ook erg lekker. De paden zijn goed. Het weer is goed en mijn hak voel ik bijna niet. Even later passeer ik weer een nieuwe houten brug. Ik zie weer een dorp tegen een berghelling liggen. Het is, volgens mij, Mianos. Ik loop er weer langs.

Er staat hier een afstandspaal met daarop aangegeven, dat het nog 793 kilometer is naar Santiago.

Ik loop nu over een vlakke strook tussen bossages. Hier is het lekker warm.

Verderop ligt er weer een dorp tegen een helling. Dat zou Artieda kunnen zijn.

Ik loop een hele tijd door bossen. Het is genieten, ondanks, dat het maar 15 graden is.

Om ca. 11.00 uur ga ik aan de kant van een pad zitten eten. Ik trek mijn jas uit en rits mijn broek af. Ik hoop, dat die harde, koude wind weg blijft.

De plaats Artieda laat ik links liggen.

De struiken langs de paden zijn in hoofdzaak buxusstruiken. De bossen zijn niet vergelijkbaar met onze buxushagen. Deze groeien veel wilder. De andere planten hebben vaak doornen. Daar hebben de dieren meestal geen behoefte aan.

Ik de verte zie ik het meer van Embalsa de Yesa al naderen. In

het meer mondt de rivier de Rio Aragona uit. Ik heb deze rivier een aantal dagen gevolgd.

Ik blijf nu een tijdje in de buurt van het meer.

Ik kom op een asfaltweg. Deze blijf ik voorlopig volgen. Er is practisch geen verkeer. Langs het meer is het weer erg winderig en koud. Ik trek mijn jas weer aan.

Vanaf het begin van het asfalt is het nog ca. 10 kilometer naar Ruesta. Dan kan ik er tussen 14.00 á 14.30 uur zijn.

Ik loop stevig door. Aan mijn rechterzijde ligt het meer met daarachter de bergen en links van mij liggen ook bergen.

Net vóór het meer moet ik van het asfalt af. Het is weer flink klimmen.

Er ligt een hoop stenen naast het pad. Op een grote steen staat de tekst; "What is Love". Daar kun je weer even over nadenken.

Het lopen door de bossages duurt een tijd.

Ik kom weer op asfalt. Dan moet ik, volgens mijn boek, vlakbij Ruesta zijn, maar ik zie nog geen dorp liggen. Ik zie in de verte wel ruïnes staan.

Langs het pad liggen blauw geverfde stenen, die de looprichting aangeven. Het zie steeds meer ruïnes. Het lijken wel torens van een oud kasteel met woningen om het kasteel, die begroeid zijn met klimop.

Verderop staat een bord met de mededeling, dat hier de herberg is. De naam klopt met de informatie uit mijn boek.

Er staan alleen ruïnes. Behalve één gebouw, dat is gerestaureerd en dat is de herberg.

Ik loop naar de ingang en kom een vrouw tegen. Ik ben op het goede adres. Ze schrijft mij in. Ik ben de eerste pelgrim, die arriveert. Het is nu 14.00 uur.

Ik ga douchen en de andere werkzaamheden doen. De vrouw vertelt, dat iedereen vindt, dat het kasteel en de kerk en woningen om het kasteel gerestaureerd moeten worden. Helaas is er geen geld voor beschikbaar.

Vlakbij Ruesta is een aantal jaren geleden een stuwmeer gebouwd. Hierdoor is een gedeelte van de vruchtbare grond onder water komen staan. Hierdoor verloren de boeren een deel van hun inkomsten en zijn weggetrokken.

In de loop van de middag komen ook Heidemarie en Daniel. Ook komt nog een man uit Wenen. Zijn naam is Hans.

We drinken met zijn vieren een wijntje op het terras. Het is hier ook winderig en koud.

Onder de ruïnes rond de herberg staat ook een ruïne van een kerk. Daniel en ik mogen van de vrouw door de deur van de kerk kijken. Aan de restanten van de muurschilderingen en plafond te zien, moet het wel een mooie kerk zijn geweest.

Om 20.00 uur kunnen we eten. Het voorgerecht is een lekkere soep. Het hoofdgerecht is koude rijst met koteletjes en het nagerecht is een puddinkje. De wijn is van de kwaliteit Chateau Migraine.

We praten gezellig met zijn vieren. Hans uit Wenen vindt André Rieu geweldig.

Zij hebben ook de boeken gelezen van Paolo Coellho en Shirley Maclean. Zij vinden deze boeken zweverig. Daar kan ik me wel in vinden.

Om ca. 21.30 uur gaan we slapen. Daniel en ik slapen samen op een kamer.

Dag 18: 27 september 2010. Ruesta – Sanguesa: 22 km.

Het eerste half uur wordt vandaag besteed aan verkeerd lopen. Ik ga terug naar de herberg en begin opnieuw, maar nu wel de juiste route.

De route gaat meteen de natuur in. Ik ga vanaf nu de markeringen volgen.

De harde wind van gisteren is gaan liggen. De temperatuur is enkele graden boven nul. Na vertrek is het steeds klimmen. Soms is het even vlak, maar daarna is het weer klimmen. Hier zal ook weer een eind aan komen. Na elke klim komt een dal. Dat zal steeds blijven.

Ik passeer Daniel. Hij laat mij zien, dat het 10 graden is.

Het blijft klimmen tot ik op een hoogte kom van 700 meter. Ik ben vandaag al 300 meter gestegen.

Op een lang pad zie ik geen aanwijzingen meer. Soms zie ik een gestapeld poppetje. Dat is voor mij het teken, dat ik goed loop.

Om 9.45 uur ben ik op het hoogste punt. Hier staat weer een zuiltje. Het tegeltje is stuk.

Vanaf hier kan ik goed de bergen zien aan de andere kant van het dal. Ik ga vanaf nu

dalen.

Op de bergen aan de andere kant van het dal zie ik veel windmolens staan. Dat doet me denken aan de Camino in 2006. Toen zag ik in de buurt van Pamplona ontzettend veel windmolens. Misschien zijn het wel dezelfde. Pamplona ligt hier niet erg vandaan.

Als ik daal, zie ik in de verte het dorp Undies de Lerda liggen. Als ik daar ben, heb ik ca. 11 kilometer afgelegd. Het wordt steeds warmer.

Ik heb een mooi uitzicht over het dal met de bergen op de achtergrond. In het dal zie ik vele kleuren groen in vlakken. De wegen en paden, de begroeiing, de huizen en hier en daar een dorpje met een kerk. Het is hier erg stil. Soms hoor ik het getsjilp van een vogeltje of het geschreeuw van een roofvogel. Voor de rest hoor ik hier niets. Het is ook nagenoeg windstil.

Ik blijf steeds dalen. Ik kom in de buurt van een dorp.

Ik kom op een pad, waar een bordje langs de weg staat met de tekst: 'Calzada Romana'. Het is weer een weg, die in oorsprong is aangelegd door de Romeinen. De verharding bestaat uit grote kiezelstenen.

Ik ben zoveel gedaald, dat ik naar het dorp nog even flink moet klimmen.

Als ik omkijk, zie ik het pad, waar ik langs gekomen ben, heel ver terug. Ik zie nog geen volgers of collega's aankomen.

Het dorpje Undeus de Lerda is een leuk plaatsje. Het is erg rustig. De kerk staat in de steigers en wordt gerestaureerd. De bar is gesloten. De vrouw is in de herberg. Als ze me ziet, doet ze de bar open. Ik drink koffie en vertrek weer om ca. 11.15 uur.

Ik loop weer via een geitenpad naar beneden.

Voor vertrek heb ik nog mijn broek afgeritst en mijn jas in mijn rugtas opgeborgen.

Het is mooi weer geworden. Het is nu ca. 18 graden.

Aan de andere kant van de bergen waait er toch weer een koude wind, die van de bergen komt.

Om 12.00 uur passeer ik een betonplaat, waarop staat, dat ik ben aangekomen in de provincie Navarra en verlaat Aragon. Deze plaat is hetzelfde als de plaat, die ik 4 jaar geleden zag, toen ik de Frans-Spaanse grens passeerde op de Camino.

Even verder zie ik een bordje, waarop staat, dat het nog 6,5 kilometer is naar Sanguesa. Ik moet er dus om ca. 14.00 uur kunnen zijn.

Ik heb vandaag nog niemand, behalve Daniel bij het begin, gezien.

Ik

in

ben nu weer bijna 350 meter gedaald na het hoogste punt vanmorgen.

Om ca. 13.15 uur loop ik door een dorp, waarvan de huizen verspreid staan. Dit zal nog niet Sanguesa zijn.

Verderop, na het passeren van een viaduct, kom ik toch Sanguesa. Het is een plaats met ca. 5500 inwoners. Ik loop door het dorp en vraag

naar de herberg. Die is snel gevonden.

Als ik binnen kom, is al een Duitser aanwezig. Hij heeft overnacht in Undues de Lerda. Hij heet Wolf Dieter en woont in Berlijn.

Het is een grote slaapzaal, maar het ziet er netjes uit. Het is een gemeentelijke herberg.

Na het douchen ga ik wat eten in het dorp. Bij een bakker kan ik koffie drinken en een tortilla eten. Het smaakt me erg goed. Ik had erge honger.

Om 16.30 uur ben ik klaar met de werkzaamheden. Dan ga ik nog boodschappen doen en maak nog een wandeling door het dorp. Er zijn wel 4 banken in één straat. Dus geld pinnen is vandaag geen probleem.

Als ik terug kom, is het behoorlijk druk geworden. Er zijn 2 Duitse fietsers en 2 Spanjaarden bij gekomen. Hans uit Wenen, Dieter uit Berlijn, Heidemarie uit Mainz en ik gaan voor het eten een wijntje drinken. De wijn smaakt zo goed, dat het niet bij een wijntje blijft.

Om 20.00 uur gaan we met de hele club eten. We zitten met 8 man/vrouw aan tafel. Net voor we de herberg verlaten, komt er nog een fietser binnen. Het is Frank uit Schaarsbeek in België. Het is erg gezellig tijdens het eten.

Als voorgerecht heb ik een bordje linzen. Het hoofdgerecht bestaat uit een filetta met frieten. De filetta is een grote lap vlees en een yoghurt als nagerecht. Met natuurlijk de vino tinto.

Tijdens het eten komt Frank uit Schaarsbeek aan een tafeltje naast ons zitten. Ik maak een praatje met hem. Het is heerlijk om na bijna 3 weken weer mijn eigen taal te kunnen spreken. Hij is eerder al naar Rome, Griekenland en Turkije gefietst. Hij heeft 3 weken vakantie en maakt dan dit soort tochten. Hij is nu thuis vertrokken en rijdt naar Santiago. Na het eten willen de anderen nog wat nadrinken.

Ik heb eigenlijk niet erg veel behoefte, maar ik laat me niet kennen. Ik wil eigenlijk naar bed.

Om 23.30 uur zijn we weer terug in de herberg. Ik slaap al vóór ik in bed lig.

=====

Dag 19: 28 september 2010. Sanguësa – Monreal: 31 km.

Voor ik het dorp verlaat drink ik eerst koffie in de cafetaria.

Om 8.00 uur ben ik op pad. Al snel passeer ik Dieter en de 2 Spanjaarden.

Het is fris, maar de zon schijnt al volop.

Via een brug verlaat ik Sangësa.

Om ca. 9.00 uur loop ik in de buurt van de windmolens, die ik gisteren in de verte zag. Het is zonnig weer en de temperatuur loopt op. Ik loop weer eens langs druivenvelden. Die heb ik in Spanje dit jaar nog niet gezien. Ze zijn al rijp. Ik zou graag een tros willen plukken, maar de druiven worden veel gespoten tegen schimmels in deze periode. De druiven hebben een olieachtige kleur door het gif.

Langs het pad liggen nieuwe betonnen paaltjes met daarop de schelp en een pijl.

Ze zijn bedoeld als richtingwijzer voor de pelgrims. Alleen ze moeten nog geplaatst worden. Ik vraag me af wanneer de paaltjes geplaatst worden.

Langs het pad staat veel lavendel, die in de najaarsbloei staat. Het ruikt heerlijk.

Overall langs het pad staan nog steeds de crocussen in bloei. De bloemen staan ook op het pad. De bloemen drukken zich door de verharde laag heen.

Om ca. 10.00 uur kom ik uit bij de N178. Via een tunneltje ga ik naar de andere kant van de weg. In het tunneltje is aan beide zijden een verdikte rand. Deze randen staan vol met gestapelde poppetjes. Het is een leuk gezicht.

In de buurt van de windmolens loop ik naar de andere kant van de berg en krijg een mooi uitzicht over een vallei. Rechts ligt een grote, voor mij onbekende stad. Aan de andere kant van de vallei liggen hoge bergen. Om ca. 10.30 uur heb ik vanmorgen al weer 300 meter geklommen. Op de paden liggen veel paardenmoppen. Ik moet opletten, dat ik er niet instap. In een zijpad zie ik de paarden. Ze hebben een bel

aan hun nek hangen. Deze paarden lopen hier vrij in de natuur. Regelmatig zijn delen van het pad mooi geplaveid met natuursteen. Ik denk, dat de paden zijn geplaveid om het wegspoelen van het pad te voorkomen.

De route gaat over rustige paden in een natuurgebied. De uitzichten over het dal zijn mooi. Er heest een serene rust. Het is heerlijk hier te lopen. Heel alleen door de natuur. Alleen maar denken aan de eenvoudige dingen, zoals: wie tref ik vanavond weer? Zal het nog gaan regenen? Moet ik nog naar huis bellen? Welke plaats zou daar liggen?

Op een bordje staat, dat het nog 11,3 kilometer is naar Monreal.

Vanaf nu gaat het pad weer dalen. Ik hoor auto's. Dus ik nader een verkeersweg. Op het pad zie ik een rugtas liggen. Ik roep een paar keer "olah", maar ik krijg geen reactie. Het is toch raar, dat hier midden op het pad een rugtas ligt en verder is er niemand te zien. Ik kijk nog eens rond, maar ik zie niets en besluit door te lopen.

Even verderop staan een jongevrouw en een jongeman. De vrouw lijkt lichtelijk in de war. Het is haar tas, die op het pad ligt. Ze pakt mij vast en zegt, dat ze voelt, dat de jongeman met mij moet praten. De jongeman zegt, dat de vrouw de heks van de

Camino is. Hij vraagt of hij met mij mee mag lopen. Hij zegt, dat de vrouw erg spiritueel bezig is en daardoor in de war is geraakt. Ik zeg, dat ik nog niet Johannes of Petrus heb ontmoet, zoals Coellho en Mclean. Hij zegt, dat hij Johannes heet. Ik zeg, dat ik dan Petrus ben. Hij is 21 jaar en is enkele maanden geleden gestart in Duitsland en heeft delen met de bus en trein afgelegd. Als hij in Santiago aankomt, wil hij door lopen naar Porto. Hij heeft nagenoeg geen geld en slaapt in ruïnes en lege gebouwen. Vannacht heeft hij met de vrouw in het bos geslapen. Het was erg koud geweest.

In het dorpje Izco gaan we koffie drinken. Ik bied hem ook koffie aan. Als ik wil vertrekken, gaat hij buiten naar een fontein zoeken om zijn waterfles te vullen. Ik zeg hem, dat ik doorloop. Ik kom in Abinzano en moet even zoeken naar de route. Een man steekt zijn hoofd door een raam en wijst mij de richting. Ik kom in de plaats Salinas de Ibargoiti. Bij deze plaats loopt de N240. Dit is de weg, die ik enkele dagen geleden ook steeds zag. Ik loop over een oude Romeinse brug. Ik zie regelmatig gieren in de lucht op zoek naar een prooi. Er zijn hier in de buurt enkele kolonies gieren. Het zijn erg grote vogels.

Het is nog 2 kilometer naar Monreal. Op enige afstand zie ik het dorp liggen. Het is een redelijk dorp met veel voorzieningen. Ik loop door het dorp en nabij de kerk tref ik de herberg. Het is weer een gemeentelijke herberg.

Er is nog niemand. Het ziet er allemaal redelijk uit. Alleen de spullen op en in de aanrechtkasten zouden wel eens in de vaatwasser mogen.

Op de slaapzaal staan ca. 10 stapelbedden.

Na de werkzaamheden maak ik een rondje door het dorp en zie een bar/winkel, die nog gesloten is.

Daarna ga ik schrijven en ben hiermee om 17.00 uur klaar.

Om 17.15 uur komt Dieter binnen. Hij heeft de vrouw en Johannes ook ontmoet. De vrouw liep met een ontbloot bovenlijf door de struiken, had schrammen op haar lichaam en bloedde. Hij heeft ook met Johannes koffie gedronken. Toen Dieter verder ging, is Johannes terug naar de vrouw gelopen om te kijken of hij iets voor haar kon doen. Dieter is ook een beetje ontdaan over wat hij heeft aangetroffen in het bos.

Om 18.00 uur arriveert Heidemarie. Heel dapper, dat ze tot hier geraakt is. Ze was het vanmorgen niet van plan.

Er komt nog een Deense fietster bij. Ze is totalloss. Het vele klimmen en dalen van vanmiddag heeft haar langzaam gesloopt.

Om 19.00 uur gaan Dieter, Heidemarie en ik eten in de bar/winkel. De Deense gaat niet mee. Ze is nog zeer vermoeid.

Ik neem een Spaghetti Bolognaise. We drinken er wijn bij. Het smaakt erg goed. Het gesprek blijft toch de ontmoeting in het bos.

Om 21.00 uur gaan we terug naar de herberg.

We zijn nog met 4 man/vrouw.

We drinken in de herberg nog een wijntje en gaan om 22.00 uur naar bed.

Morgen naar Puente la Reine, de laatste dag.

Later lees ik op de website van Dieter, dat hij enkele dagen later Johannes nog een keer heeft ontmoet. Johannes was terug naar de vrouw in het bos gegaan. Ze was er slecht aan toe. Johannes heeft hulp gehaald en de vrouw is met een heli­copter naar het ziekenhuis in Pamplona gebracht. Ze heet Olatz en is 31 jaar oud. Er waren de laatste tijd meerdere sterfgevallen in haar familie. Deze gebeurtenissen en de Camino hadden haar in verwarring gebracht.

Dag 20: 29 september 2010. Monreal – Puente la Reine: 31 km.

Voor we vertrekken nemen we eerst een ontbijtje met koffie in de bar, waar we gisteren gegeten hebben.

Dieter en Heidemarie gaan vandaag naar Obanos en ik naar Puente la Reine.

Nadat we de bar hebben verlaten, neem ik afscheid van hen. Ik loop door.

Als ik Monreal verlaat, zie ik, dat de zon boven de bergen volop schijnt. De temperatuur is nu hoger dan de voorbije dagen. Het is voor mij de laatste wandeldag na 3 weken. Het is snel verlopen.

De route gaat over rustige

bergpaden. Soms loop ik in de zon, soms in de schaduw van bomen.

Al vroeg trek ik wat kleren uit, want het is vaak klimmen en dalen.

Ik loop een hele tijd in de buurt van een onlangs aangelegd irrigatiekanaal. Het is een betonnen bak, die door het landschap loopt en veel land kan voorzien van water.

Er zijn vele aftakkingen d.m.v. grote buizen. Bij de akkers zijn betonnen putten geplaatst, die aangesloten zijn op de buizen. Vanuit deze putten kunnen de boeren water pompen voor de regeninstallaties.

Zo nu en dan zijn er bruggen gebouwd over de kanalen.

Op een bordje staat, dat het nog 21,5 kilometer is naar Puente la Reine.

Ik blijf over bergpaden lopen. Soms stijgt het en soms is het dalen. Ik blijf op een nivo van 500 á 600 meter hoogte.

De uitzichten over het dal zijn weer mooi.

Net vóór Tiebas passeer ik de ruïne van een kasteel, dat op een

berg staat.

Om ca. 11.15 uur ben ik in Tiebas. Op een bank eet ik mijn brood. Het wordt steeds warmer. Het is nu nog ca. 18 kilometer te gaan.

Ik verwacht om ca. 16.00 uur in Puente la Reine te zijn. Dit is wel afhankelijk van de tijd, die ik in Eunate blijf.

Ik hoor veel lawaai, dat van de berg komt en het is erg stoffig. Als ik wat verder van de berg af loop, zie ik, dat een hele etage van een berg gesloopt wordt en het vrij gekomen materiaal wordt verpulverd. Dit materiaal wordt weer gebruikt voor de wegebouw.

Ik loop nog steeds in de buurt van het irrigatiekanaal. Op de achtergrond liggen nog steeds

hoge bergen.

Op het land staan hier veel olijfbomen, die vol hangen met vruchten. Over enkele weken is het oogsttijd.

De volgende plaats is Eneriz. Het is dan ca. 13.00 uur. Intussen is het 25 graden geworden.

Ik loop door de hoofdstraat. Aan het eind staat een rij met ca. 50 nieuwe huizen. Er is er praktisch geen bewoond. De crisis is hier ook aanwezig.

Om 14.30 uur zie ik in de verte het kerkje van Eunate staan.

Het kerkje staat eenzaam in de velden. Het is niet duidelijk waar dit kerkje voor gediend heeft. Was het een dodenkapel of is het altijd een

bedevaartskapel geweest? Het is in de 12^e of 13^e eeuw gebouwd.

Als ik bij de kerk aankom, besef ik, dat ik hier 4 jaar geleden ook ben geweest, maar dan via de Camino Frances.

Het is druk rond de kerk. Er staat een bus met Nederlandse toeristen. De kerk is gesloten tot 17.00 uur, maar de beheerster zegt, dat ze de deur open maakt, als de toeristen zijn vertrokken.

Er zijn hier vrij veel pelgrims. Ze zitten of staan te wachten tot de kerk open gaat.

Na 30 minuten is de bus weg. Ik loop enkele keren om de achthoekige kerk.

Als de deur geopend is, ga ik naar binnen. Ik blijf enige tijd binnen. 4 Jaar geleden heb ik hier mijn pet laten liggen. Hij ligt er niet meer.

Als ik mijn rondleiding heb gedaan, loop ik verder naar Puente la Reine. Het is vanaf hier veel drukker met pelgrims. Het zijn allemaal pelgrims, die de Camino Frances lopen. De gehele dag was ik alleen. Nu zie ik er hier zeker wel 50.

De pelgrims op de Camino Frances moeten een stukje van de route af om langs Eunate te komen. De pelgrims, die de Via Tolosana lopen, komen langs de kerk.

Ik loop over een breed puinpad naar Obanos.

Langs het pad liggen druiven- en ook maïsvelden. Bij deze akkers staan ook betonnen putten met aansluitingen voor beregening.

In Obanos loop ik dezelfde route als 4 jaar geleden. Ik maak een foto van de kerk en de plaatsnaam. Dat heb ik toen ook gedaan.

Als ik Obanos uit loop, herinner ik me niet meer hoe het er toen exact uitzag.

Het is erg warm geworden. Het is nu ca. 32 graden en het is windstil.

Om 16.00 uur arriveer ik in Puente la Reina. Als ik door de stad loop, zie ik erg veel pelgrims. Het is erg druk hier. Ik zie hier nu meer pelgrims dan totaal in de voorbije weken.

Ik neem dezelfde herberg als 4 jaar geleden. Het is de Albergue de los Padres Reparadores. Het is een herberg, die bij een klooster hoort. Er kunnen hier ca. 100 pelgrims slapen.

Als ik me aanmeldt, is al 50% van de bedden bezet.

Na het douchen ga ik de stad in. Kleren wassen en schrijven doe ik vandaag niet.

Ik informeer eerst, waar de bus morgen vertrekt naar Pamplona. Dat is niet moeilijk.

Het is niet ver van de herberg.

Ik koop nog wat souvenirs en ga wat drinken. Overal zitten de terrassen vol met pelgrims. Het pelgrimbestaan is zo slecht nog niet.

Onderweg ontmoet ik de 2 Fransen uit Lectour, die ook in Sarrance overnachtten in het klooster. Ze willen tot Leon lopen.

In de herberg maak ik kennis met Arnd uit Bazel. Hij is in St. Jean Pied de Port begonnen en is nu een paar dagen onderweg.

Op het stapelbed boven mij slaapt een vrouw uit Nieuw Zeeland. Vandaag was haar eerste dag. Ze is erg moe.

Als ik 's avonds ga eten zit ik bij een echtpaar uit Zweden. Zij lopen de Camino in meerdere delen. Ook Arnd tref ik in het restaurant. We hebben een gezellig gesprek. We vertellen over onze motivatie deze Camino's te wandelen. Hij vindt de motivatie natuur, eenvoud en saamhorigheid een mooie motivatie.

Om ca. 21.00 uur gaan we terug naar de herberg en ik ga slapen. De herberg is helemaal vol. Er staan zelfs nu nog mensen, die zich in willen laten schrijven.

Het slapen gaat slecht, want ik slaap naast de toegangsdeur. De gehele nacht gaat de deur open en dicht. Het lijkt wel of iedereen wel 5 maal naar het toilet gaat.

Dag 21: 30 september 2010. Naar huis.

Om 5.30 uur beginnen de eersten al te pakken. Zij vertrekken, als het erg donker is. Ik sta om 7.30 uur op.

Arnd vertrekt en komt nog afscheid nemen. Het is alsof ik hem al jaren ken. Mijn bus vertrekt om 9.15 uur. Ik ga eerst een ontbijtje nemen in een cafetaria en ben ruim op tijd bij de bushalte. Om 10.15 uur arriveer ik in Pamplona. Het is tevens het eindpunt van de bus. Het is met de stadsbus nog 30 minuten eer ik op het station ben. De trein rijdt naar Irun. In Irun zou ik een kaartje kunnen kopen voor de TGV naar Parijs. In Irun kan ik geen kaartje kopen. Dat kan in Hendaye. Dus weer verder. In Hendaye koop ik kaarten naar Parijs en van Parijs naar Brussel. Om 14.00 uur vertrekt de TGV naar Parijs. Het is een reis van bijna 5 uren. Onderweg kom ik tot de conclusie, dat ik niet verder kom dan Brussel. Verderop in de trein hoor ik een Nederlander telefoneren. Hij heeft het over ophalen via Tilburg. Ik ga even bij hem zitten. Het is ook een pelgrim en heet Ton. Hij is in Burgos gestopt vanwege rugklachten. Ik vraag waar hij heen gaat. Hij zegt, dat hij naar Boxtel moet. Zijn dochter haalt hem in Brussel op. Ik vraag of ik mee kan rijden tot Breda. Dat is geen probleem. Ik heb geluk... Ik bel Corrie, dat ik toch naar huis kom. Ik zal om ca. 00.00 uur in Breda zijn. Ik zal haar later informeren, wanneer ik exact zal aankomen. Dan kan ze mij komen op halen in Princenhage. Om 22.30 uur arriveert de Thalys in Brussel. De vrouw en de dochter van Ton staan op het perron te wachten. Het is niet gemakkelijk om Brussel uit te komen. Er staan geen verkeersborden richting Antwerpen. Om 00.15 uur arriveren we in Princenhage, waar Corrie ook net komt aanrijden. Ik heb geluk gehad, dat ik vandaag nog ben thuis gekomen. Dit is weer het einde van mijn pelgrimstocht van Arles naar Puente la Reine.

Nawoord.

Het 2^e deel is een tocht geweest met weinig pelgrimontmoetingen. Het was een tocht met veel natuur, bossen en landbouw. De rust onderweg was zalig, zeker nadat Michel naar huis was gegaan. Tijdens een tocht als deze kom je geheel tot rust. Er wordt weinig gedacht aan de kabinetsformatie, sportuitslagen, etc.. Als alles thuis goed gaat, dan is er niet veel belangrijker dan de dagelijkse bezigheden. Zoals natuur, eenvoud en saamhorigheid.

=====

Afgelegde afstanden.

Deel 1.

Dag 1 :	Arles – Saint Gilles de Gard;	22 km
Dag 2 :	Saint Gilles de Gard – Gallargues le Montueux :	30 km
Dag 3 :	Gallargues le Montueux : Montpellier	24 km
Dag 4 :	Montpellier - Saint Guilhem le Desert :	31 km
Dag 5 :	Saint Guilhem le Desert – Saint Jean de la Blanquière	25 km
Dag 6 :	Saint Jean de Blanquière – Lodève :	16 km
Dag 7 :	Lodève – le Bousquet d’Orb:	25 km
Dag 8 :	le Bousquet d’Orb - Saint Gervais sur Mare :	27 km
Dag 9 :	Saint Gervais sur Mare – Marat sur Vèbre :	27 km
Dag 10 :	Marat sur Vèbre – la Salvatat sur Agout :	22 km
Dag 11 :	la Salvatat sur Agout – le Bousset :	26 km
Dag 12 :	le Bousset – Castres :	28 km
Dag 13 :	Castres – Dourgne :	23 km
Dag 14 :	Dourgne – les Casses:	32 km
Dag 15:	les Casses – Avignonnet Lauragais :	23 km
Dag 16 :	Avignon Lauragais – Baziège :	26 km
Dag 17 :	Baziège – Toulouse:	26 km

Deel 2.

Dag 1 :	Toulouse – Lèguevin :	25 km
Dag 2 :	Lèguevin – L’Isle-Jourdin :	18 km
Dag 3 :	L’Isle-Jourdin – Gimont :	24 km
Dag 3 :	Gimont – La Croisée de St. Cricq :	35 km
Dag 4 :	La Croisée de St. Cricq – L’Isle de Noë :	27 km
Dag 5 :	L’Isle de Noë – Monlezun :	27 km
Dag 6 :	Monlezun – Maubourget :	27 km
Dag 7 :	Maubourget – Anoye :	24 km
Dag 8 :	Anoye – Morlaas :	16 km
Dag 9 :	Morlaas – Lescar :	21 km
Dag 10 :	Lescar – Oleron Sainte-Marie :	33 km
Dag 11 :	Oleron Sainte-Marie – Sarrance :	22 km
Dag 12 :	Sarrance – Etsaut :	23 km
Dag 13 :	Etsaut – Canfranc Estacion :	7 km
Dag 14 :	Canfranc Estacion – Jaca :	25 km
Dag 15 :	Jaca – Arres :	25 km
Dag 16 :	Arres – Ruesta :	27 km
Dag 17 :	Ruesta – Sanguesa :	22 km
Dag 18 :	Sanguesa – Monreal :	31 km
Dag 19 :	Monreal – Puente la Reine :	31 km

Totaal : 923 km.

Pelgrimsgebed.

zie hier deze bedelzak
 kenmerkend voor je pelgrimstocht
 geheel getekend en gezuiverd
 je bent verdiend teruggekeerd
 in het huis van Jacobus
 waar je wilde terugkeren
 ontvang deze pelgrimsstaf
 als steun tegen de vermoeidheid
 van het wandelen
 ondanks de overwinnende kracht
 van de hinderlagen van de vijand
 en terugkomen in het heilige van Jacobus
 en dat je je doel bereikt
 je zult terugkeren in vreugde
 van de gratie god
 die leeft en regeert in het heilige der heilige.

Jan Aartsen
 November 2010

